

КАТРИН СТОУН ПРАТЕНИК НА БУРЯТА

Превод от английски: Радостина Михалева, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

В снежната сянка на Попокатепетъл

Преди тридесет и четири години

Казваше се Рафаел и бе роден да бъде воин. Произлизаше от автентичен род, макар че далеч не можеше да се нарече чистокръвен. Рафаел представляваше смесица от древни врагове, окупиран и окупатор, роб и господар, победен император, точно така, император, и триумфален завоевател.

В душата му все още се водеше битка.

В селото, където се роди Рафаел, не бяха чували за генетиката като наука. Старейшините познаваха потеклото на всеки един селянин, родословие, съхранено в езика на прадедите им, нахуатъл.

По майчина линия, в жилите на Рафаел течеше кръвта на император и завоевател, вследствие на ненужен дар: гордият владетел дал дъщеря си, принцесата, на мъжа, който щял да го унищожи. Потеклото на бащата на Рафаел било изцяло нахуа в продължение на триста години. После обаче, се смесили с испанските завоеватели от новия свят.

Селяните не познаваха родословието на Рафаел. Но старейшините, пазителите на царската нишка и свещеното знание, предрекоха облагородяване на рода през следващите петстотин години.

А когато на бял свят се появи първородният син на праправнучката на една принцеса... Кожата му беше толкова бледа, че едва, когато поотрасна и прекарваше деня си, от зазоряване до здрач, под пролетното слънце, придоби бронзов тен, който не изчезваше и по време на летните дъждове. Според старейшините, това беше завещанието на завоевателите, алабастрът на европейската аристокрация. Майката на Рафаел също беше светла. Косите ѝ, подобно на тези на сина ѝ, се стелеха на нежни къдри. Но очите ѝ бяха черни като абанос, също и на баща му, и на всички хора от детството му.

Очите на Рафаел бяха сини.

На стръмния склон, където беше роден Рафаел, се намираха пет села. Неговото беше най-старото, петвековно, най-високото и най-отдалеченото. Подобно на Рафаел, много от селяните имаха испански и нахуа имена. Но хората нито говореха, нито знаеха испански, с изключение на старейшините.

Испанският беше езикът на селата в подножието на планината. И в света отвъд тази граница. Само старейшините се справяха със стръмното почти вертикално спускане от древността до настоящето. Преди няколко поколения едва до четвъртото село се беше изкачил някакъв странник, границата, до която изобщо беше допускан външен човек.

По едно време имаше посетители, изследователи от деветнадесети век, които издирваха предмети от шестнадесети век. Дори една от бабите на Рафаел флиртувала със синеок, чернокос шотландец.

В жилите на същия този потомък на келтите течала кръв на войн. Но той далеч не бил кръвожаден, а имал и дарба за езици, та превел на английски любовните стихове, създадени на езика нахуа.

Старейшините не знаели за тайната връзка с единбургския поет. Дори не можели да си представят, че майката на Рафаел носи гена на сините очи, следа от една отдавнашна женитба между скандинавска принцеса и кастилски принц. Но в мозайката, наречена Рафаел, имаше диря и от такава ДНК, чийто носител беше един четвърти войн, викинг.

Стъписаните и загрижени старейшини не се съмняваха, че синеокото дете е изпратено на земята от пантеона на божествата нахуа, който испанските войници опустошили.

След последната битка боговете се оттеглили в едно черно небе, където яростта им избухнала. И ето сега, един от тях беше изпратил това момче. Дали не беше то знак, че някой детрониран бог възнамеряваше да се завърне? Или беше враг, замаскиран като подарък, който да напомня за разгневено от катастрофалната грешка на някакъв върховен праотец на Рафаел божество?

Императорът беше взел завоевателя за дългоочакван бог. Старейшините не биваше да повтарят тази фатална грешка. Посрещнаха Рафаел резервирано. Непрекъснато го обучаваха и проверяваха. Нямаха избор, трябваше да му разкрият тайните на древната империя. Подбрани тайни, при това съвсем благоразумно

споделени. Само по този начин можеха да определят кой е той, какъв е всъщност, дар или измама.

Старейшините вярваха, че ще намерят отговор на въпросите си в реакцията му спрямо откровенията, които споделяха или спестяваха. Но Рафаел беше предпазлив като тях.

Нищо не изкопчиха от сериозното момче, освен забележителни умения в уроците, които му преподаваха. Рецитираше поезията нахуа, така сякаш сам я беше сътворил, и със съвършенство рисуваше релефни фигури. Разказваше сложните разкази за боговете, сякаш говореше за собствения си живот.

Но също толкова бързо, сякаш му беше роден, овладя и езика на завоевателя.

Някои старейшини мислеха, че предпочита нахуатъл. Други смятаха, че забелязват болка, която той не можеше да прикрие, когато му разказваха за опустошенията на испаноговорящите войници.

Старейшините искаха да са сигурни. Щяха да свалят ученика си от планината и да го заведат във външния свят, едно пътуване напред във времето и обратно в историята. Щяха да минат по стъпките на неговия испански праотец от морето... до града, който беше разрушил.

След три дни щяха да заминат. В деня, когато щеше да навърши четиринадесет години.

Както винаги, Рафаел прикри смущението си, когато му съобщиха за предстоящото пътуване.

Какво искаха от него? Кой смятаха, че ще се окаже той?

Нямаше отговор, въпреки, че през целия си живот до сега се беше вслушвал във всяка дума на учителите си. Също и в мълчанието им, беше се стремил да долови словата, които те премълчаваха.

Рафаел не желаше да вижда света на завоевателя. Ненавиждаше го и без да го е виждал. Искаше да остане завинаги в планината, която обичаше... със семейството, което обичаше.

С баща си, на когото беше кръстен Рафаел, и който цял живот обработваше едно малко парче земя, за да изхранва жена си и децата си.

С майка си, която приготвяше неизменната царевична каша, и която също като баща му го възприемаше с почуда, него, когото бяха отстъпили на старейшините. Нямаха избор, въпреки че не предполагаха за кого го мислят старейшините.

С двете си по-малки сестри, които Рафаел обожаваше, а и те него от своя страна.

Рафаел прекарваше много малко време със семейството си. Безценни мигове между уроците, които бяха твърде различни от това, което изучаваха останалите момчета от селото. Да можеше само да се подготвя и той като тях, за съпруг и баща.

За земеделец.

Рафаел знаеше, че във вените му тече и кипи кръвта на завоевателя. Той мразеше тази част от себе си, както и света, който не желаше да вижда. Ако можеше, щеше да убие конквистадора в себе си. Вече беше сторил това в сърцето си.

Ако можеше по силата на някакво вълшебство да призове духа на обичния си праотец, императора, той щеше да възстанови величието на дома си високо в планината, преди завоевателят да успее да разруши всичко, което може... и да забрани онова, което не може, т.е. стиховете, музиката, очарователните приказки за воюващи слънца, летящи дракони и богове, които спят в облаците лудуват със звездите.

Праотците на Рафаел обичаха тези легенди. Сестрите му също щяха да ги харесат. И родителите му.

Има ли нещо лошо забранените приказки да бъдат разказани по нов начин?

И после... защо малко след като го известиха за предстоящото пътуване, което той мразеше, вечно непоклатимите старейшини му се усмихваха? Защо очите им искряха от надежда?

Защото гласът му се чуваше. Той разкриваше своите тайни и желания, които през целия си живот беше таил.

Дали точно това не искаха учителите му през всичките тези години? Да чуят простите истини?

Да, да! Най-после, Рафаел беше приет, без подозрения.

Радостта му преливаше, и той имаше нужда да остане сам за малко.

Бродеше из гората и търсеше място да се уедини. Най-после, когато радостният му вик на щастие огласи небесата, само прелестните дългоопашатки го чуха. Може би и птиците в мрачната гора щяха да запяят с него.

Рафаел си намери местенце. Но не изкрещя. Песента му замря, щом съзря нещо удивително и неочаквано. Статуя оплетена в лози.

Рафаел вложи всичките си сили да я освободи. Трябваше да го направи. Току-що се беше освободил от тежкото бреме на самотата, което от рождението му го притискаше. Заточението на статуята беше траяло още по-дълго, цели пет века, колкото беше възрастта и на бога, чиито митични приключения народът на нахуа не биваше да разказва.

Едва след като разкъса множество лози, Рафаел видя кое божество освобождаваше. Тлалок. Богът на дъждовете. Рафаел можеше да нарисува очертанията му без грешка — изпъкнали очи, озъбена уста, хлопките, с които причиняваше гръм.

Рафаел беше сигурен, че старейшините щяха да се развълнуват от откритието му.

Но той се лъжеше, жестоко се лъжеше.

Старейшините се събраха край очуканата статуя, сякаш носеха огромен камък на плещите си. Най-накрая проговориха, обръщайки се към Рафаел:

— Какво искаш от нас? — попита един от тях.

— Сълзите на децата ли? — прошепна друг.

Рафаел беше намерил това, което търсеше... но единствено за да го изгуби, да го унищожи.

— Сълзите на децата?

Не последва отговор на въпроса му. Твърде късно чу истината, която му се изплъзваше в мълчанието на старейшините.

Приказките не бяха легенди. Нито боговете бяха истински.

Императорът вярваше във всемогъщите божества. Народът нахуа също вярваше в тях.

Старейшините все още вярваха.

Не бяха му казали. Очакваха, че той го знае... освен ако не беше предан на завоевателя.

Не му беше предан, невъзможно беше, та той е земеделец от народа нахуа. Като баща си. Винаги е искал да бъде само това. Рафаел вярваше в много неща: в родителите си, в сестрите си, в песните на дългоопашатките, в реколтата, в светещите звезди, във вулкана, който изпускаше дим в лазурното небе.

Древните приказки очароваха Рафаел, но дали вярваше в тях?

Не.

Възрастните се подготвиха да посрещнат тежката си съдба, въпреки че преценката им за Рафаел не беше съвсем погрешна. Той

наистина беше знак, изпратен от бог, който възнамерява да се завърне. Но не бяха познали бога. Предположението им беше логично, като се имат пред вид четиринадесетте години на разцвет на селото.

Дори и най-добронамерените богове имаха своите слабости — екстравагантни изблици на раздразнение и пристъпи на злоба. Тлалок, който не беше от добронамерените, можеше да се окаже особено труден. Заради най-малък каприз той затъмняваше небето, обещавайки дъжд, и в следващия миг скриваше животворната влага от жадната земя. В зависимост от настроението си, или мяташе светкавици от небесата, или привикваше халите на някоя вихрушка.

Ако имаше достатъчно предизвикателство, Богът на дъждовете можеше да изпрати огнения порой на вулканичен дъжд.

А какво ли щеше да стане, когато беше истински ядосан, както сега, защото Рафаел, неговият дар, беше приет с такава радост като знак от друг, съперник нему бог?

Старейшините очакваха суша, която щеше да погуби и растенията, и хората.

Но Тлалок отново ги изигра.

Изсипа се дъжд, както никога до сега, като плач на небесата, който дави земята.

Малко преди хълмът да отстъпи пред стихията, във въздуха се разнесе страхотен рев, бойният вик на едно обидено божество, което си отмъщава.

Тогава настъпи бедствието, лава без огън, океан от колиби и дървета, зърно и кал.

И хора, цели семейства. Родителите на Рафаел така и не разбраха, преди да умрат кой беше синът им. Но осъзнаха, че нямаше никаква надежда и се покаяха, че бяха дали живот на това същество.

Сестрите на Рафаел не го изоставиха. Те стояха до него и му вярваха. Рафаел бягаше със скъпоценния си товар, окрилен от войнска смелост и сестринска обич. Но това не беше достатъчно. Планината се приближаваше все повече и повече, свличаше се под напора на гнева на пренебрегнатия бог.

Когато, обаче, океанът от кал ги връхлетя, те не се удавиха, а подобно на Куетцалкоатъл, който се носел по морето на сал от крилати дракони, бяха измъкнати на повърхността.

Рафаел силно прегърна сестрите си.

Сред многобройните пластове на небесата, Богът на дъждовете кръжеше точно над планинските върхове, в онова искрящо между снега и небето пространство. Небесата на Тлалок бяха предназначени за поразените от гръмотевица и удавените в морето.

Ами, ако брат със сестрите си се изгубеше в океана от кал?

Твърде късно беше Рафаел да повярва на Бога на дъждовете. Но той се молеше за сестрите си. Нека сестрите ми, моля те, нека моите сестри да живеят вечно в блестящите облаци.

В този момент Рафаел почувства успокоение, въпреки че калта пълнеше дробовете му и обливаше сините му очи. Той почувства възвисяването и на трите, почувства стремителния им полет, и в секундите преди тъмнината да обвие всичко, той си беше у дома.

Часове по-късно се събуди на повърхността на океана от кал. Беше горещ, изсушен от слънцето океан, калните му изпечени вълни вече не бушуваха.

Богът, който измъчваше земните хора като събираше дъждовни облаци, само за да ги оттегли, беше изкушил и него с рая, за да го лиши от тази милост. Рафаел беше сигурен, че това е наказанието му, загдето не успя да прозре в мълчанието на старейшините истината, която те криеха.

Но в тази обгоряла от слънцето тишина той долавяше истина. Сестрите му бяха живи и го викаха. Трябваше само да разрови малко, само няколко шепи, и да ги открие.

Какво искаш от нас бяха го попитали ужасените възрастни. Сълзите на децата ли?

Ако Богът на дъждовете жадуваше за такава свидна жертва, то томлението му беше напълно утолено. Затрупаните сестрички на Рафаел плачеха и ридяха: Помогни ни, Рафаел! Рафаел, умоляваме те, помогни ни!

Докато копаеше, Рафаел ридеше. Не спираше да копае. С пръстите си оставяше кървави следи в земята.

Той разбра, че е клопка, дълго преди да спре да копае. Сестрите му бяха мъртви, въпреки писъците, които чуваше. Всички бяха мъртви. Той беше сам.

Сам.

С Тлалок.

Нощта падна и едва тогава Рафаел вдигна поглед от изпълнената с писъци земя. Статуята също беше оцеляла. Тя сияеше със сребърно отражение от лунната светлина, изпъкналите ѝ очи и озъбените ѝ уста изглеждаха самодоволни.

Рафаел изкрещя на злорадстващата статуя. Неотдавна му се искаше да креци от щастие към небесата. Той не спираше да креци, докато не получи отговор.

Планината отново забоботи и се размърда.

Отново.

Когато статуята залитна към Рафаел, той не се отмести от смъртоносния ѝ път, а зачака, без да бяга чакаше, без да креци чакаше, все чакаше да го споходи ударът...

ПЪРВА ГЛАВА

Форсайт, Вирджиния

Петък, 8 април

Преди дванадесет години

Мъжът беше на двадесет и две години и бе роден да бъде войн. Но за хората, които го познаваха, той беше на двадесет и шест. И се казваше Рейф, не Рафаел.

В онази лунна нощ преди осем години нямаше намерение да побеждава Тлалок. Изпълнената с писъци земя погълна Бога на дъждовете, в последния момент се разцепи и погълна цялата статуя.

Рейф беше единственият оцелял от селото в небесата. Селото вече не съществуваше. Останалите четири села също бяха изчезнали. Оцелелите селяни се бяха струпали в подножието на планината... и изобщо не приветстваха синеокия сирак.

Дори най-ужасените бегълци настояха Рейф да бъде евакуиран първи. В облекло от избелял дънков плат, той беше отведен в града, който не желаше да вижда.

Преминаването през пет века беше доста потресаващо и душата му ридаеше за онези, които обичаше най-много и които беше загубил. Но вече беше тук в Мексико сити. Модерен метрополис, изграден на върха на островния град, където прадедите му нахуа бяха намерили смъртта си.

Рейф бродеше из гъмжащите от хора улици, забравил за всичко. Единствено имаше сетива за писъците, които идваха изпод тоновете паваж под краката му. Сестрите му не бяха сами в този тесен ковчег. В хора от писъци се долавяха стари и млади, мъжки и женски гласове, всички те го умоляваха, уповаваха се на него... и бяха предадени от него.

Винаги щеше да чува писъците на изгубената империя, на нейните деца и поети, на земеделците и майките. Заслужи си го, вечно да чува воплите им.

Той, обаче, щеше да напусне Мексико сити. Рейф не мислеше. Той беше изпълнен с отчаяние и в същото време с увереност. Щеше да тръгне на север, точно обратното на одисеята на прадедите му, които избягаха от опустошението на Ацтлан и намериха дом в Теночтитлан.

На север Рейф очакваше да види опустошение. Но завари долината в разцвет. Населяваха я могъщи същества, които не беше виждал дотогава.

Конете охотно се доближиха до него и доверчиво мушнаха муцуни в ръцете му, стопляйки дланите му с дъха си.

Животните го дариха с мимолетно спокойствие на духа, измамно като призрак. Рейф трябваше да продължи пътуването. Тяхната благосклонност му даде сили, жизненоважни като въздуха и още по-нужни от съня.

Беше вървял дни наред и се намираще на мили разстояние от Мексико Сити, когато до него спря някаква кола. Под стичащите се дъждовни капки едно усмихнато момиче му извика:

— Искаш ли да те закарам?

Рейф не разбираше езика и. Вероятно същият, който щеше да му трябва по време на пътуването му на север. Но разбра поканата на момичето и отговори на испански „да“.

Трите колежанки от Тексас се изненадаха, макар че и испанският вършеше работа в случая. След като бяха обсъдили доколко е безопасно да му предложат да пътува с тях, предположиха, че е американски студент, скарал се с приятелката си. Онази, приятелката, сигурно щеше да го чака в тяхната кола няколко мили по-нататък.

Момичетата не оттеглиха предложението си. Той изглеждаше ужасно, изгладнял и бледен, и въпреки това изключително привлекателен в окаения си вид.

Мокрите от дъжда тъмни къдрици се стелеха покрай лицето му, което беше едновременно и свирепо, и неповторимо. С изсечени скули и сладострастен поглед, с устни, които... Беше млад. Седемнадесет или осемнадесет годишен. Твърде млад за тях.

И достатъчно безопасен, особено в окаяното си състояние, той им обещаваха чудесна перспектива за последния етап на мексиканското им приключение. Без каквито и да е обяснения им каза, че селото му е унищожено. Помоли ги да го научат на английски.

Всъщност, прозвуча като заповед, сякаш имаше семейство, приятели, някого, с когото щеше да говори в Щатите.

Той схващаше изумително бързо, а акцентът му... е, нямаше акцент, ако не се смята мекият провлачен тексаски говор на момичетата.

Когато доближиха границата, той вече представляваше един съвсем достоверен американски тийнейджър. Според момичетата, трябваше да си остане Рейф, а не Рафаел, и освен това му беше необходимо английско презиме. За предпочитане някое от техните. От трите възможни, Маклуър звучеше най-недвусмислено като име на човек от севера.

Рейф слушаше как спасителките му измислят историята на неговото ново име. Бил по-малкият брат, загубил портфейла си с шофьорската си книжка по време на евакуацията на един хотел, в близост до Ел Рио Санта Мария, който щял да изригне всеки момент.

Среднощната евакуация, измислена от момичетата, беше добронамерен анекдот, който допринасяше за автентичното звучене на историята на Рейф. Докато репетираха, цялата история звучеше страхотно. Но когато дойде време да я изиграят пред граничните власти, момичетата се стреснаха.

Рейф нямаше ни най-малка представа какви са последиците за лъжа на федералните власти. Единственото, което знаеше, е, че трябва да продължи пътуването си на север.

Така, че не друг, а той разказа историята, съвсем правдоподобен разказ, с мекото си и гладко тексаско наречие, пък каквото ще да става. В навалицата мнозина нещастни екскурзианти са се простили с принадлежностите си.

Осемнадесетгодишният Рейф Маклуър и спасителките му се разделиха в едно ранчо за коне на юг от Далас.

Ранчото не приличаше нито на Ацтлан, нито на дома му, но отчаянието и увереността му подсказваха, че може да отседне там. Рейф беше благодарен за отмората, която намери тук при конете, и че това великолепие и сили нямаше да се отдръпнат ужасени, ако до тях не достигаха писъците, които го преследваха по пътя му.

Конете никога не бягаха от Рейф, а писъците спохождаха само него.

Почивката му на това място продължи осем години. Началниците му не желаеха той да си тръгва. Съществуваха особена връзка между него и конете, особено буйните шампиони, с които ранчото се гордееше.

А той беше работар. Не бяха виждали друг да работи нито по-усилено, нито по-добре от него.

Изненадаха се от липсата на самоличност, и бяха озадачени, че е от Мексико. Изумиха се като научиха за укриването на самоличността му на границата и за самопризнанието му, че е измамил властите и въпреки това са му позволили да остане. В края на краищата, беше сирак на бурята, която причини онова ужасно бедствие.

Началниците му и работниците бяха впечатлени от сериозната настойчивост, с която отстояваше евентуалния си произход. Уважаваха го, загдето изучаваше речниците до късно вечер в бараката и учеше нови думи, които според тях, използваше в единствените истински разговори, когато общуваше с конете, за които се грижеше.

После се нареждаха жените в живота му, дъщерите на Тексас, чиито коне тренираше...

Рейф сам щеше да си намери любовници, ако те не бяха го намерили. И ако му се налагаше да търси, нямаше задължително да търси момичета с наследство.

Но не му се наложи. Единственото нещо от значение беше сексът. А наследничките с радост му го доставяха. Те желаеха дивата му страст и дързост.

Нагонът му. Именно това беше сексът за Рейф. Едно значимо, дори и привидно бягство. С времето то ставаше все по-мимолетно. Самотата не го напускаше дори във вихъра на страстта. Всъщност, с течение на времето, самотата при интимната близост дори беше по-силна от чувството, което го обземаше, когато беше наистина сам.

Месеците ставаха години и съмнения спохождаха Рейф, че някога изобщо ще напусне това тексаско ранчо. Нямаше причина да го прави. Беше създаден да живее с конете. Нищо повече не искаше. И нищо не подсказваше, че някъде другаде на света е неговият истински дом, точно обратното.

Тогава го връхлетя онова чувство, още по-силно, отколкото в Мексико сити, но със същия зов. Той отново трябваше да тръгне на север.

Можеше и да не се подчини. Не беше онзи съсипан тийнейджър. Но избра да се подчини и да го последва навсякъде.

Чувството го водеше на север, и на изток, от Тексас го отведе в Тенеси. След това в Кентъки, сред зеленината на юга във Вирджиния. Във всеки щат, докато се движеше по пътищата, от двете страни му даваха знак коне.

Посърналата душа на Рейф жадуваше за уединението на селския живот и компанията на конете. Но сякаш го измъчваше богът, изкушил жадната земя с облаци, за да ѝ отнеме след това дъжда... Сякаш Тлалок отново го беше намерил.

Той продължаваше да се движи напред, дори когато в северна Вирджиния започнаха да се появяват предупрежденията.

„Вашингтон, окръг Колумбия — 60 мили“.

После 50.

40.

Рейф все още шофираше из страната на конете. Но почувства огромния град, който лумна пред очите му. Почувства го и го намрази.

После видя друг знак.

„ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ ВИРДЖИНИЯ
ОСНОВАНА ПРЕЗ 1764
НАСЕЛЕНИЕ 4 228 (ВКЛЮЧИТЕЛНО КОНЕТЕ)“

ВТОРА ГЛАВА

В онзи априлски следобед Форсайт изглеждаше очарователен, някак древен и затрупан от снежен черешов цвят.

Тук щеше да приключи пътуването на Рейф. Трябваше да приключи. Но дали щеше да се намери работа за него тук?

Само ако се случеше чудо и някой коняр напуснеше мястото си.

Той спря в Садълри, където щеше да попита за работа. Нямаше да позволи на никой да го вижда в такъв опърпан и изнурен от пътя вид, освен на администраторката в странноприемницата „Сребърната лисица“.

Щом тя съзря Рейф, той веднага се извини.

— Глупости! — отвърна администраторката, която беше и съдържателка на странноприемницата. Хариет беше познавач на човешкия характер, както сама се изрази. Целият град беше на същото мнение. Беше се появил един млад мъж с характер.

Докато го регистрираше, Хариет отговори на въпроси, които Рейф дори не беше задал. Може би не е за вярване, отбеляза тя, че в петък има свободни стаи. Особено днес, когато започваше пролетната ваканция.

Но Форсайт, в действителност, не беше ваканционно селище. И слава Богу! Дори туристи не идваха тук. Можеше да бъде добра туристическа дестинация, но никой нямаше да направи ни най-малко усилие в тази посока. Жителите на Форсайт, мнозина, от които работеха през седмицата в окръг Колумбия, се настройваха войнствено, щом трябваше да запазят спокойствието на провинциалните си домове.

Странноприемницата „Сребърната лисица“, единственото място във Форсайт, където човек можеше да пренощува, имаше осемнадесет стаи. Не се предвиждаше разширение, нито сега, нито в бъдеще.

С изключение на тази пролука през април — какъв късмет, че пристигна сега! — странноприемницата беше резервирана за месеци

напред. За посветените, най-вече жители на Вашингтон, Форсайт беше мястото, където се скриваха заради романтични забежки.

Градчето беше известно и с люляците, което обясняваше наличието на свободни стаи днес. Това беше спокойният период, предхождащ „лавината от цъфнали дървета и посетители“, която щеше да залее градчето след около две седмици, та чак до юли.

Градският съвет гласува празнуването на официален фестивал на люляците. Но тъй като хората, така и така, идваха да наблюдават цъфтежа, градският клуб започна да организира официални обиколки. Поне този благотворителен жест можеше да направи. Люляците бяха така прекрасни, че беше невъзможно да не им се наслади човек. Освен това, организираният обиколки внасяха ред сред задръстванията по тесните провинциални пътища.

— Струва си да дойдеш пак след около две-три седмици — рече Хариет. — Не че ще имам стая за теб, за съжаление.

— Надявам се, до тогава все още да съм тук. И да си намеря работа.

— Каква работа?

— С коне.

— Е, дошъл си, където трябва. Нямам представа какви са възможностите в момента, но все нещичко трябва да има. Знам как да разбера.

„Къщата на люляците“, компания за недвижими имоти, извършваше всякакви услуги, свързани със собственост. Собствениците на имоти одобряваха това улеснение. По-голямата част от тях бяха твърде заети, за да се занимават със задължителната поддръжка, още по-малко с непредвидените инциденти, та благодарение на Марла Блеър, предприемач в „Къщата на люляците“, работата не само, че вървеше, но при това беше перфектно изпълнена.

В „Къщата на люляците“ го очакваше молба за кандидатстване на работа на името на Рейф, чистичко напечатано. Хариет се беше обадила по телефона предварително. Тя посъветва Рейф да даде имената и телефонните номера на поръчителите си веднага, щом влезе. Докато Рейф попълваше това, за което и Хариет, и всички останали знаеха, че е общ въпросник, Лорейн, заместничката на Марла, понастоящем в Швейцария, имаше възможност да се обади по телефона на поръчителите.

Освен това, Хариет му даде много полезна информация за двайсет и осемгодишната жена, която държеше в ръцете си съдбата на Рейф. Лорейн беше много добра в работата си. Ненадминат професионалист. Но можеше да бъде и сдържана в случаите, когато изказваше отрицателно мнение.

Нежелание, достойно за възхищение. Ако човек не може да каже нещо хубаво, по-добре да не казва нищо. Но в бизнеса, това невинаги се оказваше практично, дори беше нежелателно.

Лорейн имаше напредък в усилието си да бъде пряма. Все пак, се учеше от най-добрата. Никой не умееше да бъде толкова любезен и същевременно толкова прям като Марла Блеър. Въпреки това, ако Рейф усетеше, че тя скрива нещо, щеше да я попита какво е то.

„Лорейн е много красива“, беше добавила Хариет, сякаш почувствала вина за отрицателните си забележки, въпреки че беше делова жена. Съдържателката на странноприемницата набързо добави и нещо друго. През юни Лорейн щяла да бъде красива булка на сватбата си с някакъв пилот от Делта Еърлайнс.

Двадесет минути след като попълнената молба на Рейф беше доставена в офиса на Лорейн, заведоха и самия него там.

— Бих искала да си изясня няколко въпроса — заговори ненадминатата професионалистка, след като той седна. — Пристигнал сте във Форсайт днес, и веднага афиширате, че търсите работа за една година поне.

— Така е.

— Въпреки, че нямате роднини в района?

— Въпреки това.

— А приятели?

— Нямам.

— Защо тогава избрахте Форсайт?

— Изглежда хубаво място за живеене.

— Така е. — Лорейн се усмихна. Тя наистина беше красива. — Написали сте, че се интересувате от всякаква работа, свързана с коне.

— Да, при положение, че не се вреди на конете.

— Няма нищо, което не бихме... Няма проблем. Нали не желаете да работите специално с понита за поло?

— Не.

— Или да участвате в лов?

— Не. Всъщност, бих предпочел да не участвам.

— Какво ще кажете, ако се грижите за възрастните коне? Онези, които са твърде стари за езда и изискват специални грижи?

— Да, бих искал.

— Имате ли кон?

— Не.

— Но можете да си вземете, ако смятате, че е важно за вас да яздите.

— Бих могъл, ако имаше значение, но няма.

— Е, имате отлични препоръки. Сигурна съм, че това ви е известно. Ед, управителят на ранчото в Тексас, ме помоли да ви предам, че му се иска да се върнете на работа при него.

— Бих желал да остана тук.

— Добре. Защото имаме свободно място във фермата „Убежището на лисицата“. Това е най-известната ферма във Форсайт. Ако искате, можете да живеете там, в помещението за файтони до конюшните.

Дори Хариет да не беше споменала за съдържаността на Лорейн, Рейф веднага щеше да я забележи. Освен това, усети вътрешно напрежение у младата жена и зачака.

— Има един... малък проблем, за който трябва да ви уведомя. Необичайно е, защото е свързан с Марла Блеър, а тя е собственичката на „Къщата на люляците“ и живее във фермата. Но както тя би се изразила „Без изненади“. Разбира се — Лорейн се замисли, — това, което се случи, е изненадващо. Миналата седмица, преди да замине на дълго пътуване до Женева, Марла нае един мъж, Джаред, да се грижи за конете. Вчера той напусна. Не знам подробностите. Джаред не пожела да говори, с изключение на това, че е свързано с Брук.

— Коя е Брук?

— Седемнадесетгодишната дъщеря на Марла. Все още не съм говорила с нея. Тя е на училище. А Фей, която също живее във фермата, не знаеше за напускането на Джаред, докато не ѝ казах. Така, че каквото и да се е случило си остава догадка в някаква степен.

Какви ти догадки. Рейф имаше осемгодишен опит с момичета с наследство.

— По-добре ми разкажете за Брук.

— Тя е ужасно умна. Като Марла. През юни ще се дипломира като отличничка на класа. До днес бих казала, че е... различна. Но не трудна. Не я познавам добре. Не съм сигурна, че някой изобщо я познава. По-голямата част от свободното си време прекарва с конете.

— Колко са конете?

— Шест. Трите възрастни, за които споменах. И два коня, отглеждани в „Убежището на лисицата“, които само Брук язди. И Рапсоди. Той е последният спасен екземпляр във фермата, единственият през последните седем години. Млад е, на пет години, мисля, и потеклото, което има, може да го направи най-добрият ефектен скачач в графство Лаудаун. Наистина скача до небето. Но не позволява на хора да скачат с него. Предишният си собственик го е хвърлял много пъти. Въпреки вложените пари, тя не го искаше. Днес всички спасяват обречените коне, но никой, освен Брук, не пожела да спаси Рапсоди. Марла склони, при условие, че Брук обещае да не го язди. Което означаваше, че Джаред получаваше правото да язди Рапсоди. Марла му го каза. И тази есен, когато Брук постъпи във Васар, той щеше да язди пълнокръвните коне в „Убежището на лисиците“ — Тя озадачено повдигна рамене. — Джаред е известен с класата си. Уважават го във Форсайт, и е шампион посвоему.

— Не и човек, който би напуснал, защото Брук решила, че не желае той да язди спасеното от нея конче.

— Не. Определено не. Е, това е. Прословуто имение. С три изключителни коня, включително и Рапсоди, които може би ще яздите, ала е възможно и да не яздите. Плюс малко тайнственост, която може да се превърне в проблем, но може и да не се превърне.

И, една разглежена тийнейджърка с наследство, на име Брук, мислено допълни Рейф думите на прекрасната Лорейн.

ТРЕТА ГЛАВА

През цялата нощ Рейф не мигна от превъзбуда и на зазоряване на другия ден пое към фермата.

Паркира близо до входа на имението, на Кентърфийлд Роуд, и за миг се загледа в характерната ограда. Докато пътуваше по пътищата на Вирджиния из провинцията, изпълнена с коне, той видя много такива бели и черни огради, огради, боядисани в червено и зелено.

Оградата на „Убежището на лисиците“ беше лилава.

Пътят пред имението лъщеше на утринното слънце, беше покрит с павеа и следваше релефа на земята. Рейф закрачи през долчинките и възвишенията, изваяни от природата, през пасищата и горите, осеяни с цветя, толкова много цветя навсякъде.

Градинарството за Рейф не беше самоцел. Та нали беше син на земеделец. Споменът за баща му и той, които работят на хълмистия склон, се стопа пред другия, последния спомен, когато ровеше с ръце земята, а напоената с кръв кал умоляваше и крещеше. Ала сега, наблюдавайки първото действие на пиесата, наречена пролет, Рейф си припомни радостта от обработването на земята, от грижата за посевите, от прибирането на реколтата.

Това отношение към земята беше жизненоважно. Нали преживяваха от онова, което отглеждаха? Не беше ли красотата целта на неговия труд, а не препитанието?

Рейф разтвори ръце за поздрав към цветята. Син на земеделец, какъвто беше, той можеше да се грижи за тези градини, и то с най-голямо желание. Дори щеше да му достави радост.

Работата при конете беше негова, стига да я искаше. Така каза Лорейн. А що се отнася до загадката, тя беше толкова прозрачна. От вчерашния следобед, откакто излезе от „Къщата на люляците“, Рейф не обърна особено внимание на Брук, още по-малко се притесни.

Докато мислеше за капризната наследничка, която живееше зад тази лилава ограда, си спомни за последната наследничка, с която

имаше интимни отношения и се чувстваше самотен, и отново стисна юмруци.

Тя беше като всички останали, малко по-голяма от обзелите го като фиксидея двадесет и шест годишни, и също като тях се интересуваше единствено от секса, но което си е право, и неговият интерес към нея се ограничаваше до секса.

Само тя му каза, че може би е бременна отнето. Нарече го „страх от бременност“, въпреки че никак не беше притеснена. Щеше да направи аборт и толкоз. Това може би щеше да ги лиши от забавление за известно време, но като си помислят само за удоволствието, което ги очакваше после.

Когато Рейф ѝ предложи да роди, тя се притесни, ужаси се. Не поради страх от скандал. Като се има пред вид богатството ѝ, никой нямаше да разбере. Щеше да прекара последните месеци в любимото си местенце в южна Франция, а той щеше да отгледа детето си сам и далеч от Тексас.

Тя го приемаше като наказание. Девет месеца от живота ѝ, но...

Изречението ѝ беше достатъчно красноречиво. Не желаше да носи детето му. Защото се страхуваше, че дори временното му пребиваване в утробата ѝ можеше да я порази с магията, която враговете и техните богове, бяха изпълнили, за да създадат него самия. Не, тя не знаеше нищо за прадедите му метиси, и никога не би се досетила.

Тя беше наследница на богатство, а той — кравар, така че причината не се криеше в несходство в характерите. Разбира се, на него му беше ясно!

Тя не беше бременна.

Престана да се страхува. Ами той? Изобщо не изпита притеснение, само се надяваше. И когато стана ясно, че няма дете, за сетен път се убеди във внушенията на планината: може би никога няма да намери свой дом.

Наследницата можеше да накара да го уволнят. Побесня, когато той отказа да я докосне отново. Но тя беше от разглезените богини, не отмъстителните.

Няколко седмици по-късно Рейф напусна Тексас.

Сега се намираще тук, в неговото царство на цветята и възнамеряваше да остане. Нищо не можеше да го накара да си тръгне,

дори капризите на някоя тийнейджърка-наследница.

В най-високата си точка каменната алея преминаваше в кръгла площадка, очертавайки широка извивка, в която се поместваха конюшната и имението с къщата между тях. И трите постройките бяха боядисани в бяло с лилави кантове, по стил и достолепие бяха колониални.

Но конюшната го зовеше, и той, без да се съпротивлява прие тази изкусителна покана.

Когато се приближи, забеляза белия тухлен дом на конете и помещението за файтоните, което можеше и щеше да бъде негово.

Отпусна юмруци.

Наранената му душа се почувства освободена.

В заграденото пространство до конюшната се провеждаше изложба на коне. Изложба на коне предназначена за коне. Единственият участник в атлетическото празненство беше една пъстра млада кобила, на три или четири човешки години, същинска еднокопитна тийнейджърка. Тя изнасяше представление пред публика от четири кобили, три от които очевидно бяха спасените възрастни коне.

Тези възрастни внимателно наблюдаваха и оценяваха. Техните сбръчкани лица бяха доброжелателни, не критични. В края на краищата бяха коне.

Едно момиче с кестенява коса яздеше пъстрата кобилка. Дългите им рижи опашки се люшкаха в галоп и подскачаха при отскоците.

Рейф не предусети приближаването на плашливия кон. Момичето също не разбра. Беше решение, взето в последната секунда, и то от коня. Момичето се метна на врата на коня, ръцете ѝ бяха вкопчени в гривата му, и в следващия миг слезе грациозно на земята.

После тя пооправи обляния от слънцето кичур на челото си и разтревожено попита:

— Прекалено високо ли скочих? Съжалявам. Не исках да те уплаша. Нали разбираш?

Рейф очакваше изцвилване в отговор. Момичето щеше да разбере. От всички езици, които владееше, нахуатъл, испански и английски, този, на еднокопитните му беше най-лесен и най-близък от самото начало.

Най-старата кобила, порода „паломино“, изцвили към него.

Момичето се извърна и видя един внушителен мъжки силует, когото слънцето огряваше откъм гърба.

Рейф се приближи към нея, влагайки внимание и спокойствие, както правеше с плашливите коне.

Досега конете не бяха го отбягвали никога.

Никога.

Но когато той излезе от сянката, тя сепнато отстъпи назад и внезапно се спря. Това, което я накара да се отдръпне, сега я заставяше да спре.

Той. И тъмносините му очи, които сякаш търсеха, желяеха, какво ли?

— Ти кой си?

— Рейф Маклуър.

— Аха, тук си за работата?

— Да. Ти ли си Брук?

В отговор тя кимна с глава и повдигна рамене. Нещо като „да“ в знак на извинение.

Без изненади. Както се изрази Лорейн, едни от любимите начини на Марла Блеър да възрази. Добре. Всичко, свързано с дъщерята на Марла го изненадваше. Сериозните ѝ кафяви очи. Кълбото от рижа коса. Изобилието от лунички по носа и страните ѝ.

Речникът на Рейф беше богат, твърде богат за един самотник и любовник. Той намери идеалната дума, с която да я опише. Дума, която не използваше и не смяташе, че някога ще му се наложи да изрече.

Прелестна.

В същия миг тя се изчерви, смутена от мълчаливата му, макар и благосклонна оценка. Сякаш одобрението му я смути. Прелестна.

Другата пъстра кобилка беше доста дръзка. Тя мушкаше муцуна в ръцете му и получи каквото търсеше, отзивчивост и топлина.

— Харесва те — измърмори Брук.

— Като начало е добре — отвърна Рейф. — Как се казва?

— Фльор.

— Здравей, Фльор.

— Ще приемеш ли работата?

— Зависи от теб.

— От мен?

— Ще я приема, ако ти искаш.

— Ти може да не искаш.

— Напротив, дори знам правилата. Само ти яздиш конете от „Убежището на лисиците“. Фльор и... — той потърси с очи трите кобили и погледът му се спря на най-младата — майка ѝ.

— Мег.

— Мег. Освен това, знам, че спасените коне изискват особени грижи.

— Така е. Но аз се справям. Винаги съм го правила.

— Добре се грижиш за тях. Паломиното сигурно е на тридесет.

— На толкова е. На тридесет и половина. Смятам, че е щастлива.

— Изглежда щастлива, а как ѝ е името?

— Минерва. За приятелите си е Мини.

— А останалите две? Брук, запознай ме с всичките си приятели.

— Тази, кестенявата е Сноу. Нямам представа защо, а сивата е Грейс.

Рейф повтори имената, каза „здравей“ на Мег, Мини, Сноу и Грейс, а после се обърна към Брук.

— Не виждам Рапсоди.

— Той не прекарва много време с момичетата. Зад конюшния има парник, от тук не можеш да го видиш, а отвъд до езерото има пасище. Това е единственото място, където обича да стои. Сигурно е бил травмиран някога, но никой не знае как и кога. — Намръщаното лице на Брук се усмихна. — Радвам се, че обича това място край езерото.

Конят, когото беше спасила, намери спокойствие от демоните. Това напълно задоволяваше прелестното момиче.

А имаше още какво да се направи, за да се излекуват раните на измъченото конче. Необходимо беше само Брук да пооправи кичура на челото му, така както беше успокоила Рейф с тихите си слова.

— Не мога да повярвам, че Рапсоди не те харесва.

— О, благодаря. Мисля, че се справяме. Разбира се, той не е враждебен. Какво представлява ли? Сдържан, но с много добри маниери.

— За разлика от Джаред?

— Лорейн ли ти каза?

— Не. Тя не знае какво се е случило. Джаред не пожелал да обясни. Груб ли беше? — Рейф питаше за кончето. Но изведнъж му хрумна, че може да се е държал зле с нея. Изражението ѝ не му вдъхваше увереност. — Брук?

— Джаред се ползва с безупречна репутация, и доколкото знам, е обзядвал много трудни коне, без да стига до насилие. Но обичайните му методи нямаха резултат с Рапсоди. Според мен, той е възнамерявал да пречупи изцяло духа на жребеца, за да може после да си подрежда пъзела, както му се иска. — Тя поклати глава. — Не знам дали Рапсоди може изобщо да бъде пречупен.

Джаред наистина беше наранил Брук, наранявайки Рапсоди.

— Нямахте да позволиш на Джаред да опита, нали?

— Когато се прибрах от училище в четвъртък следобед, той вече опитваше.

— Но ти го убеди да престане. И да напусне. Как?

— Казах му, че ще помоля Къртис Франклин, той е адвокат, да възбуди дело срещу него за проявена жестокост към животното. Междувременно, уведомих шерифа и вестник „Форсайт Банер“.

— Джаред не се обади на... не беше блъф.

— Не.

Рейф дойде на това място заради конете. Но като син на земеделец с удоволствие би останал заради цветята.

Сега наблюдаваше причината, поради която никога не би пожелал да си тръгне.

— Браво на теб — нежно ѝ каза той. — Наистина браво.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рейф беше самотник и умееше да изслушва. Тя също. Но насърчена от него, Брук стана словоохотлива. Можеше безспир да разказва истински истории, които беше чула като малка и знаеше наизуст.

В началото имението се казвало „Форсайт“, а не „Убежището на лисиците“. И то като града било по-старо от нацията само с едно поколение. Всъщност, и фермата, и градът служели за зимно убежище на генерал Вашингтон и неговата войска. Даниел Форсайт и тримата му сина се включили в борбата за свобода. В сраженията били убити Даниел и най-малкия му син.

През първия век след Революцията имението било предавано от баща на първороден син във Форсайт. През 1879 Шарлот поставила началото на царството на жените във Форсайт, но най-вероятно с нея приключил този период. Забременявала и при спонтанни аборти губела бебетата, и така година след година, бебе след бебе. Тези опустошителни загуби застрашили здравето ѝ.

Крехка и безстрашна едновременно, Шарлот поемала всякакви рискове и на четирийсет годишна възраст тя и съпругът ѝ Джеймс се сдобили с единственото си дете. И то какво дете, дългоочакваната Ема-Ан, жената от Форсайт, която била набеязана от съдбата да разтърси родната си северна Вирджиния.

Това, че Ема се омъжила по любов не било новина. Романтичните чувства били семейна традиция. Обществото било потресено от дръзкото ѝ, при все това присъщо на дама, решение да забрани лова на лисици в нейните земи. Фермата във Форсайт била най-голямото по площ имение в страната на лова, и открай време съществувало джентълменско, а човек би казал и сред представителките на нежния пол, споразумение за предоставяне на свободен достъп през именията по време на гонките на животни.

Но Ема забранила този достъп. Във владенията си не допускала нито хора, нито животни да преследват лисиците. Разбира се, те

всички били добре дошли, но по друг повод. Особено конете. Въпреки, че не била ловец, Ема представлявала внушителна гледка като ездачка.

Когато станало ясно, че Ема няма намерение да отстъпи, започнали добронамерено да наричат фермата „Убежище на лисици“. Никой не можел да устои на иконобореца, който се съпротивлявал на традиционната общност, особено когато тя издигнала оградата с още една, пета греда и засадила истинска стена от люляци, за всеки случай.

Ема не само засадила любимото си цвете, тя направила нещо повече. През трудните години, докато забременявала и загубвала плода, тя дала живот на много люляци, които от своя страна предопределили новата съдба на града.

Ема нямала нищо против да превърне люляците в комерсиално занимание. „Шарлот“ и „Джеймс“, наречени така в памет на любящите ѝ родители, щели да цъфтят само в градините на приятелите ѝ, ако същите тези стъписани приятели не се били намесили.

Оттогава разсадникът на Кентърфийлд процъфтял, както и всеки художник от Форсайт, който избирал да специализира в люлякови мотиви.

Ема също разцъфнала. И тя като майка си, най-послед, родила дете, единственото ѝ дете било дъщеря ѝ Каролин.

Гласът на разказвачката потрепери щом спомена името.

Тя цялата потрепери.

— Каролин — като ехо отвърна Рейф. — Мислех, че майка ти се казва Марла.

— Да. О! — Изведнъж изпълзя прозрението, обвито от лека тревога. — Рейф, аз не съм дъщеря на Каролин. Нито внучка на Ема. Аз изобщо не съм от Форсайт. Съжалявам. Не исках да те заблуждавам.

— Не си ме заблудила, Брук. — И верни, и неверни бяха думите му. Кое може да е това прекрасно момиче, ако не внучка на Ема-Ан? Попитайте Рапсоди, или Джаред. Брук беше дива като всички жени във Форсайт, що се отнася до съществата, които имаха късмет, че се грижи за тях и които намираха безопасно убежище във фермата. — Марла е твоята майка.

— Да. С Каролин се срещнали в последния курс в Джорджтаун...

И тутакси станали най-добри приятелки. През май на другата година, Каролин се омъжила под свод от люляци, израсли в

„Убежището на лисиците“. От едната ѝ страна стояла шаферката Марла, а от другата бъдещият ѝ съпруг Джон.

Известно време Джон Рутледж, адвокат в окръг Колумбия, отивал с теснолинейката на работа. Пътуването между столицата и Форсайт било възможно и много жители на градчето ежедневно изминавали това разстояние.

Но за Джон било твърде далеч. И твърде много време отсъствал от дома. Налагало се Каролин да живее във фермата с Ема, която се чувствала самотна без Чарлз, съпругът ѝ от петдесет години, и чието здраве било започнало да се влошава.

Джон отворил адвокатска кантора във Форсайт, колкото и рисковано да изглеждало начинанието. Разбира се, богатите собственици на земя имали нужда от адвокати-консултанти. Поколения наред тези услуги били изпълнявани от престижни вашингтонски фирми като тази, която Джон напуснал. Но най-важна била компетентността, а Джон я притежавал. Тя била присъща и на Къртис Франклин, партньора на Джон, който се присъединил, когато работата се увеличила и станала пряко силите на един адвокат, особено когато този адвокат искал да прекарва повече време с опечалената си съпруга след смъртта на Ема.

Джон отдавна не пътувал вече между Форсайт и окръг Колумбия. Но най-добрата приятелка на Каролин често изминавала този път през последната година на обучението си в Джорджтаун за магистър по бизнес администрация, и дори и след това, докато работела в една компания за недвижими имоти близо до „Ембаси Роу“.

Когато забременяла, Марла решила да напусне столицата, но Каролин и Джон настояли да остане да живее във фермата, колкото пожелае. Каролин се надявала, това да е завинаги.

— Защо решила да напусне Вашингтон? — попита Рейф.

До този момент беше слушал, без да коментира. Но сега предусети, че Брук нямаше намерение да отдели много внимание на епизода с бебето, което носеше Марла в утробата си, и я прекъсна.

— Предполагам, заради баща ми... Не знам нищо за него. Майка ми не искаше да разбере. Веднъж ми каза, че не си струвало да научавам каквото и да било за него, и толкоз. Не се интересувах. Това нямаше значение за мен. Заради Джон. Мислех, че той ми е баща. Едва на седем годишна възраст разбрах, че не е.

— И? — Рейф подкани разказвачката, когато в историята щеше да се включи и нейният живот.

— Освен това, дълго време вярвах, че Каролин ми е майка, а Лили по-малката ми сестра.

— Лили?

— Дъщерята на Каролин и Джон. Съвсем логично аз веднага взех Лили под своя закрила. Като властната по-голяма сестра. Разбира се, нямаше нужда, защото Каролин беше винаги наоколо, край нас с Лили. Винаги.

Каролин била на двадесет и осем, когато родила Лили. За разлика от майките във Форсайт преди нея, тя лесно забременяла. Каква радост! Но също като тях посрещнала дъщеря си като манна небесна, каквато и тя била за родителите си преди време, или както дванадесет месеца по-рано се зарадвала на бебето на Марла.

Каролин се превърнала в мамчето, което прекарвало всеки миг с момичетата, които толкова ѝ липсвали, докато спят. И другата майка, магистърът по бизнес администрация от Джорджтаун, силно обичала двете момичета. Но Марла не умеела да играе с тях като Каролин. Просто не ѝ се удавало.

Нищо лошо! Каролин била родена за майка, подобно на Ема и Шарлот. Ако Марла Блеър следвала примера на майка си, сигурно често щяла да сключва брак, и то успешно, и да се развежда с такъв финес, че всички бивши да я обожават.

— Баба Елиз не умееше да спретне дори едно меню — добави Брук. — Или поне така твърдеше. Хората говореха, че прилича по-скоро на стоманена магнолия, отколкото на срамежлива петуния.

— А ти какво мислиш?

— Не я познавам много добре. Премести се в Бевърли Хилс, когато бях на седем. Въпреки това, двете с майка разговаряха през цялото време, поне веднъж дневно, а и по-често — рече Брук някак замислено, сякаш ѝ липсваше това общуване между майка и дъщеря. — Аз също разговарям с нея. Понякога. Винаги ми се е струвало, че е невъобразимо способна. И умна като майка ми. Разбира се, много е красива. Като майка ми.

Марла Блеър имала възможност да направи кариера от един добър брак. Но избрала по-модерен начин на живот. Съвсем непретенциозно започнала бизнес с „Къщата на люляците“. С

благословията на Джон и Каролин получила всички пълномощия по управлението на фермата, което означава, че ѝ прехвърлили собствеността. Дивите пасища се превърнали в изрядно подравнени ливади, а плевелите изчезнали от градините. Люляците в „Убежището на лисиците“ започнали да цъфтят още по-разкошно в резултат на специалните грижи и артистичния маниер на подрязване.

Другите земевладелци във Форсайт, като видели фермата, и те поискали прехвърляне на имоти. Онези, които опитали да въртят бизнес самостоятелно, открили, че само способна работна сила не е достатъчна. Особено важна роля играел надзорът, изискващ бдителност и убедителност.

Винаги благоразположена, но посвоему стоманена магнолия, Марла успявала да извади на бял свят най-доброто у всеки, когото наемала. Подобно на Елиз, чиито бивши съпрузи ѝ оставали верни, Марла знаела как поддържа продуктивни професионални взаимоотношения, дори в случаите, когато настоявала да се направи ремонт, защото дадена работа не отговаряла на стандарта ѝ.

С увеличаването на броя на клиентите, Марла преместила кантората си първо в къщата за гости, а после в града.

Имала планове да отвори филиали в Мидълбърг, Варентон, дори в столицата.

Но...

Тогава...

Но тогава разказът на Брук засече.

Рейф и Брук седяха на обляната от слънцето трева в пасището на Рапсоди до езерото. Еднокопитните момичета пасяха наблизко, а от другата страна на гладката като тепсия повърхност наблюдаваше смолисточерното младо конче.

Рапсоди тутакси реагира при пристигането на външни хора в неговото пространство. Реакцията му, обаче, не можеше да бъде забелязана от тези, които не познават конете. Ала Брук и Рейф забелязаха движенията му, дори в позата на статуя, която беше заел — вътрешното му отдръпване беше още по-силно.

Мощното същество отстоява територията си, нащрек е, наострило уши, помисли си Рейф, към хор от писъци, които измъчваха животното.

В този ден писъците в главата на Рейф бяха приглушени. Звучаха някак омекотени.

Съвсем замлъкнаха, когато разказът на Брук засече.

И тя млъкна.

Но внезапно настъпилата тишина беше пълна с писъци, които Рейф ясно долавяше.

— И тогава, Брук?

— Тогава — тихият писък прозвуча като шепот, — умря Каролин.

ПЕТА ГЛАВА

— Разкажи ми какво се случи.

Каролин умря.

Брук декламираше историите, на които я бяха научили. Саги за патриоти, коне, лисици, цветя, верни приятели и любящи майки.

Сега разказът се отнасяше за дъщерята. За Брук той беше жив в съзнанието ѝ и само тя можеше да го разкаже.

И нейният речник, като на Рейф, беше богат. И тя успя да намери най-точните думи.

Каролин умря.

Сигурно прелестното момиче можеше още да разкаже. Трябваше да разкаже.

Рейф долови тъгата ѝ, дори сам я почувства.

— Разкажи ми, Брук. — „Довери ми се.“

— Беше преди седем години, в края на юли. Онази сутрин събирахме малини за препечените филии. Беше любимата закуска на Каролин през лятото.

Следователно любима и за нейните момичета, дъщерите ѝ, за нейната Лили и нейната Брук...

Фей Холоуей била в кухнята, когато Каролин и момичетата се върнали с цяла кошница малини. Каролин открила Фей наскоро. Пристигнала през юни, и въпреки че момичетата не я познавали добре, тя била стара познайница във фермата.

Често гостувала на Чарлз, бащата на Каролин, в „Убежището на лисиците“, докато бил жив, а и след смъртта му Ема понякога имала нужда от нея.

Фей и Каролин се запознали, когато били на около двадесетгодишна възраст, тогава лекарите поставили на Чарлз диагнозата сърдечна недостатъчност. До края на живота си трябвало да спазва диета, да ограничава солта и да поема храни с повишено съдържание на калий, с две думи лек режим, докато не му назначат нов диетолог.

Фей съвсем наскоро се била дипломирала по диетология, но откакто се помнела работела като готвачка, а освен това била дъщеря на пекари, и сигурно щяла да продължи да се занимава с любимата си кулинария, ако материалното положение на семейството ѝ било по-различно и ако Фей била проявила повече смелост.

При все това, тя работела с желание, влагайки цялото си майсторство. Фей приготвяла специални ястия в кухнята на болницата, традиционни рецепти само за Чарлз, и когато го освободили от работа и той останал у дома, тя прекарвала уикенди наред в готвене и посещения във фермата.

Фей готвела и на Ема, когато здравето ѝ се влошило. Сътворявала невъобразими ястия, които повдигали настроението на възрастната жена и внасяли качество в живота ѝ.

Ема предложила, а Каролин охотно се съгласила, да помолят Фей да приготви тортата за сватбата на Каролин. Резултатът от усилията ѝ бил един шедьовър на пет етажа с люляци от маслен крем, панделки от захарна глазура и арки от прозрачна захар.

На следващата година Фей се омъжила и със съпруга си, неврохирург, се преместили да живеят в Ню Йорк. Станала съпруга на пълен работен ден и майка на намален работен ден, но не и в душата си, на петгодишната му дъщеря Джен.

Каролин и Фей поддържали връзка. В тяхната кореспонденция Каролин неизменно отправяла покана към Фей и съпруга ѝ, с която им давала да разберат, че са винаги добре дошли във фермата. Каролин мислела, че ако Фей ѝ гостува някога, то тя ще дойде сама. Фей прекарвала сама не един и два уикенда, когато съпругът ѝ бил на посещение при болен, а Джен при бившата му жена.

Няколко месеца преди онази сутрин, когато брали малини, самотата на Фей се задълбочила. Съпругът ѝ, ѝ заявил, че няма нужда от нея и не я обича. А дали някога я беше обичал? Неврохирургът бил открил истинската любов на живота си.

Благодарение на бракораководния адвокат от Манхатън, който Джон намерил, Фей получила материално обезпечение, а благодарение на Каролин и Джон, можела да живее на едно прекрасно място, и то завинаги, ако пожелаела.

Фей не била длъжна да им готви. Нали била гостенка! Но кухнята в имението, която за срам и позор стояла почти неизползвана,

била изцяло на нейно разположение. Да приготвя сватбени торти, може би? Каролин и Марла ѝ напомнили, че имало вече precedent на успешни начинания във фермата.

Фей правела торти, и сватбени, и за рождени дни, а освен това, приготвяла ястията за семейството. Настоявала да го прави.

Готвенето ѝ помагало да избягва нежеланите мисли. Като например, каква глупачка е била да се съгласява с всяко решение на съпруга си, включително и това, че не трябва да забременява.

Новата му жена, разбира се, онази, която истински обичал, очаквала раждането на първото им дете след няколко седмици.

За Фей не било твърде късно да има деца. Биологичният ѝ часовник щял да тиктака още десет-петнадесет години. Но в сегашното си състояние не можела да мисли за стабилна връзка.

Освен това, Фей имала дете. Джен, с която били толкова близки... до момента, в който момичето не навлязло в пубертета.

Крехката връзка между Фей и Джен съвсем се разпаднала, когато бракът между Фей и бащата на Джен се провалил.

Джен обвинявала Фей. За едно разтревожено петнадесетгодишно момиче доводите ѝ били съвсем разбираеми. Фей носела вина за това, че Джен не представлявала достатъчно важен фактор и не успяла да запази не един, а два брака от разпадане.

Когато не се занимавала с готвене, вероятно Фей си мислела, че наистина има вина.

Затова готвела, и по този начин позволявала на мислите си да взимат неутрална посока и да се носят по инерция.

Тъкмо с това се занимавала, когато пристигнали берачите на малини. Точно на време. Препечените филийки били топли, ухаели на масло, в очакване на малините, които поръсени със захар и леко намачкани, момичетата щели да разстелят в изобилни количества.

Докато обсъждали плановете за деня, се наслаждавали на вкуса на творението си. Каролин и момичетата имали намерение да отидат в конюшната. Както обикновено. Поканили и Фей. Тя с усмивка им отказала. Същия ден трябвало да приготви три торти за рожден ден, а за следващия една сватбена.

И така, след като измили съдовете от закуската неизменното трио се отправило към конюшната.

Всъщност, Брук и Каролин вървели, а Лили подскачала, въртяла се, не стъпвала на земята. Лили Форсайт Рутледж редувала пируети и странични премятания.

Брук с радост наблюдавала по-малката си сестра. Двете били като пролетта и есента, като нежен нарцис и червена секвоя, като балерина и нейната противоположност, каквато и да е тя, нещо яко и тромаво.

Но нямало никакво значение, че Брук била несръчна и едра. Според преценката на Лили, Брук била самото слънце.

Онази сутрин Каролин яздила Мускатовата дама на „Убежището на лисиците“, наречена Мег, която с лекота подскачала във въздуха. Или поне така изглеждало. Сигурно за петгодишния шампион на Каролин подскоците били като лек ветрец. Но, по време на обяда Каролин споделила, че такива упражнения за някой на нейната възраст са буквално истинско натоварване.

— Ти не си стара!

— Лили, тридесет и пет не ти ли се струват доста годинки?

— Не!

— Ами, знаеш ли какво? И аз мисля, че не са много. — Каролин докоснала стомаха си точно под десния джоб на дънките си. — Но изглежда съм разтегнала някой мускул. Ако дамте нямат нищо против, може би е по-добре следобед да поиграем на горния етаж.

Момичетата на Каролин нямали нищо против. Горният етаж означавало игралната зала в съседство до спалнята на Брук и Лили. В имението имало много свободни спални. Но нито осемгодишната Лили, нито Брук, която след шест седмици щяла да навърши десет, можели да си представят да спят в отделни стаи.

Нито пък допусkali, че е възможно игралната им зала да не е най-доброто място, където да си подготвят домашните... и да творят изкуство.

Истинският художник била Лили. В момента се увличала по мозайките. Родителите ѝ подозирали, че увлечението ѝ ще е трайно. Преди още да открие мозайката като изкуство, Лили връщала към живот стъпкани цветя, така както Каролин спасявала натирени коне и съсипани хора.

Талантът на Лили бил удивителен, и истински. Брук била другата противоположност, артистичната ѝ дарба не надвишавала уменията ѝ

при страничните подскоци.

Но когато с Лили един ден били в магазин за занаятите, Брук открила комплект бои за лесно рисуване и се почувствала надарена с артистизъм. Също както, когато яздеа, вродената ѝ неграциозност изчезвала, защото конете ѝ вдъхвали усещане за грация.

В онзи юлски ден, без знанието на Каролин, между двете дъщери се родила идеята заедно да сътворят художествено произведение. То било подарък за Каролин за Коледа, който тя щяла да хареса. Всъщност момичетата решили, че толкова много ще ѝ хареса, че ще се наложи да побързат. Сметнали, че ако приключат скоро, ще ѝ го подарят веднага.

Бъдещият подарък на Каролин бил скрит в бюрото на Брук. Останалите предмети, над които работели, били изложени на показ.

Брук и Лили се радвали, че ще прекарат юлския следобед в творческа работа, докато се възстановява разтегнатият мускул на Каролин, под въздействието на хапчето, което тя била взела. Каролин рядко гълтала лекарства. Също и Марла. През целия си живот двете приятелки се радвали на безупречно здраве.

Но, когато Фей с тридесет и шест годишните си мускули, които от време на време напомняли за възрастта ѝ, предложила отпускащо лекарство за мускула, Каролин се съгласила да го вземе.

В игралната зала и тя работела над някаква художествена творба. Подобно на Ема, надявала се да създаде нови люляци. Художественият антураж на Каролин включвал куп книги и едно много специално списание.

В „Приключения в градинарството“ подробно се разказвало как се появили видовете „Шарлот“ и „Джеймс“, описани били както обещаващите, така неуспешните резултати от всяко опрашване на всички кръстоски между цветя, които била опитвала. В дневника Каролин намирала ценни научни знания и безценни спомени за майка си, която обичала толкова много.

Каролин започнала свое собствено, все още неозаглавено списание. С помощта на двете си любознателни помощнички наскоро била направила три кръстоски от шест внимателно подбрани люляци, включително и тези на Ема „Шарлот“ и „Джеймс“. Семената щяла да посади през септември, на рождения ден на Брук, и кой знае, можело нещо да се получи?

Кой ли? Надарената с талант дъщеря на Каролин. Дълго преди това Лили била предрекла шеметен успех в създаването на нови видове люляци, като се започне от първите два, които майка ѝ щяла да създаде, и които носели имената на дядо ѝ и баба ѝ. Лили никога не ти била виждала, но познавала много добре.

Тя също била изоставила собствените си проекти за мозайки, за да работи над цветовете на бъдещите люляци на Каролин.

Люлякът „Ема“ можел да има розов цвят, от нежно розово до шокиращо розово. Самата Ема представлявала палитра от противоположности. След като смесила остатъците от боите на Брук, Лили стигнала до различни варианти, а най-привлекателните нарисувала на страницата за „Ема“ в списанието на Каролин.

После се заела с „Чарлз“. От майка се знаела, че любимият цвят на дядо ѝ бил синият. Кобалтът си подхожда със сапфиреното синьо. Каролин щяла да се сети, като го види... и същия следобед тя го видяла.

— Ти си го постигнала, Лили! Имаш ли нещо против да използваме този цвят в списанието ми?

Лили нарисувала едно-две петна, усмихнала се и вдигнала поглед.

— Мамо, как е мускулът ти?

— Много по-добре, захарче. Отпускащото лекарство на Фей за наистина свърши работа.

Дотолкова, че Каролин изпила още едно хапче, следвайки предписаната доза. Преди още Джон и Марла да излязат на благотворителна вечеринка в странноприемницата „Сребърната лисица“. През цялата вечер Лили и Брук помагали и се захласвали по украсата в конски сюжет, която Фей подготвяла за утрешната сватбена торта. Церемонията щяла да се състои в Поло клуба, тъй като и булката, и младоженецът били отявлени ездачи.

Момичетата заспали сред уханието на печен хляб и с обещанието за малинови препечени филийки. Само ароматът на топла ванилия, тоест тортата за Поло клуба, била в състояние да ги събуди.

Въздухът ухаел от ванилия, когато се събудила Брук. Но, не мирисът, а някакъв звук я събудил.

В началото си помислила, че ѝ се е дочуло. Толкова наранено същество не би могло да остане живо. Раната била толкова дълбока, а

болката така силна.

Но звукът бил истински. Помислила си, че трябва да намери Каролин и да ѝ помогне да открият ридаещото същество. Да го спасят.

Каролин... която спяла с Джон точно под залата... в спалнята, откъдето идвало риданието.

Бил гласът на Джон. В мъката си ридаел. Докато Каролин спяла. Завинаги.

В смъртта си изглеждала така спокойна, усмихната, сякаш последният ѝ сън бил щастлив.

Но, мъртва, Каролин не можела да спаси своя Джон. Той целувал студеното ѝ лице и прегръщал мъртвото ѝ тяло. В ушите ѝ, които вече не чували, шептял „Каро, Каро, Каро“.

След няколко секунди Лили изплакала с мъка „Мамо, мамо, мамо“.

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво се случи после с нея?

Брук отговори на въпроса на Рейф с намръщено лице, на което беше изписано удивление. Беше говорила на глас, нали?

— Брук, знам, че е умряла. Но знаеш ли...?

Защо? Рейф не изрече невъзможната дума. „Защо“ звучеше неясно и неконкретно, а и той знаеше, наистина знаеше, че можеше да предизвика порой от мъка. Защо дойдоха дъждовете? Защо се сгромолясаха планините? Защо семейството му се удави?

— От медицинска гледна точка, знаеш ли какво е причинило смъртта ѝ?

— Не, не знам. Но сложиха някаква диагноза. Чух майка да казва на баба, че ако знаели тя, Джон, Фей, дори самата Каролин, никога нямала да изпие отпускащото лекарство за мускули.

И Каролин щяла да бъде спасена. Многобройните „ако“ само утежняваха мъката на живите. Рейф знаеше това. Ако беше се вслушвал малко по-внимателно във възрастните.

Брук се взираше в една тревичка и хапеше устната си. Разказът имаше продължение.

Следваха още изповеди.

— Брук?

— След това много се страхувах.

— Да спиш ли? Да не би да не се събудиш никога?

— Страхувах се за съня на Лили.

Дъщерята на Каролин, обаче, нямала подобни страхове. Жалеещото осемгодишно дете се радвало на срещите с Каролин в сънищата си.

Лили спяла, а Брук бдяла, както правел и Джон в тъмнината. Той стоял надвесен над дъщеря си, която сънувала, и се вслушвал в дишането ѝ.

Наблюдавали Лили. Непрекъснато. Но пред погледите им тя линеела. Заслепени от щастие, докато Каролин била жива, най-

обичните ѝ същества повехнали от мъка по нея.

Най-после се появила болестта на Лили, яростно и агресивно.

Всичко, дори температурата ѝ, злокобно предвещавало силата на бактериалната инфекция. Кръвното налягане и пулсът ѝ спаднали. Тя имала силно, масирано кръвотечение, предизвикано от серия кризи в съсирването на кръвта, което води до кръвоизлив и емболия. В съзнанието на Лили се появили бели полета, бъбреците ѝ отказали да работят, лицето ѝ заплашително побеляло като платно, а сърцето ѝ не помнело и най-откъслечните стъпки на ритмичния си и весел танц, който доскоро играело.

По-късно разбрали, че от известно време Лили имала коремна болка в десния долен квадрант, също като при Каролин. Но апендиксът на Каролин бил опериран, когато била на възрастта на Лили, без да има конкретна причина като криза или най-леко спукване.

Накрая апендиксът на Лили се спукал и избухнал, болката временно изчезнала. Налягането се нормализирало, а на безбройните бактерии, изсипали се в перитонеума, им трябвало съвсем малко време да се заселят по всички кътчета на плодородния си нов дом.

Миниатюрните варвари се множили с удивителна скорост. Щом някоя микробиална зона ставала пренаселена, цели семейства с удоволствие се местели в белите дробове, кръвния поток, бъбреците и костите на Лили.

Повторната поява на болката в коремната област била съпътствана от септичен шок и безчет усложнения.

Въпреки най-добрите постижения на съвременната медицина и най-добрите лекари, оживяването на Лили било подложено на риск. Дори когато, нейните лекари предпазливо, но оптимистично потвърдили, че изглежда е прескочила трапа, състоянието ѝ започнало да се влошава. Една извивка на тънкото черво била застрашена от притискане от фините като струна на цигулка сраствания, които щели винаги да напомнят за свирепата битка в тялото ѝ.

Хирурзите отново направили спешна операция, за четвърти път. Лили оживяла. За пореден път. И най-накрая Лили Форсайт Рутледж се прибрала у дома.

Тя донесла със себе си малка аптечка с лекарства — безреден куп от таблетки, прахове, течности и капсули, които в болницата приемала по венозен път.

Джон, Фей и Марла с готовност поели отговорността да дозират лекарствата ѝ двадесет и четири часа в денонощието. Били твърдо решени да задържат скъпата за тях Лили у дома, където ѝ било мястото, и да ѝ помогнат да оздравее. Крехкото момиченце имало същата решимост. Мразела мисълта за неприятностите, които причинила, особено на баща си. И без това той вече бил загубил твърде много.

Пиела лекарствата си до едно и съвсем скоро щяла да се върне към нормалния си начин на живот. Но колкото и да се стараела, Лили не можела да погълща хапчетата. Гърлото ѝ се затваряло, нищо не можела да стори, само се задавяла и с ръка запушвала устата си.

След смъртта на Каролин момичето не изпитвало страх от съня и стоически мълчало, когато стомахът го болял. Искала да заспи като Каролин, да понесе болката като Каролин.

Но когато идвало време да изпие хапчетата си, както майка си онзи следобед, нещо в нея отказвало. Подсъзнанието ѝ или може би сърцето ѝ изразявали протеста, който ако знаела, щяла да изкрещи в онзи следобед. Не пий хапчетата на Фей, мамо! Моля те, недей!

Подобни мисли с „ако“ често навестявали Фей, въпреки че категорично ѝ казали, да не се тревожи. Все пак, именно тя, дипломираната диетоложка и умна готвачка, се погрижила лекарствата на Лили да изпълнят вълшебната си мисия.

Фей приготвяла животоспасяващи шейкове за Лили, вкусноти, в които умело стривала, поръсвала или наливала медикаментите.

А дали Лили знаела, че в шейковете били скрити лекарствата ѝ? Може би. Или просто ѝ било все едно.

Накрая разбрала и започнала да ги погълща, без да се дави. Въпреки това, имало моменти, когато Лили отново чувствала слабост. Тогава Фей отново смесвала прахчетата в шейковете на детето всеки ден. Имала нужда от допълнителни калории. При това всеки ден. Шейкът преди ядене помагал на капризната ѝ храносмилателна система да приема твърдите храни.

Желанието на Лили да спести на баща си допълнителните притеснения не се сбъднало. Никои не можел да обясни болестта ѝ, при която сякаш напук се редували периоди на закрепване и неочаквани болезнени пристъпи.

Всичките ѝ органи били поразени, сякаш бавно заздравяващите рани се отваряли отново напук, сълзели и кървели отново.

Екипът от лекуващи лекари на Лили от Шведския медицински център решили, че болестта ѝ е автоимунна. Специалистите от известната болница били единодушни, че автоимунният процес имал научна значимост.

Отравянето на Лили било съпроводено от масирана антигенна атака. Бактериите били чужди, също като лекарствата, които приемала. Блокираната ѝ имунна система правела всичко възможно да се пребори като произвеждала антитела срещу всеки един „пришълец“. Но това не било възможно, дори и срещу значително по-слаба атака.

Антителата били бомба със закъснител, в резултат на чиято експлозия тъканите на Лили сериозно се повредили.

В медицината имало описани многобройни случаи на поражения, причинени от този приятелски огън. Въпреки, че Лили не страдала от известен вече автоимунен синдром, болестта ѝ в много отношения приличала на кожна туберкулоза. Симптомите на централната ѝ нервна система, най-вече халюцинации, които от време на време получавала, напомняли за церебрална туберкулоза. В тялото ѝ било открито, макар и малък процент, антиядрено антитяло.

Имунната система на Лили се обърнала срещу нея. Започнала да произвежда антитела, чиято единствена цел била да атакуват нормалните клетки.

— Винаги е била толкова здрава — рече Брук. — И толкова щастлива. Навярно всяка нейна клетка е била доволна, че е част от живота ѝ. Ала сега... сигурно е недоумявала защо тялото ѝ я предава. Сигурно е мислила над това през цялото време.

Рейф я слушаше, без да я прекъсва, като запомняше медицинските термини, които Брук използваше. Сякаш ѝ принадлежаха. Тя изглежда вярваше, че ако ги приюти в себе си, ще оставят Лили на спокойствие.

По-късно той провери думите в речника, включително и тази, която смяташе, че правилно е изтълкувал. Хематемезис. Рейф беше съвсем сигурен, че означава да повърнеш кръв. Хематемезисът при Лили беше последица от самото повръщане и силното гадене, в резултат на което износеният ѝ хранопровод започнал да кърви.

Значението на всеки термин щеше да внесе яснота в научните факти, свързани с изпитанието на Лили. Но най-важната истина беше ясна като бял ден: Брук страдаше за малката си сестра.

Мъчно ѝ беше.

И обвиняваше себе си за отдалечаването помежду им, което било очевидно. Брук наблюдавала как Лили се разболява. Бденията, които с готовност правела, не били достатъчни.

Де да беше гледала сестричката си още по-внимателно.

Беше време да прекъсне тъжната история на разказвачката. Рейф ѝ зададе въпрос, на който вече знаеше отговора.

— Говорила ли си с Лили за това, че сигурно се чувства предадена от тялото си?

— Вече не говорим много.

— Къде е тя сега?

— В Швейцария с майка ми и Джон. Нейният нефролог смята, че вероятно има нефропатия с недостиг на калий. В Женева има изследователски институт, който специализира електролитни отклонения.

— Ти не си в Женева.

— Не съм. Изобщо не влизам в болница. Дори когато приемат Лили в Шведския медицински център. Първия път бях много малка, а тя много болна... оттогава майка ми смята, че е по-добре да не ходя там. Сигурна съм, че има право. Вероятно няма да успее да прикрие тревогата си. Дори на Джон му е много трудно, въпреки че го прави, поне пред Лили. Понякога, когато лекуващите ѝ лекари го пратят у дома да си почива, той изглежда така, както когато откри Каролин да лежи мъртва до него в тяхното легло. Винаги, когато Лили има нова криза, той сигурно се чувства по този начин.

— А майка ти?

— Тя е удивителна, стоически издържа като желязо. Всеки път влошаването на състоянието на Лили я съсипва. Но дава израз единствено на абсолютната си увереност, че всичко ще се оправи. Грижи се за Лили, но не изцяло. По-скоро от медицинска и емоционална гледна точка е опора за Джон.

— Медицинска гледна точка?

— Сигурна съм, че на Джон му е по-лесно, когато и тя присъства на разговорите с лекарите на Лили. Тя наистина умее да е пряма, без да

нанася обида на отсрещния. Толкова е умна, винаги знае какъв въпрос да зададе. Прочела е цялата възможна литература за всеки един симптом на Лили. Разбира се, Джон и Фей и те са чели.

— Ами ти?

— Аз ли?

— Да, ти. Ти, ти, ти.

— Ами и аз съм прочела всичко възможно за четене.

Рейф и Брук прекараха девет чудесни дни заедно. Всеки ден, от сутрин до здрач. Те прекараха всеки един ден при конете.

Но и двамата не яздиха.

По-късно щяха да го направят. Когато подготвят Рапсоди, за да може Рейф да я язди. Ездата представляваше съвсем малка частица от времето, което прекарваха с конете, затова сега Рапсоди беше първата им грижа.

Кончето напредваше през тези пролетни дни. Сутрин той изчакваше, докато всички не го последват от ливадката до пасището, а когато спасените възрастни се връщаха в конюшната за вечеря, той си правеше разходка до едно възвишение, откъдето се виждаха езерото и конюшната.

Храната приличаше на шейковете, които Фей приготвяше за Лили, лесно смилаема и богата. Нещо подобно на някой от опитите на Фей за сватбена торта, но по по-стара рецепта, представляваща смачкани плодове и зеленчуци със затоплена овесена каша.

Мини, Сноу и Грейс обичаха кашата да е топла. Мини обаче, отказваше да яде. Изглежда след навършване на тридесет годишна възраст беше забравила как се прави това.

Брук започна да добавя в храната ѝ кленов сироп. Уханието като че ли я провокира да направи първата най-важна крачка, да опита. Въпреки това, понякога трябваше да държат шепата със сладкото пюре точно пред неохотния ѝ нос.

— Ако така не се получава — обясни Брук на Рейф, — трябва да ѝ подадеш в устата една-две шепи, за да си спомни колко е хубаво да се яде. Започне ли да яде, яде бавно. Обича да размишлява при всяка хапка. Нали, милинка моя Мини-Мин? — Брук обгърна с длани кадифената ѝ муцуна и се усмихна на грижовните ѝ очи. — Винаги оставам при нея, докато се храни. Не искам да се чувства изоставена.

Мини-Мин на Брук не беше изоставена, напротив обгрижена отвсякъде. А изоставеното момиче? Кой се грижеше за него?

— Брук?

— Да.

— Каж ми нещо, ала честно.

— Всичко, което ти разказах, е самата истина.

— Знам. Искан да кажа, разкажи ми за себе си. Само за себе си.

„Когато съм с теб, се чувствам като балерина.“ Тя не можеше да му го каже, въпреки, че това беше най-важната истина в живота ѝ. Единствената, изглежда за момента. Тя извърна глава. Сведе поглед. Дънките и каубойските ѝ ботуши, издаваха една смущаваща истина, която проблесна само преди няколко дни.

— На училище ходя с униформа. Пуловер и пола. Така трябва. От около един век насам, всички са задължени да се обличат в много светлозелени дрехи.

— Според някои, много светло зеленият цвят е магически.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Рейф?

— Брук.

— Каж ми нещо, ала честно.

„Сърцето ми не ридае, когато съм с теб.“

— Аз съм един от хората, които вярват в момичешката сила на зеления цвят.

СЕДМА ГЛАВА

— На кого му трябват диаманти, когато има звездите?

Въпросът на Брук беше отправен към искрящото небе. Беше последната нощ от пролетната ѝ ваканция и първият път, когато двамата с Рейф оставаха заедно след залез-слънце.

— Майка обича бижутата — обясни тя, — особено диамантите. Наистина... не разбирам.

След миг Брук чу гласа на Рейф в тъмнината. Но думите му звучаха като музика.

— Какво каза? Каква песен ми пееш?

— Повторих думите ти. „На кого му трябват диаманти, когато има звездите“?

— На какъв език?

— Нахуатъл. Езикът на мексиканците от времето, когато испанците завладели земите им.

— Испанската инвазия. Учихме за това в трети, не, в четвърти клас. Но не си спомням да са споменавали името на този език.

— А преподаваха ли ви за император Моктезума и империята му от земевладелци и поети... Брук?

— Имаше някакъв Моктезума. Но той беше император на ацтеките.

— Нахуа са ацтеките. Аз съм един от тях, Брук. Винаги съм искал само това.

Земевладелец нахуа и ацтек.

— Не, не си от тях. — Заклучи момичето.

Различният му външен вид, който лъжеше, правеше впечатление в планината. Дали и на нея щеше да ѝ направи такова впечатление?

— Знам, че не приличам на ацтек, но съм такъв.

— Не може да бъде! Ацтеките не са земевладелци, Рейф. Нито поети. Те са брутални садисти, които... — Откъде извираше тази ярост у нея? И как изобщо можеше да каже нещо, толкова обидно, на Рейф. — Съжалявам.

— Брутални садисти, които какво са направили?

— Нищо! Трети клас беше преди един милион години. Очевидно, бъркам.

— Не бъркаш, Брук. Никак не бъркаш.

— Е, така или иначе, няма значение. Това е древна история. А дори и да не беше, тя няма нищо общо с теб.

Напротив, имаше. Освен това, беше съвременна история: разказ за едно семейство, удавено в океан от кал.

— Рейф? Моля те, прости ми.

— Няма какво да ти прощавам.

— Напротив, има.

Рейф стоеше до нея в тъмнината, и същевременно беше толкова далеч.

— Утре си на училище, Брук. Да си тръгваме.

Старейшините, които му бяха разказали за вълшебната сила на перата на дългоопашатките, но не споменаха нито за бруталните садисти, нито че вярват в съществуването на боговете, му бяха описали как всяка нощ слънцето водело битка със силите на тъмнината. Борбата била свирепа, и винаги с неясен изход. Едва с настъпването на зората прадедите на Рейф разбирали, че слънцето е победило и светът ще живее още един ден.

Сега силите на мрака владееха нощното небе. Звездите, които Брук оприличи на скъпоценни камъни, бяха изчезнали заедно с него. Пелена от облаци предвещаваше дъждовен ден, което значеше, че слънцето отново е победител.

Дъждът щеше да дойде.

Денят щеше да настъпи.

Слънцето щеше да триумфира, завинаги, заради Брук... и него. Поне до момента, в който той научи истината.

Рейф отиде в библиотеката на Форсайт, където един учтив библиотекар го придружи до отдела с книгите за ацтеките. Можеха да се поръчват книги и от другите филиали в страната.

Но нямаше да се наложи. Още на първата страница на първата книга, която разгърна, той откри каквото му трябваше.

Беше съвременен изобразителен ритуал. Художникът беше изобразил ужаса и агонията в най-тънки подробности, използвайки цветовете на живота и смъртта.

Стъпалата на храма бяха особено ярки. Аленочервени. Лицата на свещениците бяха нарисувани в черно. Носеха одежди в кървави петна, с избродирани скалпове. Те предаваха на небесата все още туптящото сърце на жертвата.

Картината беше красноречива и много ярка.

Рейф изучаваше всеки един образ във всяка една книга, а те бяха много на брой. Подминаваше образите, които не бяха дотам брутални. Изведнъж попадна на снимка на статуя, същата като онази, която беше намерил. Не беше същият Тлалок, когото той освободи от лозовите пипала. Тази статуя беше открита през 1908.

В обяснението към рисунката се отбелязваше, че Богът на дъждовете искал сълзите на хората. За предпочитане на децата. Жертвени дъждовни капки от невинни очи.

Изплашени до смърт родители предлагаха рожбите си като пробождаха с тръни нежната кожа, или държаха лицата на децата си над дима. Събираха сълзите и ги поставяха пред светилището на Тлалок с надеждата да умилостивят гнева му.

Рейф си мислеше, че Богът на дъждовете можеше да поиска повече. Обяснението към рисунката отбелязваше още, че понякога само детските сълзи били достатъчни.

Старейшините нито един път не накараха Рейф да вземе страна в битката, която бушуваше в него. Той сам взимаше решения, и сам избираше кого от прадедите си да обича и кого да ненавижда.

Беше избрал да обича Моктезума, императорът на свещениците, които дялали сърца от кестеново дърво с помощта на ножове, направени от обсидиан.

Рейф излезе от библиотеката с несигурна походка. И душата му се влачеше. Сърцето му, което неистово туптеше под дъждовните капки, стичащи се от небето, отдавна го нямаше. Чудна работа, човек без сърце, чиято душа умира, можеше да мисли. Да шофира.

Но Рейф уверено шофираше по измитите от дъжда улици и мислите му бяха чисти.

Не бива да отдава значение на това, че прадедите му били чудовища. И Брук му го каза, въпреки че той съвсем ясно си спомни ужаса ѝ. Рейф се съгласи.

Разумно погледнато, изобщо не биваше да му отдава значение.

Но нямаше нищо рационално в образите, които Рейф видя. А видиш ли ги веднъж, не можеш да ги забравиш.

В онази първа сутрин на разсъмване, той се закле, че нищо и никой не ще го накара да напусне този рай на коне и цветя, който най-после намери. Особено една разглежена тийнейджърка.

Ала именно тя, прелестната невинност, стана причина за заминаването му. Ще отнесе със себе си дъжда и ще примами Тлалок и гнева му, за да ги отведе далеч, далеч.

Рейф трябваше да тръгва скоро. Но не преди да е говорил с Брук.

Той ще ѝ разкаже много неща, ще говори, въпреки че от самото си раждане винаги е бил слушател. Ще ѝ обясни, че образите винаги ще ги съпътстват, тях двамата, независимо дали искат или не.

Рейф ще ѝ разказва дълго, дълго, само истината, истината. Докато постигне целта си. Брук ще пожелае той да остане. Все пак, тя беше спасила Рапсоди, и в замяна не искаше нищо от измъченото животно, освен да приеме дома, който тя му предлагаше.

Брук можеше дори да си помисли, че и с Рейф се е провалила, както и с Лили. Ако беше по-бдителна, сигурно щеше да предусети надутия апендикс на Лили, преди да се спуска. И ако беше почувствителна, по-проницателна, по-мила, щеше да си замълчи за ацтеките.

През деветте дни на запознанството им истината беше най-важна за тях. Но в мига на сбогуването, тя щеше да бъде безполезна, дори вредна.

Щеше да му се наложи да излъже. Щеше да ѝ обясни, че в Тексас една жена очаква дете от него. Когато жената му съобщила новината, той си тръгнал, но сега решил да се върне.

Много трудно щеше да му е да излъже. Рейф никога не би изоставил свое дете. Но щеше да излъже убедително, заради Брук... в чиито очи готовността му да поеме отговорностите си на баща щеше да изглежда героичен, макар и закъснел жест на галантност. Рейф търсеше лъжа, която да не предизвиква твърде много съчувствие. Добре, тогава. Когато разбира новината, той удря бременната си любовница. А може би в резултат на това, тя прави спонтанен аборт. Агресивността му дошла отвътре, щеше да е неговото нехайно обяснение на социопат. Спомнете си за праотците му, онези свещеници, които до съвършенство владеели ножа.

Рейф излезе от Кентърфийлд и зави по чакълестата алея на фермата. Пътят, който в онази първа утрин блестеше, облян от слънчева светлина, сега лъщеше мокър от дъждовните капки. Въпреки всичко, именно тук, в този рай, човекът с изгубеното сърце и агонизираща душа почувства надежда.

Надежда.

Зловещият образ на далечното минало беше заличен и Рейф си представяше една обещаваща жива картина на недалечното бъдеще.

Двамата с Брук ще са в конюшната, нахранили вече момичетата с овесеното ястие. Там щяха да намерят сламен подслон от дъжда и той щеше да ѝ разкаже историята на Рафаел. По време на разказа му ужасяващите образи ще бъдат победени, завинаги, и за двамата. Брук щеше да види в него истинската му същност, чиста и неопетнена, или може би пречистена от деветте прекрасни дни, прекарани заедно. Ако Брук го приемаше такъв, какъвто си беше, той щеше да я докосне, въпреки че се закле да не го прави през тези девет дни. И той чакаше.

Но в този ден, той трябваше да я докосне, и тя него също. И двамата щяха да са сигурни, че Брук усеща в докосването му желание и знае, че то никога няма да се превърне в насилие.

В три и половина Брук трябваше да отиде в конюшната, което означава, че първо щеше да се преоблече след училище. Рейф беше убеден, че ще подрани, облечена все още в дрехи, яркозелени като дългоопашатките.

Но Брук не пристигна до три и половина. Нито в три и половина. Нямахме я и в три и тридесет и една, три и тридесет и две, три и тридесет и три, и четири, и пет...

Нито до три и четиридесет и пет, когато спря дъждът.

В три и петдесет и осем, в настъпилата след дъжда тишина, слушателят дочу приближаващи стъпки.

ОСМА ГЛАВА

Момичето, чиито стъпки дочу Рейф, беше нежно. Ефимерно. Ярkozелените ѝ очи блестяха на фона на полупрозрачната ѝ кожа, а косата ѝ представляваше слънчев водопад.

На Лили ѝ окапала косата, беше му казала Брук. Не цялата, но по-голямата част. Преди четири Коледи.

Косата на Лили пораснала отново, толкова необяснимо, колкото и когато окапала. Оттогава не била подстригвана. Досега сигурно щяла да стигне до кръста ѝ, ако не било нестабилното ѝ здраве. Но растяла тук-там на кичурчета, и то само когато автоимунните ѝ антители позволявали.

— Здравей. Аз съм Лили. Ти трябва да си Рейф.

— Аз съм. Здравей.

— Търсех Брук. Фей мислеше, че Брук ще закъснее заради дъжда, и че след училище ще дойде направо тук. Имаш ли нещо против, ако я почакам тук?

Лили беше дъщеря на фамилията Форсайт. Конюшният беше нейна. Но искаше разрешение да остане.

— Не, разбира се. Искаш ли да ми помогнеш да нахраним конете?

— Да. Благодаря.

Нямаше работа за Лили. Рейф вече беше смачкал ябълките, затоплил овесената каша и добавил витамините, минералите и кленовия сироп към кофата на всяко животно.

Лили последва Рейф, който отнесе кофите при по-старшите коне, които чакаха вечерята си.

Сноу и Грейс тутакси започнаха да гълтат. Ала Мини се замисли над храната си. Изглеждаше заинтригувана, душеше с ноздри, но нямаше желание да опита.

Рейф я остави няколко минути да се реши сама, преди да ѝ подаде в ръката си сиропираната смес.

Той наблюдаваше Мини. Лили също я наблюдаваше.

В тишината се чувстваха уютно.

Но им липсваше сестрата Брук.

— Как беше в Швейцария?

— Страхотно. Благодаря. Страната е красива, и хората са приятни. А... — гласът на Лили стана още по-мек, — на мен, от медицинска гледна точка, ми се отрази чудесно. Чувствам се добре... някак силна, като нова. Ярка Звездичка трябва да е по-бдителна.

— Ярка Звездичка ли?

— Тоест Брук. Нали знаеш от детското стихче „Светла Звездичка, Ярка Звездичка“?

— Не го знам.

— Е, предполагам, че е момичешка работа.

От Ярка Звездичка Рейф беше научил доста много нови думи.

Автоимунен. Хемолиза. Хипокалемия. Дисеминирана вътресъдова коагулопатия, т.нар. дик-синдром.

Освен това, научи точното определение на една дума, която смяташе, че знае: ацтеки.

А сега и от Лили щеше да научи нещо.

— Ще ми кажеш ли стихчето?

— Разбира се! Започва така: „Светла Звездичка, Ярка Звездичка, първата звездичка, която виждам тази вечер. Бих искала да може да се сбъдне желанието, което си пожелавам тази вечер“.

— Харесва ми.

— И на мен. Беше любимо на майка ми, следователно на мен и на Брук. Беше създадено точно като за нас. Искам да кажа, за нашите имена: Светла Звездичка за Лили, Ярка Звездичка за Брук, освен това, за светлата ми кожа и яркия ум на Брук. После майка умря, а аз се разболях...

Светла Звездичка и Ярка Звездичка се отдалечили.

Рейф беше познал тази тъга у Брук. Но у Лили забелязваше нещо, което Брук не знаеше. Лили също се чувстваше отговорна за отчуждението между тях и много „ако“ я измъчваша, също като Брук.

Ако беше успяла да убеди предателските антители да напуснат тялото ѝ. Само ако можеше!

— А сега — каза Рейф, — се чувстваш като нова.

— Да — тихо отвърна Лили. — Наистина се чувствам така.

Току-що беше открила, че и на баща ѝ му е известно това.

Тя беше в кухнята, когато Джон се върна от обиколката из имението, търсеше задържаща се вода, която можеше да наводни долните етажи на сградата.

Сигурно е намерил такива временни локви, беше си помислила Лили, когато зърна навъсеното му изражение в поройния дъжд. Но намръщаното му лице се отпусна, щом влезе в кухнята и събщи, че обиколката му из посевите била успешна.

Лили очакваше баща ѝ да се притесни, когато му събщи, че възнамерява да иде в конюшната да потърси Брук. Чувстваше се достатъчно силна, наистина, а що се отнася до дъжда, ама какъв дъжд? Пороят беше преминал в оскъдния промеждутък от време, докато баща ѝ беше вътре, и вече едва ръсеше, сякаш навъсеното му лице го отпрати.

Джон не изрази притеснение за предстоящата ѝ разходка. Той само пооправи качулката на дъждобрана ѝ, както би направила и Каролин, макар да знаеше, че Лили щеше да я свали в момента, в който прекрачи прага.

Беше си старата Лили. Момичето, чиято майка беше жива, и която се радваше на чудесно здраве.

Понякога Джон губеше представа за времето. С изключение на това, че самият той изобщо не изглеждаше разсеян. Дори когато забравяше да ѝ напомни да внимава и вместо това казваше нещо неочаквано.

— Забавлявай се, Лили.

Забавлявай се...

— Защо Ярка Звездичка трябва да е по-бдителна? — Рейф се върна на предишния коментар на Лили, когато Мини най-сетне започна да яде.

— Защото съвсем скоро няма да е единствената конярка във фермата. Може би ще се наложи да я помоля отново да ме научи да яздя, и да скачам.

Рейф знаеше, че Лили не беше яздила, откакто се разболя. Беше прекалено опасно за крехките ѝ кости. Но сега даваше смели прогнози. Щеше да се посвети на конете, при това щеше да бъде умопомрачаваща ездачка.

— Брук ще иска да те научи.

— Надявам се.

— Сигурен съм, Лили.

— Така ли?

— Да.

— А ти ще ме научиш ли, Рейф?

Някога е спасявала счупени и изхвърлени неща. Сега Лили питаше дали Рейф щеше да ѝ помогне в този най-деликатен ремонт. Нежната ѝ молба съдържаше и още нещо: само с негова помощ можеше да се осъществи спасението на подкопаното доверие и съсипаното приятелство между двете сестри.

Рейф се усмихна на Светла Звездичка, вярваше в нейното огънче.

— Разбира се. С Брук заедно ще те научим.

Брук. Ярка Звездичка. Къде изобщо беше тя?

Беше на една миля разстояние, само на една миля най-после. Дълга и разкашкана щеше да се окаже тази миля, едно пътуване по наводнени пътища и отклонения като в лабиринт.

В дъжда, който понамаля, щом се показва люляковата ограда. Брук жадуваше да си е у дома, с Рейф. Толкова много имаше да му разказва.

Беше сгрешила за ацтеките, постъпи несправедливо, и тя го знаеше. Въпрос на объркване на времевите граници. Според учебната програма на третокурсниците в академията „Форест Ридж“, история на Мексико се изучаваше през есенния семестър, а това означаваше, че началото му беше само шест седмици след смъртта на Каролин и няколко дни след като Лили беше приета в болница, където едва не умря.

Беше ужасен период. Нищо чудно воините ацтеки да са спохождали сънищата на Брук. Грабвали Лили дори, докато Брук бдяла, явно недостатъчно, и я отнасяли в мрака на нощта.

Брук се страхуваше от ацтеките. Мразеше ги. И докато пътуваше към училище в понеделник сутринта осъзна, че за нея са се превърнали в олицетворение на всичко загубено и откраднато.

Може би в мъката и страха си, дори ги нарочи за крадци.

Нищо чудно, че преувеличаваше злото и пренебрегваше доброто. Не че помнеше някакви добрини. Но реши да потърси в училищната библиотека по време на втория час и после през обедната почивка. Нещо добро, което да разкаже на Рейф.

Проучването вървеше лесно. Повечето ацтеки били земеделци. И имало поети сред тях. И музиканти, и архитекти. И тъкачи, и инженери.

Ацтеките страстно обичали цветята и мозайките. Художниците на мозайки от народа нахуа работели с тюркоаз, аметист, злато и пера, които събирали от земята, а не крадели от птиците.

Когато се женили, ацтеките връзвали на възел, в буквалния смисъл, блузата на младоженката и сватбените одежди на младоженеца. Те били млади, булката само на шестнайсет, а младоженецът на двайсет или двайсет и една. На възрастта на Рейф и на нейната възраст, неговите праотци вече посрещали със специални стихотворения първото си дете, което било последвано от още много.

Дали да му каже, че прадедите му, на същата възраст, на която били те с Рейф, били вече женени? Може би.

Може би.

Определено щеше да го помоли да я научи на своя музикален език. На кого му трябват диаманти, когато има звездите? На кого му трябват бисери, когато има луната?

Брук беше определена да произнесе прощалното слово на церемонията за дипломирането през юни. Тази задача много я тревожеше. Нямаше какво да каже на съучениците си, които едва познаваше, още по-малко беше вдъхновението ѝ. Предполагаше, че и те смятат така.

Но откри едно стихотворение на нахуатъл, превод от деветнадесети век на някакъв шотландец, и ѝ се прииска да го издекламира пред съучениците си.

Дъждът беше спрял. На ливадата на Рапсоди сигурно се бяха появили нови локви. С Рейф двамата щяха да стоят в конюшната, потопени в аромата на коне и слама, и тя щеше да му разкаже всичко, което беше научила, за добротата и радостта, да му обясни защо беше несправедлива. Той щеше да ѝ прости и те отново щяха да възобновят връзката, която имаха, преди той да се отдръпне.

А може би щяха да отидат и по-далеч. Може би... може би щяха да се докоснат.

През деветте чудесни дни нито един път не се прегърнаха, дори и случайно. Рейф пазеше почтителна дистанция.

Дали и той като нея често си мислеше какво би било усещането, ако кожата му докосне нейната? Дали той жадуваше да разбере това?

Може би днес, когато и двамата посегнат към едно и също стръкче слама, ще се случи случайно и... „На кого му трябва злато, когато имаш конюшня, пълна със слама“?

Брук излезе от Кентърфийлд в четири часа. Щеше да отиде при Рейф веднага. Облечена в зелено, кралският цвят на ацтеките... и магически в очите на съвременния човек.

Плановете на Брук се промениха, когато наближи имението. Апартаментът на майка ѝ в западното крило светеше. Също и спалнята в източното крило, където беше умряла Каролин, и която Джон все още ползваше.

Стаята на Лили беше тъмна, тази на Брук, шест прозореца встрани, също. Преди седем години бяха решили, че се разделят само временно. Докато Лили напълно се възстанови. Разбира се, стана постоянната ѝ спалня.

Неясно движение на силуета на майка ѝ привлече погледа ѝ към западното крило. Забеляза и Джон в кабинета си на долния етаж.

Той стоеше неподвижен с наведена глава, сякаш четеше някакъв документ на бюрото си. И въпреки това, неподвижността му изглеждаше зловеща, пълна и абсолютна. Като Каролин на времето. Като смъртта.

Джон и Марла се бяха прибрали у дома пет дни по-рано, отколкото предвиждаха в най-оптимистичните си планове. Стаята на Лили беше тъмна. А плаващата сянка на Марла не ѝ вдъхваше увереност. Майка ѝ винаги вървеше по един и същи начин.

Но... не. Имаше друго обяснение. При това логично. Джон сигурно е уведомил Къртис Франклин за завръщането си. Като се има пред вид натоварения им график, по време на отсъствието на Джон вероятно са възникнали един-два сложни правни проблема.

Джон размишляваше над тях. А майка ѝ разопаковаше багажа. Лили сигурно беше в кухнята при Фей.

Скоро Брук щеше да види Фей и Лили. Мина бързо край конюшната и паркира колата си.

Кухнята беше ярко осветена на фона на потъмнялото от бурята небе. Фей беше сама. От шума на течащата вода в мивката не чуваше.

— Фей?

— Брук! Ти си се прибрала. Добре.

— А Лили?

— Какво, в къщи ли? Да се обзаложим. В конюшната е да те търси.

— А добре ли е?

— Повече от добре. От думите на Джон имам ясното усещане, че скоро ще се излекува.

— О, Фей.

Имаше друго, чудно и логично обяснение за неподвижния силует на Джон. Той се молеше. Отправяше благодарност. Говореше на обичната си Каролин. Нашият бебчо е добре, любов моя. Нашето малко момиченце е добре.

— Отивам в конюшната.

— Брук?

— Да?

— В името на всеобщото щастие, би ли могла да минеш през първия етаж първо? Да поздравиш майка си за добре дошла?

— Добра идея, Фей. Благодаря. Така и ще направя.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вратата на апартамента на Марла беше широко отворена. Брук събу обувките си и влезе във всекидневната.

В епохата, когато са властвали мъжете във Форсайт, в такива стаи били настанявани прииждащите сановници. При Шарлот, започнали да подбират гостите. Няма значение дали гостът бил президент, първа дама, защитник на закона или крал. А дъщерята на Шарлот, Ема, никога не канела хора, които не познавала.

Апартаментът на Марла беше боядисан в кремаво и бледомораво, и представляваше внушителна гледка. Дори и в мрачните дни беше светъл. Но както винаги Брук усети някаква сянка в апартамента, нещо прикрито.

Тук имаше тайни. Да, тайни, въпреки че във всекидневната те бяха несръчно прикрити.

Нишата до камината се беше превърнала в библиотека за медицинска литература, докато Лили беше болна. До най-новото издание на „Настолен наръчник на лекаря“ бяха наредени томове на „Медицински речник на Стедман“.

Марла беше отбелязала за Джон, Брук и Фей всяка страница, която касаеше болестта. Също и за Лили, ако изобщо пожелае да прочете за симптомите, които имаше и процедурите, които беше принудена да изтърпи.

Книгите си бяха там, най-отпред поставени, и въпреки това някак скрити, също като болестта на Лили... Всъщност, именно това хвърляше сянка върху стаята.

Но съвсем скоро воалът щеше да се вдигне. Тъмнината вече започваше да се разсейва само при мисълта, че Лили щеше да бъде излекувана.

А другата тайна на апартамента в западното крило, скрита в нощното шкафче до леглото на майка ѝ? Несравнима с нищо друго. Какво от това, че всеки път щом влезеше в апартамента Брук усещаше тъмната ѝ сянка? Неспокойствието и тревогата ѝ не можеха да се

сравнят с агонията след биопсия на костен мозък или постоянния страх, че тялото ти се отрича от теб завинаги.

Брук се усмихваше, докато приближаваше към отворената врата на спалнята. Килимът поглъщаше шума от стъпките ѝ. Малко преди Марла да разбере, че дъщеря ѝ беше вътре, Брук вече наблюдаваше майка си.

Марла Блеър беше красива. И сутрин, и обед, и вечер. Със или без грим. Със или без сън. Дори след презокеански полет, по дрехите ѝ нямаше ни гънка, и видът ѝ беше отпочинал.

Прикрита и въпреки това, на показ. Ето това беше Марла. Умееше да прикрива умората и страха си. По време на боледуването на Лили тя поддържаше духа на останалите с непоклатимия си оптимизъм, който вече даваше резултат.

Ако приемем, че положителното отношение към човека с най-доброто лекарство, то Марла беше тази, която излекува Лили.

— Ето те и теб! — Марла остави прилежно сгънатите и дадени на пералня в Швейцария преди отпътуването дрехи и посрещна Брук с напориста прегръдка.

Брук стърчеше над майка си, а и на килограми я превъзхождаше доста. И майката, и дъщерята имаха общи неща — кожа, коса, очи — само дете Брук имаше лунички. Разбира се, не си приличаха.

— Толкова се радвам, че си у дома, Брук. — Марла я пусна и вдигна поглед. — Започвах да се притеснявам.

— Добре съм. Жива и здрава. И аз се радвам, че си отново тук.

— Приятно ми е да съм у дома. А и освен това, дали пък не нося новини?

— Лили възстановява ли се добре? — Брук нямаше намерение да развали удоволствието на майка си да ѝ поднесе новината.

— Прекрасно. Толкова добре, че ако стане шаферка, много ще ѝ хареса, и никак няма да се измори.

— Шаферка?

— Заедно с теб. На сватбата на твоята майка и нейния баща.

— Ти и Джон?

— Моля те, не бъди толкова шокирана.

— Просто...

— Смяташ, че с Джон сме твърде стари за романтична връзка? Четиридесет и три години може и да ти изглеждат цяла вечност. Но,

уверявам те, не е така, ще разбереш, като станеш и ти на толкова. А четирийсет и шест... ами във всяко отношение Джон е по-добър, отколкото преди двадесет и пет години, когато излизахме заедно.

— Ти и Джон сте излизали заедно?

— В колежа. Много преди и двамата да срещнем Каролин. Аз бях първи курс, а Джон последен. Къртис ни запозна. Първата ни среща, която той ни уреди трая час и половина и беше истински провал. Джон и Къртис бяха приятели. А ние с Джон си допаднахме.

— Но нали всичко се нареди след срещата?

— Съвсем! И за двамата. За всички ни. Както знаеш, Къртис ни е много близък приятел, а когато Джон и Каролин се влюбиха един в друг, ние с него вече отдавна се познавахме. — В изражението на Марла се прокрадна тъга. — Брук, Каролин липсва на Джон и винаги ще я обича. Ние всички винаги ще я обичаме. Смятам, че би била щастлива да разбере за мен и Джон. Сигурно би искала той да не е толкова самотен, толкова сам... Не мислиш ли?

— Да, така е. — Каролин би искала Джон да е щастлив, всички да са щастливи. И в такъв ден на радостни новини, тя би желала да се вдигне булото на тайнствеността, да се разкрият всички тайни. Тази във всекидневната.

И тази в спалнята.

Брук погледна към нощното шкафче. Погледът ѝ лъкатушеше от измачканата ѝ от дъжда пола през снежнобелия килим на Марла до домашните ѝ чехли, мушнати под леглото.

— За какво се замисли? — най-после попита Марла.

— Чудех се дали все още имаш онзи пистолет.

— За Бога, Брук! Още ли не си се отърсила от фикс идеята за онова старо желязо?

— Не е фикс идея.

— Но си спомняш за него, а аз от години не съм се сещала. Да, все още е при мен. Знаеш ли какво? Ако Джон разбере, и него ще го обладае някоя фикс идея. Какво ще кажеш просто да се отърва от него? Това ще бъде моят сватбен подарък за теб и Джон.

— Би било чудесно.

— Считай го за сторено. И като заговорихме за сватбени подаръци, как ти звучи Брук Рутледж?

— Джон иска да ме осинови?

— Разбира се! Иска и ще го направи.

— Много мило от негова страна.

— Той го иска — отвърна Марла. Очите ѝ небрежно бродеха из стаята, без да търсят нещо определено, а мислите ѝ бяха насочени към едно нещо. Накрая спря поглед върху дъщеря си.

— Брук, освен това, важно е за бъдещето на Лили и това на фермата.

— Не разбирам.

— Може да настъпи време, когато отговорността за фермата да падне на твоите плещи.

Булото в спалнята, което беше започнало леко да се повдига, отново падна.

— Фермата е на Лили. А и ти самата каза, че се възстановява прекрасно. А Фей останала с ясното впечатление, че е на път да се излекува.

— Така ли? Е, определено това е нашата надежда. Щом Джон е решил да я нарече излекуване, така да бъде. Отдавна чака този ден.

— Няма ли да оздравее?

— На практика не. Тъй като все още не знаем от какво страда, лекарите не са склонни да кажат, че е наистина преминало. Наричат го „перманентна ремисия“. Но ако не се случи нещо, което да наруши крехкото ѝ стабилизирано здраве, това действително е процес на оздравяване.

— А кое е това нещо, което може да наруши баланса?

— Много неща, но със сигурност една бременност.

— Като Каролин и Ема ли? Имаш пред вид трудностите, които са преживели?

— Техните страдания биха се оказали истински шок за Лили, или за който и да било. Може би многобройните спонтанни аборти са показател за времето, една безпросветна епоха в акушерството, без каквато и да била генетика. Миналата година гинекологът на Лили ни обясни, че извънматочното разкъсване при Каролин не увеличава вероятността и при Лили да се случи същото.

— Извънматочно разкъсване на Каролин?

— Това беше причината за смъртта ѝ, Брук. Тя получи вътрешен кръвоизлив. Мислех, че знаеш. Предполагах, че Лили ще ти каже.

Светла Звездичка и Ярка Звездичка, че разговарят много, много през последните дни... и години. И въпреки това, по време на бурята следобед Лили беше отишла в конюшната да я търси.

— Не. Не ми е казала.

— Може би не е искала да ти напомня за смъртта на Каролин. И да възбужда старата мъка. Аз също не исках да го правя.

— Добре съм. — О, Каролин. — Значи, Лили може да има съвсем нормална бременност...

— Да, би могла. Но това означава, че ще поеме огромен риск. Нормалната бременност е съпътствана от всякакви имунологични промени, а най-важната е естественото имуноподтискане. Само по себе си това представлява деликатно равновесие. Иmunната система на майката трябва да потисне функциите си, за да не отхвърли бебето, но не до такава степен, че това да увеличи предразположението ѝ към инфекция. Тъй като никой не знае какво точно представлява болестта на Лили, освен, че е нещо автоимунно, невъзможно е да се предположи как ще реагира имунната ѝ система. Но всички се страхуват, че може да се окаже катастрофално. За Лили, и за нейното дете.

— Значи, тя не бива да има деца.

— Да, Брук. Не бива. Твърде опасно е. Но ако бъдещето на фермата зависи изцяло и единствено от нея, знаеш, че ще поеме този риск.

Точно, както е ставало с другите жени — майки от Форсайт, от 1879 година насам. Лили беше родена, за да стане майка, баба и господарка на фермата „Убежището на лисиците“. Каролин би искала точно това. О, Каролин! А също и Джон.

Той вече го искаше. Брук разбра, след като го видя в кабинета му. Разбра какво означаваше злоещо неподвижната му сянка.

— Мисля, че Джон няма да ме осинови.

— Какво?

— И не мисля, че го иска наистина.

— Напротив, иска го.

— Но няма причина! Съвсем скоро лекарите ще определят точната диагноза на Лили. И тогава ще знаят как да се грижат за нея по време на бременността ѝ, дори и да разберат, че болестта ѝ е нелечима. Ако сега Джон ме осинови, ще изглежда така, сякаш се е отказал да

търси диагноза и лек за Лили. Сякаш се е отказал от самата Лили. Не мислиш ли?

— Не, наистина не го мисля. Нито Джон. Това няма да е причина да престане да търси отговорите. Лили го знае. Но за нея ще е облекчение, една грижа по-малко, да знае, че ако за нейната болест няма открит лек, фермата ще си остане в семейството.

— Но аз не съм от Форсайт.

Марла се усмихна.

— Само в случай, че отдаваш решаващо значение на гените. Каролин не държеше на това. Обичаше ме като сестра, а теб като дъщеря. Брук, фермата е твоят дом. Обичаш я, колкото и Лили я обича. Нали?

— Да.

Майка ѝ беше права: никой никога не би зарязал Лили. Защо ли стаята стана още по-тъмна?

— Добре. По думите на Лорейн, започнала си да се занимаваш по малко с управление на недвижими имоти. Чух, че си уволнила Джаред и си наела нов работник на име Рейф.

— Джаред не го уволних аз, а Рейф го нае Лорейн.

— До това време ли работи навън?

Той. Рейф. С когото Брук се чувстваше като балерина. Когото неистово желаше да докосне. Заради когото взе решение да не учи в колеж тази есен. Животът ѝ беше тук, с Рейф, когото майка ѝ нямаше да одобри. Брук се опита да прогони тази мисъл, но безуспешно. Така си беше. Марла никак нямаше да одобри дъщеря ѝ да живее с пастир метис, в случай, че Брук поеме фермата.

Но това никога нямаше да се случи. И диагнозата щеше да стане ясна, и лек за болестта щеше да бъде открит.

Тогаваш жената, която трябваше да стане майка, щеше да роди дете.

Ами ако Джон не я осинови, предупреждаваха сенките в смаляващата се спалня, ако не се намереше ни най-малкия повод всички да повярват, че Лили може да бъде изместена.

Осиновяването спокойно можеше да бъде и фиктивно, но майка ѝ трудно щеше да надмогне този факт.

— Ще трябва да се свържеш с биологичния ми баща, нали? Да го помолиш да се откаже от родителските си права пред закона?

— На теория, да. Но аз не знам кой е той.

Веднъж, когато за първи и последен път стана въпрос за отсъстващия ѝ баща, Марла ѝ каза, че не си струва да го познава. Това за Брук означаваше, че майка ѝ съжалява за тази връзка и я възприема като срам и позор за преценката и вкуса си. Може би е бил някой пастир метис?

Но нима... Марла наистина имаше толкова много любовници, че няма ни най-малка представа кой е бащата на детето ѝ?

— Не знаеш?

— Не. — Марла седна на леглото изненадващо тромаво и в продължение на няколко секунди не отмести поглед от нозете си, обути в найлонови дамски чорапи. Когато най-после вдигна глава, Брук забеляза умората, прикривана до този момент. — Той е причината да си взема пистолет. Купих го твърде късно, заради него.

— Защото той...

— Ме нападна и ме изнасили.

— О, не. Толкова съжалявам.

По умореното лице на Марла пробягна бегла усмивка.

— Ти едва ли имаш вина. Освен това, ако не се беше случило така, аз никога нямаше да те имам. Не отричам, че беше шок. Но се справих, преодолях го, преди много време. — Тя погледна към нощното шкафче, където държеше пистолета, купен твърде късно. — Брук, случи се в собственото ми легло в колониалната къща до Ембаси Роу.

Брук не знаеше почти нищо за къщата в Джорджтаун, където майка ѝ бе живяла, преди да се премести във фермата. В разказите си Марла и Каролин само я споменаваха. И нищо чудно.

— Сама ли живееше там?

— Не. Бяхме шестима, петима лекари, студенти в Шведския, и аз. Но нападателят ми не беше нито един от тримата мъже, с които деляхме къщата. Бяхме близки приятели, верни приятели. И шестимата. Приятели — тихо повтори Марла, — които решиха, че ще е забавно да си направят новогодишно празненство. Не беше от ония диви партита. Ние не си падахме по събиранията, които продължават до зори. Същата нощ бях много уморена и преди полунощ си легнах. Следващото нещо, което си спомням, е... ами. Бях изнасилена.

Предполагам, че е бил познат на някой от гостите, гадже, съпруг, брат или приятел. Може би някой, дошъл за празниците.

— Ами ако не е бил познат на някой от гостите и все още е лекар в Шведския медицински център?

— Брук, сериозно се съмнявам, че изобщо някъде работи като лекар. И със сигурност не е от центъра. Да, наистина има и жалки лекари. Бившият съпруг на Фей е точно такъв. Дори вероятно има психопати. Но от ШМЦ излиза цветът на лекарското съсловие. Един психопат не би получил нито лични, нито академични препоръки, за да работи там!

— През последните седем години ти прекара толкова много време в Шведския център. Сигурно ти е било ужасно трудно.

— Никак даже! — Умората на Марла се изпари. — Чувствах се така, все едно се връщах у дома. Харесваше ми да посещавам съквартирантите ми, установили се в болницата. Имам хубави спомени от ШМЦ. Лесно ми беше да се върна. Сега вече разбираш защо Джон не бива да знае за онази Нова година.

— Той не знае ли?

— Никой не знае, Брук. Само аз и ти. Дори на Каролин не казах. Ако знае за това, Джон би се притеснил, а той си има достатъчно тревога, съвсем реални и то до живот. Нали? Нека това е твоят сватбен подарък за мен.

— Да, добре.

— Благодаря ти. — Марла поклати глава с леко недоверие. — Заговорихме за прекалено сериозни неща, нали? Нямах такова намерение. Предполагам, че е от разликата в часовете. Но имам още нещо да ти кажа. Не се тревожи! Не е чак толкова лошо. Или пък е.

— Какво?

— Знам, че не съм най-великата майка.

— Напротив!

— Може би за Лили, но не и за теб.

— Добре съм.

— Дължиш го на себе си, не на мен. Винаги си се държала като възрастен човек. Може би сега, когато Лили се възстановява, ще можем да прекараме известно време заедно, преди да заминеш за Васар.

Няма да ходя във Васар.

— Искаш ли?

Да. Винаги го е искала.

— Да.

— Добре. И аз също. Е, Фей приготвя прекрасна вечеря, която скоро ще опитаме. Първо ще си взема душ и ще се понаглася.

— Трябва ли и аз?

— Да се понагласиш? Не, освен ако нещо непреодолимо не те провокира да го направиш. Тази вечер ще празнуваме заради нас самите и за семейството, което ще бъдем. — Марла стана от леглото, приближи се до Брук и отметна едно палаво кичурче над очите на дъщеря си. — Мое прекрасно мъжко момиче, можеш да си obuеш най-удобните дънки.

Възнамеряваше по-късно да свали училищната униформа и да obuе дънките.

Сега най-важното беше да стигне до конюшната, при Рейф, възможно най-скоро. По най-бързия начин се спусна по стълбите и изхвърча през входната врата, дори не се отби да си вземе палтото, което щеше да ѝ отнеме само десет секунди.

Трябваше да го облече. Вятърът беше студен като откритията, които разкъсваха душата ѝ.

Каролин, о, Каролин е получила кръвоизлив със смъртоносен край. Носела е в утробата си скъп, млад живот, едно бебе, толкова желано, и причинило смъртта ѝ.

Вероятно и Марла е имала кръвоизлив в нощта, когато Брук била зачената, в резултат на мъжка агресивност, женски ужас и липсата на оръжие, което би причинило престъпление.

В нощта, когато наследила ума на майка си и тялото на баща си.

Мое прекрасно мъжко момиче. Брук беше щастлива, когато я наричаха мъжко момиче, особено по начина, по който Марла винаги го произнасяше, с толкова много обич. Но през последните девет дни тя не се чувстваше като мъжко момиче. Тя не беше мъжко момиче. Ами ако Рейф я възприемаше като мъжкараната, която беше преди, а не като балерина, в каквата се беше превърнала? Ами ако именно това е причината, поради който той учтиво се държеше на разстояние?

Лили никога не бива да има деца. Като си спомни, Брук едва ли не се зарадва на тази вест, колкото и омразно да беше, защото тя дойде като наказание, което за момента измести мислите ѝ за Рейф.

Едва ли не... После наистина се зарадва. Защото променяйки един малък свят това откритие не изглеждаше толкова жестоко.

Въпреки ледения вятър, на нея ѝ стана топло.

Лили никога не бива да има деца. Няма да ѝ се наложи. Брук щеше да осигури безопасно убежище за децата на Лили. Толкава очевидно беше решението. Марла сама щеше да стигне до този извод, ако не беше умората от полета и часовата разлика. Самата Брук също би се досетила, ако всичко не беше така забулено.

Воалът вече се вдигна. Дори нямаше значение как се нарича болестта на Лили и има ли изобщо лек за нея. Перманентната ремисия щеше да запази доброто здраве на бъдещата майка от Форсайт завинаги.

Брук се изкушаваше веднага да го сподели с Марла. Можеше да го направи. Сянката на майка ѝ все още се движеше зад завесите. В ярко осветената стая забеляза още една сянка. Тази на Джон.

Брук можеше да каже и на двамата. Но... зовът на конюшнията и Рейф беше по-силен.

Рейф, който щеше да я възприеме като балерина, в каквата се беше превърнала, и Лили, с която отново щяха да се сблизат.

Брук се усмихваше на поривистия вятър и тичаше към конюшнията. Усещаше се грациозна. Ако пожелаеше, дори можеше да направи идеални странични подскоци, като Лили.

Намираще се само на няколко крачки от вратата на конюшнията, когато се чу силен и рязък гръм. Секунди след първия, прозвуча и втори.

Тя погледна към спалнята, откъдето дойдоха изстрелите. Двата силуета бяха изчезнали.

Брук видя, че Фей тича към западното крило. И тя се затича, Рейф тичаше до нея, после я изпревари. Лили, която от години не беше тичала, също бягаше...

Рейф им каза да изчакат във фойето, докато се качи на горния етаж.

Никой не го послуша.

Всички видяха онова, което лежеше на снежнобелия килим. Сърцето на Брук се късаше. В агонията си то тихо прошепна:

— На кого му трябват рубини, когато има толкова много кръв?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ферма „Убежището на лисиците“

Сряда, 11 април

В наши дни

Рейф отмести поглед от часовника в парника до пасището. Беше три часа. През онези чудесни девет дни то принадлежеше на Рапсоди и кобилките. То беше и тяхно, нейно и негово.

Ако полетът нямаше закъснение, Брук щеше да пристигне във фермата след час. Едно време в този час хранеха конете, а преди дванадесет години настъпи опустошението за Светла Звездичка и Ярка Звездичка.

Брук не нададе писък, когато видя майка си и бащата на Лили да лежат мъртви на пода в спалнята. Тя просто стоеше втрещена в касапницата пред очите си. Гледката болезнено напомняше за картината, която предния ден Рейф видя в библиотеката.

Лили също не изпищя. Тя припадна и се вкопчи в Рейф, както сестрите му, които имаха нужда от него и му се довериха. Той я пренесе от изпръсканата с кръв спалня до линейката, чиито сирени виеха. Качи се с нея до ШМЦ. През целия път момичето не го пусна. След като ѝ дадоха успокоителни и тя заспа в познатата болнична обстановка, той я остави и тръгна да търси Брук... която отдавна беше заминала.

Една лимузина пристигна около час след като някаква роднина на Елиз Блеър я уведоми за смъртта на дъщеря ѝ. Откараха осиротялата внучка в Далас, където я посрещна един от грижовните бивши съпрузи на Елиз и двамата отлетяха за Лос Анжелис.

Къртис Франклин разказа на Рейф за Брук. През цялата нощ приятелят и съдружникът на Джон бил останал в имението, където посрещал оперативните работници, следователя, хората от града и пресата.

През следващите дванадесет години Къртис беше единственият източник на информация за Рейф, до момента, в който не започна да

използва интернет.

От там Рейф узна нещо повече от голите факти, известни на адвокатата. Брук беше археоложка с докторска степен. В допълнение, работеше и във факултета в Бъркли, където защитила дисертацията си, но според един уебсайт на випуска, доктор Блеър беше се простила с мечтите си и ги беше заменила с праха и неудобствата на работата по разкопките.

Прах, мръсотия и пясък. Специалността на Брук беше Египет. По думите на един неин колега, тя беше истинска „чародейка“ в разчитането на йероглифи, най-вече текстове от пирамидите, и беше „неимоверно много напреднала“ в тълкуването на „влечението на древните египтяни към звездите“.

От Къртис Рейф научи и за стоманената магнолия, бабата на Брук. По волята на Елиз Блеър, срещу Джон и недвижимата му собственост беше възбудено съдебно дело за умишлено причиняване на смърт.

Няма значение, че съдебната експертиза беше ясна: първа стреляла Марла, изпращайки смъртоносен изстрел в сърцето на Джон, в кратките секунди преди да умре, той насочил пистолета към нея. Решението на съдебния процес беше, че Джон е нападателят. Уплашил я, заплашил я и тя действала при самоотбрана.

Тази теория беше логична и изгодна за адвокатите на ищцата.

И въпреки, че преди събитията през онзи следобед хората щяха да отхвърлят идеята за заплахата от страна на Джон Рутледж, никой не можеше да отрече ужаса от случилото се.

В града не вярваха, че Марла е стреляла, защото е изпитвала ужас от Джон. Всъщност, едва след като се разпространи мълвата, че убийството е извършено от трето лице, хората във Форсайт се замислиха дали изобщо Марла и Джон са докосвали пистолета.

Идеята за случайната смърт на двамата намери много привърженици. Марла показвала на Джон пистолета. Не знаела, че е зареден, въпреки, че регистрационният номер потвърждава, че тя е собственик. Оръжието било насочено хоризонтално, когато произвело изстрел, изпращайки фаталния куршум право в Джон.

Оформиха се две теории за последвалите събития. Според първата, смъртта на Марла е също толкова случайна. Смъртоносният изстрел ужасил Джон, пръстите му още докосвали пистолета, който

Марла му показвала. Той импулсивно натиснал спусъка. Втората теория допускала, че в предсмъртната си агония Джон може да е озверял, подобно на ранено животно, но кой може да го вини за това.

Докато бяха живи, Джон и Марла се обичаха. И в смъртта си останаха верни един на друг. Онези, които не можеха да възприемат теорията за случайността, твърдяха, че е било истинска лудост. Обикновено недоразумение, което се задълбочило, без каквато и да е очевидна причина, подклаждано от някакво метафизично явление, провокирано от бурята. Умопомрачение, причинено от пълнолуние, беше надлежното описание. В допълнение, истерията заля всички като лавина. Малко оставаше да обвинят космоса за този „гняв на дъждовната буря“.

Никой във Форсайт не подкрепяше твърдението за самозащита, което адвокатите на Елиз лансираха, и нямаше да се поддаде независимо колко убедително представяха случая юристите от Бел Еър.

Но калифорнийските адвокати не получиха никаква възможност да проявят уменията си да убеждават. В ролята си на изпълнител на имението на Джон, и попечител на наследството на Лили от Ема, Каролин и Джон, до навършване на двадесет и една година, Къртис беше упълномощен да уреди процеса без знанието на Лили или когото и да било друг.

Но Къртис сподели за законовата процедура със синеокия непознат, в когото Лили се беше вкопчила емоционално за дълго след убийствата през април. Рейф одобри плана на Къртис да действа, без да информира Лили. Къртис беше сигурен, че бабата на Брук е взела подобно решение да остави момичето в неведение.

Процесът беше единственият значим проблем, който Къртис възнамеряваше да не споделя с Лили. Но ето, преди шест седмици се обади Брук и помоли да посети фермата.

Месец след смъртта на Марла, принадлежностите ѝ от имението бяха изпратени в Бел Еър. Но онези в къщата, личното кътче на Марла, след като премести кантората си в града, си стояха още там.

Когато Фей предложи да изпрати и вещите от къщата, Елиз Блеър беше вече обзета от спомени за имението и веднага отхвърли идеята, отлагайки я за някой друг път.

Същото се получи и със самата къща. Тя потъна в забвение, но Лорейн продължи да я надзирава внимателно. С Елиз стигнаха до споразумение и тя продаде „Къщата на люляците“ на изплащане, но съхрани завета на Марла, продължавайки да се придържа към нейните изисквания за безпогрешност, включително и решаване на потенциални проблеми по най-благоприятния начин.

Брук каза на Къртис, че би искала да прегледа нещата на майка си, останали в къщата.

Адвокатът обсъди молбата ѝ първо с Рейф.

Младият мъж чудесно знаеше отговора на Лили „Разбира се“.

Но когато днес следобед, сряда, Рейф отново погледна часовника в парника, той се зачуди дали наистина визитата ѝ нямаше да внесе промяна.

Скоро щеше да разбере. Археоложката възнамеряваше да остане пет дни в „Убежището на лисиците“. В случай, че самолетът ѝ не закъснее.

Директният полет от Сан Франциско до Далас нямаше закъснение. Багажът на Брук наближи пункта за багажен контрол преди тя да успее да се придвижи, и автобусчето за нула време я закара до стоянката за коли под наем. В сряда следобед движението не беше натоварено. След броени минути щеше да завие наляво към Кентърфийлд и след една миля щеше да влезе отбие надясно към фермата.

Единствено сърцето ѝ нямаше покой.

Прескачаше. Тромаво. А мислите ѝ жужаха.

Защо отново го прави? Напористите сиви клетки искаха да знаят.

Защото, както същите тези клетки знаеха, тя не можеше да върви напред без първо да се върне назад. Въпреки явния успех, който жънеше в професията си, тя се чувстваше като в задънена улица в личен, емоционален план. Постигна забележителни успехи в учението. Нищо чудно. Успя и когато се впусна в „реалния свят“, за който явно се отнася „очевидната“ уговорка.

Може ли рандеву с древен фараон да се нарече „реално“?

Брук бързаше за рандеву с далеч не толкова древното минало. Въпреки безкрайните разговори на ума със сърцето ѝ, по време на

които според нея, всички потенциални въпроси бяха изчерпателно разгледани, в този миг тя се чувстваше съвсем неподготвена за онова, което я очакваше в мъртвата тишина зад люляковата ограда.

Онова? Не, онези.

Лили и Рейф.

Лили и Рейф.

Малката Брук знаеше, беше научила от Къртис за умопомрачителната първа среща на майка ѝ, после как скъпият ѝ приятел, който бил много мил с Брук от първия ѝ писък, се погрижил Лили да преодолее шока от смъртта на близките ѝ хора, до вчерашния ден, когато Брук го попита има ли нещо, което може да я накара да отложи пътуването си.

Постъпването на Лили в болницата в онази фатална априлска вечер било за последен път. Оттогава била здрава.

Дали и Лили не се чувстваше като в задънена улица? Също като Брук неподготвена да върви напред?

Младата жена се надяваше да не е така. Но нищо не знаеше. Стори ѝ се странно да попита за това Къртис, а изобщо не помисли да се обърне към Рейф или Фей.

Фей се преместила в Чикаго, когато Лили станала на двадесет години. Къртис дори ѝ обясни поради каква причина. Джен, доведената дъщеря на Фей, с която били отчуждени, ѝ се обадила изневиделица, и така те отново се сближили. Фей, Джен и семейството ѝ били чести гости в „Убежището на лисиците“. Майката и дъщерята въртели добър бизнес със сватбени торти във Ветровития град.

Брук никога не попита за Рейф. Не ѝ се налагаше. Винаги, когато питаше за Лили, получаваше новини и за него.

Рейф и Лили. Когато видя великолепната керамична мозайка на входа на фермата, Брук осъзна, че приятелката ѝ не беше в задънена улица.

Лили не само, че се беше върнала отново към изкуството, но беше запазила коледния подарък за Каролин — изненадата, върху която момичетата работеха преди тя да умре.

Резултатът от съвместните творчески усилия на момичетата трябваше да представлява умален рисуван вариант на мозайката на

Лили. Тя прилежно беше завършила проекта, точно като го бяха замислили.

„Благороден дух“, така се наричаше любимият на Брук комплект с бои за рисуване от магазина на занаятите. Преди да започнат да работят с Лили над съвместния им проект, тя беше направила четири изображения на галопиращ кон, всичките еднакви, но в техниката на изработката се забелязваше напредък.

Открояващите се цветове и опасващите ги контури изглеждаха като вградени в камъка. Тя беше сигурна, че и най-малкото отклонение, щеше да се отрази на крайния резултат, на изкуството, което дори тя умееше да прави.

Лили не се страхуваше да се отклонява от инструкциите в „Благороден дух“, изтъквайки ентузиазирано причините за това. Ако Брук използва най-тъмния нюанс на златния цвят, т.е. номер 6, не номер 5, за да боядиса кичура на челото и опашката, галопирацията кон съвсем ще прилича на Мег, любимката на Каролин.

Ако Брук боядиса конюшната в бяло с лилава украса, вместо в ръждиво е кафява украса, ще излезе, че Мег галопира в тяхната ферма. Вярно е, че лилавият нюанс на „Убежището на лисиците“ не беше включен в комплекта, лилавият цвят изобщо отсъстваше. Но те смесваха розово, синьо и кремаво...

Идеята за коледния подарък за Каролин се роди именно в този момент, когато Лили изостави метода на Брук, защото не можеше да го прилага, и се зае с това, което и двете можеха да правят.

Лили реши да добави люляци към нарисувания пейзаж.

Люляците на Каролин, онези, които дъщерята беше сигурна, че майка ѝ — художник на цветя — щеше да създаде. И ето ги тук в мозайката на входната врата на фермата, люляците на „Убежището на лисиците“. Каролин не беше решила кой оттенък на розовия цвят приляга най-добре на нейната „Ема“. Толкова много нюанси можеха да свършат работа. Лили трябваше да избере и изборът ѝ се оказа необикновен — смесица от прасковен цвят и цвят на роза. Ами „Чарлс“, който цъфтеше в мозайката на Лили? Онова синьо, любимото синьо, останало в списанието на Каролин през последния следобед, който момичетата прекараха с нея.

Лили беше завършила подаръка, беше пропътувала пътя от съсипаното им минало до щастието, което го предхождаше. Беше

спасила останките, отломките и късчетата на това щастие, за да създаде този образ на красотата и възпоменанието.

И на Мег.

Мускатовата дама на „Убежището на лисиците“ сигурно беше на двадесет и четири години. Или ги беше минала.

Брук нито веднъж не попита Къртис за конете. Любезният приятел на Марла може би нямаше отговор, защото му липсваше информация. Но за дъщерята на Марла беше открил такава.

И после какво?

Щеше да я боли още повече.

Както в момента.

Напред — прошепна тя на мозайката на Лили.

Наред към миналото.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато шофираше по чакълестата алея, Брук откри, че миналото беше преминало в настоящето. Във фермата беше сезонът на извечната пролет. Пролет, изпълнена с обещания. Непроменяща се и въпреки това винаги нова и различна.

А на пасището зад ливадата пасеше Мег.

Гривата ѝ изглеждаше златна, а козината на Рапсоди лъщеше черна на следобедното слънце. В това внезапно смъртно сливане на настоящето и миналото, Брук видя рижа кобилка и абаносово жребче.

Внуците на Мег. Децата на Рапсоди, любимеца на Рейф, и Фльор, любимката на Брук.

Кого не виждаше? Своята Фльор.

Сигурно беше едва петнадесетгодишна. Брук се молеше нейното прекрасно конче да не е пострадало. Преди нямаше такива опасения.

Не е възможно да се случи. Рейф сигурно е бил винаги наблизо, докосвал я е и я е успокоявал.

Но на Рейф явно не му се беше наложило да изпраца Фльор до вечния ѝ дом, защото тя пъргаво заподскача в оградената ливадка, наостри уши и започна да търси Брук, която излизаше от колата.

Фльор я посрещна с кадифени целувки и влажна муцуна в отговор на прегръдките на младата жена. Кобилката щастливо поклащаше глава, докато Брук прокарваше ръце през устните ѝ, челюстите, очите и ушите ѝ.

Познат поздрав. Винаги се посрещаха по този начин след дълго отсъствие. А когато раздялата беше изключително дълга, например от здрач до зазоряване, или пък цял ден в училище, Брук прегръщаше силната ѝ шия.

И сега я прегърна и прошепна:

— Сладко момиче, сладко момиче, сладко...

— Тя те помни.

Гласът беше тих. Познат.

Неговият глас.

Посрещни миналото. Изправи се лице в лице с всяка негова сянка.

Особено сянката на Рейф, споменът беше много по-силен от човека, който хвърляше тази сянка.

Рейф не беше по-велик от живота. Много пъти с разума си Брук беше стигала до това заключение. Нито можеше да хвърли сянка отвъд времето, когато бяха заедно — девет чудесни дни, една нощ с диамантени звезди и нереални ацтеки, един буреносен следобед, увенчан със смърт.

Не можеше.

Не се и опитваше.

Това беше още една причина да се изправи пред миналото, пред реалността, пред него.

Напред... към Рейф.

Който, въпреки всичко, бе по-велик от живота.

По-свиреп. По-груб. По-силен.

Сините му очи искряха по-тъмни и пронизваха по-дълбоко. И както през онази първа сутрин преди дванадесет години, какво ли искаха?

Тогавя тя се отдръпна от него. Смути се. Сега нямаше да го направи. Мисълта за препятствието я успокояваше.

Брук се извърна и се долепи до топлата, мускулеста стена. Флър щастливо поклати глава от докосването.

— Ти й липсваше. Аз ти липсвах.

Тази мисъл му хрумна неочаквано. От спомена за едно момиче, което беше на прага на женствеността; едно зимно цвете в очакване на пролетта.

Пред него стоеше жената, която в миналото беше онова разбуждащо се цвете. Елегантна. И снежнобяла. Професията ѝ на археоложка сигурно налагаше да носи шапка с широка периферия заради екваториалното слънце, и ръкавици, може би също снежнобели, докато прави разкопки сред пясъците на пустинята.

Нямаше и следа от лунички. Рижата ѝ коса, която някога представляваше буйна грива, сега беше подстригана много късо и безупречно и с нищо не напомняше за естествените ѝ къдрици.

Брук не беше дивото цвете, което той си представяше. Беше се превърнала в култивиран цвят, жестоко подкастрен. Нещо подобно на

безпощаден срез, който спира, а не спомага за растежа.

Но все още тя си беше неговата Брук. По синия ѝ костюм, шит по поръчка, нямаше нито една гънка, въпреки презокеанския полет. Само спонтанната прегръдка на Фльор беше оставила пъстра следа. Стилните ѝ обувки и фините мрежести чорапи бяха гарнирани с кал.

Все още си беше неговата Брук, която му липсваше и...

Хладината на едни други спомени смрази мислите на Рейф и гласът му се стегна.

— Брук. Ти се върна.

— Да.

— Защо?

— Да прегледам вещите на майка ми.

— Можехме да ти ги изпратим.

Ние. Лили и Рейф.

— Да. Знам.

— Но?

— Но си помислих, че бих могла да науча нещо повече, ако ги разгледам тук, в къщата, както тя ги е оставила...

— Да научиш нещо повече за какво?

— За нея?

— Искаш да кажеш причината, поради която застреля Джон?

— Не... Аз... не...

— Не правите ли точно това, доктор Блеър? Не копаете ли безспирно, за да откриете всички отговори?

— Само когато имам причина да вярвам, че отговори съществуват.

— Според теб, случаят тук не е такъв.

— Никога не бихме могли да узнаем.

— Не поддържаш теорията за случайната смърт.

Не. А ти? А Лили?

— Не.

Беше само едно „не“. Рейф отговори вместо двамата.

Брук извърна поглед към имението, от, където всеки миг щеше да се появи Лили.

— Отсъства за няколко дни.

Младата жена спря втренчен поглед върху спалнята, където на светлината на лампата се бяха плъзгали две сенки, преди да умрат

върху снега.

— До понеделник сутринта, когато ще съм на път за Египет?

— От това, което си казала на Къртис, Лили остана с впечатлението, че ти се иска тя да не е тук.

— Просто не желая да се чувства задължена да бъде тук заради мен.

— Брук?

Тя не го погледна. Не можеше. Студенината му я изненада. Нарани я.

Вярно, беше очаквала известно отчуждение. Дори се беше подготвила за любезен тон, лишен от топлота. Но не очакваше този кръстосан разпит, който я пронизваше като с остър нож. Макар, че трябваше да се сети.

Критичният поглед на Рейф към Брук явно издаваше благосклонност към Лили. Младата жена отмести очи от сцената на престъплението към къщата, където искаше да избяга. Отново.

— Да?

— Кажи ми нещо, но честно.

Ножът се заби още по-дълбоко, болезнено напомняйки за тяхното минало. Всичко, което ти разказах, е самата истина, възкликна тя в онзи далечен, далечен ден.

Брук вече не можеше да бъде толкова категорична. Все още... не беше го лъгала. Но беше стигнала до ръба на истината с нестройна стъпка, и Рейф забеляза тремавите зигзаги.

Той искаше да чуе истината от нея. Някаква истина.

Брук се обърна към него. И реши да забодее камата до дъно. В собственото си сърце.

— Вие с Лили сте женени.

— Това засяга само мен и Лили, не теб. Не е ли така?

— Да, разбира се.

— Тук си да сложиш завършек, нали? Поради липса на подходяща дума.

— Да.

— Тогава разкажи ми какво се случи онзи следобед.

— Ами, да видим. Майка ми застреля Джон и после той я застреля.

— Брук, искам да кажа какво се случи между нас. Защо избяга от мен? Защото ти напомнях за ацтекски свещеник ли?

— Какво?

— Знам, че избяга, когато се върнахме обратно на долния етаж. Аз бях коленичил до тях в спалнята. Всеки, който е виждал изображения на този ацтекски ритуал, може да си въобрази, че аз съм виновникът за тази касапница.

— Не, Рейф! Не. Благодарна съм ти, че отиде при тях, докосна ги и се опита да откриеш и най-малката надежда за живот. Ти наистина ли повярва, че...

— Ацтекските ми корени са те отблъснали? Аз самият вярвах известно време в това. Беше по-лесно да виня своите праотци варвари, отколкото да се изправя лице в лице с истината и да обвиня себе си.

— Каква истина?

— Че ти не ми се довери достатъчно, и не ми позволи да ти помогна. Ще ти кажа още някои истини, за да ти помогна да сложиш завършек и да си наясно. И в случай, че все още любопитството ти не е задоволено. По онова време ти значеше много за мен.

— Съжалявам.

— Недей! Преодолях го. Беше самонадеяно от моя страна да очаквам да ми се довериш. Ние едва се познавахме.

— Но аз наистина ти се доверих.

— В такъв случай постъпката ти изглежда още по-необяснима. Защо не ми кажеш, Брук? Има ли вече някакво значение сега?

Не би трябвало. И двамата не очакваха толкова нещо. Всъщност, ако целта ѝ беше да смали сянката му до нормалния ѝ размер, какъв по-добър начин от това да я сравни с яркия блясък на собственото си признание?

Нямаше по-добър начин. Но Брук не желаше той да изчезне. Още не. Трябваше ѝ още време с мъжа, който се терзаше, че тя не му се беше доверила, и чиято критичност поомекна.

Брук изрече още една истина, но не и откровение.

— Бях в шок.

— Знам. Но постъпката ти беше целенасочена. Тогава, вероятно, не си мислела върху това, но решенията ти определено са имали основателна причина. Бих се удивил, ако през последните дванадесет години не си правила ни един опит да анализираш причините.

Ни един? Непрекъснато.

— Предполагам.

— Аз също. Трябва да се съгласиш, че подобен ретроспективен анализ има своите положителни страни, пред вид на това, че той лежи в основата на кариерата ти. Освен това, Брук, има и свидетел. Аз. Искаш ли да ти разкажа събитията, такива, каквито ги помня?

— Имам ли избор?

— Вече го направи, Брук. Реши де се върнеш. — Той млъкна. — Съжалявам, но се налага да започна със спомените в спалнята, когато коленичих до майка ти и Джон. През цялото време гледах тях, затова мога да ти кажа само какво чувах. Фей звънеше на 911. Ти мълчеше. Лили шептеше „не, не, не“. Преди да припадне, извика. Всички се втурнахме към нея. Ти първа се добра.

— Но тя посегна към теб.

— Само защото ти отстъпи, Брук. Ти се отдръпна, за да мога да се доближа до нея. Почти веднага след това чухме сирените. Ти не каза нищо. Избяга от спалнята. За да посрещнеш лекарите, така предполагам, и да ги доведеш горе.

— Да. Но не се наложи. Когато те влязоха във фойето, ти вече носеше Лили надолу по стълбите.

— Не виждах никакъв смисъл да чакаме в спалнята. Кажи ми кое е следващото нещо, което си спомняш?

— Лили не се задушаваше, както преди. Беше някак по-стегната. Ти си причината, каквото и да си й казал. Веднага щом лекарите я взеха от ръцете ти, състоянието й се влоши... Съвзе се едва, когато ти я докосна и я успокои. Нали си спомняш?

— Спомням си, Брук, но не мога да го обясня. Чудех се дали не стана така, защото малко преди да чуем изстрелите, с Лили хранехме конете в конюшната. Беше хубав спомен. Посягайки към мен, тя, или нейното подсъзнание, може би е направило опит да се върне към този спомен. Да заличи последвалите събития. Каквато и да е била причината, тя се чувстваше по-добре, когато бях край нея. Трябваше да отида с нея до болницата. Нямах друг избор.

— Знам. И аз исках да отидеш с нея.

— Знам. Но не знам ти защо не дойде с нас, Брук. Можеше да дойдеш, та аз те помолих. Ти чу въпроса ми... въпреки, че не ме погледна.

— Затова си предположил, че докато те гледах в спалнята, съм си въобразила, че си ацтекски свещеник.

— Не беше трудно да се сетя. Последните думи, които си разменихме, изрекохме в нощта, преди смъртта. Тогава говорихме за моите брутални и садистични праотци. Така или иначе, ти не пожела да ме погледнеш по някаква причина, която се надявам да узная. Ти чу въпроса ми, поклати глава и избяга. В конюшните?

— Не. В къщата. Беше заключено и останах на входната площадка. Докато вие с Лили тръгнахте.

— В такъв случай, нямаме разминавания по основните факти. Сама знаеш, че не ти напомнях твърде много на ацтекски свещеник. Дори знаехме, че ми имаш доверие. Тогава, Брук, каква е причината? Защо избяга?

Защото вече нямах място във фермата. Не и при теб. Не и при Лили. Дори не при мечтите ми. И защото нищо във фермата не ми принадлежеше.

— Брук?

— Гледах те как носиш Лили надолу по стълбите, как я държиш, как тя те прегръща. Изглеждахте толкова... естествено.

— И реши, че е настъпил моментът да ме сватосаш за по-малката си сестра? Отказа да дойдеш в болницата с нас, за да ни оставиш насаме? Брук, ще ти се наложи да измислиш по-добро обяснение от това.

— Може би... това ме притесняваше.

— Като ме гледаш как държа Лили?

— Да.

— Въпреки, че именно ти я остави в ръцете ми? И това не приемам. Ти избяга не заради това. Но... — гласът му стана посилен... и по-нежен, — истината ми харесва. Ако приемем, че е така, започвам да си мисля, че си ме желала толкова силно, колкото и аз теб.

— Ти си ме желал?

— Всеки ден, и всяка нощ.

— Не съм разбрала.

— Така трябваше. Мислех си, че ще се съгласиш.

— А това щеше да е лошо?

— Не и за мен. Но за теб. За нас. Твърде много, твърде скоро. Поне така си мислех до... онзи ден. Възнамерявах да ти го кажа тогава.

Да ти... го покажа, ако пожелаеше.

В този миг Брук реши, че единственото ѝ спасение е да се измъкне род предлог, че ѝ се пие вода. Тя неочаквано се отдалечи. Залитна и ако сама не се беше съвзела бързо, Рейф щеше да я хване.

Пъргава и изненадващо грациозна. Конете винаги я караха да се чувства грациозна... дори когато си тръгваше.

— Добре ли си?

— Да, благодаря. — Брук се усмихна на Мег, която шумно преглъщаше. — Тя никога не се е радвала на прекомерно внимание.

— Брук, добре ли си? Как си със здравето? Толкова си слаба, че едва ли имаш много сили?

— Чувствам се чудесно! По-добре ми е сега, когато вече не съм онази тромава мъжкарана, която познаваше.

— Никога не съм познавал тромава мъжкарана. Желаях те, нали ти казах. Денонощно. С Лили не сме женени, Брук. И никога не сме били любовници. С нея сме приятели. Ни повече, ни по-малко. Така, че помисли за това.

Физически тя се съвзе. Дори можеше да стои изправена сама. Но... *Аз те желаях*. Каза ѝ го два пъти. В минало време. Дали?

— Да помисля за какво?

— Знаеш за какво? За нас. Безопасно е. Аз ще се погрижа. Обещавам да не забременяваш.

— Ти не можеше... не можеш.

Той се усмихна бавно и с лекота.

— Това предизвикателство ли е?

— Взимам таблетки.

— Сега, може би аз съм притеснен.

— Какво? А, не. Не ги пия против забременяване. Просто цикълът ми е болезнен, и това помага. Защо ли ти разправям тези неща?

— Защото — тихо рече той, — искаш да знам за тях.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Къщата приличаше на древна гробница. Въздухът не достигаше. Но така или иначе Брук беше останала без дъх.

Преди дванадесет години Рейф я беше пожелал.

Желаеше я и сега.

Отчаяно? Както и тя го желаше? Не. Всъщност, ако не й го беше съобщил сега, тя никога нямаше да разбере.

Небрежното му предложение означаваше „защо не“, стига Брук да остане във фермата.

Така правеха възрастните в реалния свят, в който Брук Блеър не беше живяла.

Е, не беше девствена. Шест седмици след смъртта на Джон и Марла изгуби девствеността си. През тези невъзможни седмици отслабна, свали всички онези килограми, с които надвишаваше теглото на Марла. Когато достигна нейното тегло, което все още поддържаше, дари рижата си конска опашка на „Букли от любов“.

После изпита нуждата да бъде докосвана, за да разбере какво е усещането. Не беше трудно да си намери партньор. Но не й хареса как я докосва, мразеше да я докосва. Та той не беше Рейф. Тя не упорстваше, не се съпротивляваше, не избяга — не би си го позволила. Но втори път не се съгласи на такова нещо.

Сега Рейф я питаше съвсем небрежно дали не й се иска да я докосне. Преди имаше желание и любопитство, сега остана само любопитството.

Така че, защо не?

Рейф сам се изненада от реакцията си, когато я видя.

Откакто напусна Тексас, не беше имал връзка с жена. Дванадесет години. В началото заради Лили. Тя имаше нужда от него, да е съвсем близо до нея. Той беше щастлив от тази близост.

От години беше така. Години. И въпреки това се въздържаше. Такова беше решението му.

До двадесет и втората си година беше правил толкова много секс, че можеше да му стигне за цял живот. И толкова много общение със самотата. Прекалено много.

Но това ли беше истинската причина? Или пък Брук?

Може би. Да. По дяволите.

Той просто реши да не си признава колко много му липсва... и че имаше време, низвергнато, но не съвсем забравено, когато вярваше, че съществува близост без самота... с нея.

Брук се насили да диша. С рутината на многогодишния си опит тя мислено разчете всичко, с изключение на най-належащата задача: да огледа къщата и да се настани там.

Едва сутринта имаше намерение да започне да разглежда доказателствата за живота на майка си.

Археоложката Брук Блеър беше майстор в този род изследователска работа, и то толкова дисциплиниран, че нищо не беше в състояние да я отклони от методическия ѝ подход. Първо определяше епицентъра на разкопките, мястото, където се съхраняваше най-скъпото съкровище, и оставяше огледа за последно.

Брук беше известна с това, че дни наред можеше да изследва пръстени предмети, дори когато някой обсипан с бижута саркофаг лежеше на показ.

Застанала на вратата, тя прецени, че веднага се забелязва удобния диван, плюшения килим, порцелановите лампи, разцъфнали сякаш в унисон с пролетта. Декорът беше типичен за Каролин, не за Марла.

От едно шкафче, което археоложката и дъщерята, не успя да запечатат, я връхлетяха спомени. Отпечатъци от майчиното сърце имаше там. Тя беше тук. А другата, истинската майка на Брук?

Погледът ѝ се спря върху писалището на деловата майка. Марла беше влюбена в него. Толкова им беше забавно и на двете майки, и на двете дъщери, докато го намерят. И четирите разбраха, когато го откриха. Изработен от бял бор, той тутакси придоби женствен облик. Беше много практичен с големите си чекмеджета, просторен плот и множество отделения... освен това се заключваше и отключваше с украсен месингов ключ.

Докараха писалището на Марла същия ден. Два месеца по-късно пристигнаха бюрата на дъщерите, по-малки като размер, но съвсем

същия модел като на Марла. Тя възнамеряваше да използва отделенията да разпределя документите си. А Каролин предложи да ги използват за желаня. Щяха да ги записват на хартия и да ги мушкат в отделенията, като гаранция, че всички желаня ще се сбъднат.

Брук не написа нито едно. Докато Каролин не умря. А после? Върни се при нас, Каролин. Моля те. И оздравявай, Лили. Моля те, оздравявай.

Брук не сподели с бялата хартия нито едно свое изтерзано желание. Но те бяха издълбани в сърцето ѝ.

Дали нямаше пожелания в писалището на майка ѝ? Младата жена усети внезапен порив да разбере това на момента.

Но устоя на порива, въпреки принципите на археоложката. В онзи бурен следобед тя осъзна смъртната опасност, която грози всеки, който, се поддаде на импулса. Майка ѝ беше допуснала тази грешка. Непоправима грешка. Погледнато от дистанцията на годините, каквато и причина да е имала Марла, в никакъв случай не е била рационална.

И Брук се беше поддала на порива. Избяга от Рейф и Лили. Тогавя не знаеше защо го прави. Но сега, като погледнеше назад, виждаше, че поривът ѝ е бил рационален.

Животът ѝ във фермата беше приключил с първия гръмовен изстрел във въздуха. Тя си представи как щеше да тече животът след заминаването ѝ, как би трябвало да тече. За Рейф и Лили.

Може би тази мисъл я накара да се предаде, без да се съпротивлява на командата да избяга.

Поривът на Марла беше да убие. Поривът на Брук — да избяга. В известна степен, това звучеше успокоително. Но фактът си беше факт. Тя беше дъщеря на майка си. Беше се научила да потиска всичките си импулси, колкото и напористи и безобидни да бяха.

Брук не отстъпи от входната врата на къщата. Чак на другия ден щеше да започне да разглежда и като се има пред вид, че вътре се намираха и други вещи, последно щеше да отвори писалището.

Да, и други вещи. Върху полицата на камината бяха подпрени един дневник и един годишник. Това беше всичко. Елиз имаше купища албуми със снимки, отразяващи пълноценните и наситени с живот момичешки години на дъщеря ѝ.

Но тук се намираше онова, което Марла беше решила да съхрани.

То не беше много.

Каквато майката, такава и дъщерята. Отново.

Откривайки майка си, Брук щеше да открие себе си. Осъзна това, изпълнена с изненадваща емоция, въпреки че не беше никаква изненада за нея, а и не трябваше да бъде.

На ливадата Рейф ѝ го беше намекнал. Основната причина да избере настоящата си професия, се коренеше в разкриването на миналото, за да осъзнае настоящето.

Археолозите бяха крадци на гробове, но със съответното уважение. Когато става въпрос за гроба на собствената му майка, човек разравя не само вещи, а и чувства. Брук търсеше и желаше тези чувства.

А и от друга страна, щеше да спи спокойно през нощта.

Тя бавно отиде в кухнята. До печката имаше купа с фолиев пакетчета за чай „Лемонс лифт“, а до мивката стоеше чаша от „Къщата на люляците“. Брук беше сигурна, че майка ѝ използваше тази весела кухня само, за да си прави чай. Младата жена можеше да готви, колкото ѝ сърце иска, или просто да се храни там.

Лили беше оборудвала цял бюфет за нея, предлагащ всякакви варианти. Каква любезна домакиня, няма значение кой е гостът.

Отсъстващата домакиня на „Убежището на лисиците“ дори беше оставила бележка.

„Скъпа Брук,

Не се притеснявай да се разхождаш из имението.
(Къртис ми каза, че имаш ключове.) Освен това, моля те,
ползвай храната и всички продукти, които ти потребват.

Лили“

Дали Лили е имала колебание за това обръщение „скъпа“? И дали е написала бележката от раз, без да се налага да я редактира?

Все въпроси, чиито отговори не можеше да отгатне след спокойния сън през нощта в спалнята, която Марла никога не беше използвала.

Брук възнамеряваше да не разопакова багажа си до края на престоя си. Опитва се да си внуши, че е въпрос на навик, но

пронизващите сиви клетки се врязваха като резец. Истинската причина, неприемлива при това, беше, че един опакован куфар, готов за бягство, подобно на един зареден пистолет, може да свърши добра работа, ако я обземе импулс да действа.

Но се налагаше да разопакова нещата си. Всичките. Дори дрехите за Египет: лекото, маскировъчно облекло за пустинята и тежкото и топло облекло за пирамидите.

В багажа си Брук държеше повече запаси, отколкото дрехи. Чадър за слънце. Чай „Френч ванила“, не „Лемонс лифт“, и бързоварче за топлене на юда. Кутии за храна. Разноцветни писалки и листчета за бележки. Всевъзможни медикаменти, които са препоръчителни при пътуване в чужбина.

И контрацептивните таблетки, които винаги взимаше, тръгнаше ли на разкопки.

Обещавам, че няма да забременееш.

Ами ако искам точно това?

Брук извади противозачатъчните таблетки секунди преди да вземе четирите дебели тетрадки, които по силата на порива беше сложила в багажа си и ха! Мислите ѝ започнаха да се съпротивляват. Кажете нещо пред себе си, ала честно!

Добре. Беше сложила тетрадките в багажа си, заради Рейф, без каквото и да било импулс.

Брук ги постави върху тоалетната масичка. Погледът ѝ пробяга по сребристото огледало. Поглеждаше се само при необходимост, за да се увери, че изглежда както подобава — в цветова гама, измислена от някой друг.

Без баба си Елиз, нямаше да разбере, че съществуват експерти, грижещи се за външния вид. Елиз не одобряваше късата коса на внучката си. Предпочиташе дължина до раменете. Като косата на Марла. Но Брук не отстъпи. Нямаше да понесе да се провали, ако се опита да изглежда като майка си. Нямаше да понесе изобщо да се гледа в огледалото, както обикновено се налагаше при дългите коси. А и никога вече нямаше да бъде с косата, която носеше в „Убежището на лисиците“, гривата на подскачащото момиче.

Но с дрехите Брук беше по-толерантна. Носеше точно такива, каквито трябваше. Слагаше и грим, лек и фин. Не беше художничка.

Толкова по-лесно беше да следва съветите на вещите гримьори, отколкото сама да умува как да съчетае нюансите.

Когато нямаше хора наоколо, Брук обуваше момчешките си дънки.

Никога не си била мъжкарана. Аз те желяех. Всеки ден и всяка нощ.

Тази нощ Рейф я пожела небрежно. Може би и в този момент я чакаше. Очакваше я. Беше сигурен, че тя ще дойде. Уверен, че Брук няма да устои.

В края на краищата, нали тя търсеше начин да сложи завършек на всичко. Но да бъде с Рейф означаваше много повече за нея.

Означаваше всичко.

И все пак... защо не?

Нямаше какво повече да губи. По-объркана и по-самотна не би могла да бъде — всеки ден и всяка нощ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брук отиде при него под прикритието на мрака. Вратата на помещението за файтони беше отворена, една покана към нежния нощен бриз... и към нея.

Като приближи тя чу, че телефонът на Рейф иззвъня. Почти веднага след първия сигнал той вдигна слушалката, сякаш беше очаквал позвъняването. В гласа му се долови успокоение.

— Лили. — Последва кратко мълчание. — Значи си добре завита? Жива и здрава?

Бягай, един глас я подкани.

Бягай да се скриеш.

На Брук ѝ се искаше да му се подчини. Но се бореше с изкушението да чуе истината. Рейф беше загрижен за Лили. Проумей го. Почувствай го.

Слушай. Чуй една истина. Едва ли Рейф щеше да има нещо против.

Брук притежаваше неестествена способност да възстановява липсващия текст в някоя стена с йероглифи, където голяма част от издълбаните знаци бяха повредени.

Предположенията ѝ бяха хипотетични, разбира се, и такива щяха да си останат, ако не се потвърждаваха от откритията, които в последствие правеше върху по-малко повредените стени.

Но все още не всички предположения имаха потвърждение. Методът на Брук беше толкова забележителен, интуицията ѝ толкова точна, че и най-скептичните ѝ колеги признаваха, тълкуванията на доктор Брук Блеър бяха истинско евангелие, освен ако нямаше безспорни доказателства за противното.

Брук имаше дарба в тълкуването на издълбаните в гранит саги на фараоните. А що се отнася до разтълкуването на репликите от едната страна на разговор в днешно време...? Когато чувствата се преплитаха, а историята беше нейният живот?

— Как е стаята ти? — Благосклонният глас на Рейф се носеше в топлия нощен въздух. — Добре. А гледката? Това добре ли е?

Лили беше отседнала в хотел, реши Брук. Ала всеки външен слушател би стигнал до този извод. Стаята ѝ явно беше хубава, въпреки че Лили не би признала противното.

Що се отнася до гледката, имаше нещо обезпокоително. Поне Рейф се безпокоеше. Брук се сети само за една гледка от сорта: болницата, където Лили преживя много болка по време на лечението си и където неведнъж се намираще между живота и смъртта.

— Да — обясни Рейф, — тя е тук... Все още не съм сигурен, Лили. Но така мисля. Ще имам по-ясна представа утре като говоря с теб... Петък или събота, предполагам... все още в понеделник, доколкото знам.

Обсъждаха евентуалното завръщане на Лили преди заминаването на Брук за Египет в понеделник сутринта. Рейф клонеше към положителен отговор, всичко щеше да бъде наред... Но за да е сигурен му трябваше още малко време. За да попита нея.

Бягай! Скрый се! Колкото може по-бързо и завинаги! — този спонтанен съвет звучеше разумно. Всъщност...

Да не си посмяла да бягаш. А и между другото, нали именно ти каза на Къртис, че Лили не бива да се чувства длъжна да присъства, когато пристигнеш? Твоите доводи тогава не бяха ли същите като доводите на Рейф сега? Да предпазиш Лили от болезнените чувства, които присъствието ти може да породии у нея?

— Няма ли да излизаш? — попита защитникът на Лили. — Лили? Добре... И на теб.

Това беше. Разговорът свърши. Сигурно Лили пожела на Рейф „Приятни сънища“ или „Лека нощ, Рейф. Спи спокойно“. Пожеланието ѝ за лека нощ, на което той нежно отвърна „И на теб“ беше познато и на двамата. Нещо, което са си казвали през последните дванадесет години.

Рейф и Лили.

Лили и Рейф.

Погледни истината в очите. Това и правеше.

Изправи се лице в лице. Беше го направила вече.

Сега можеше да си тръгне. Това беше неин избор, а не порив. Можеше да се отдалечи спокойно, а не да се измъква като крадец. Беше

обмислено решение, а не паническо отстъпление.

Брук нямаше нито да бяга, нито да се крие.

Просто щеше да се върне в къщата, да си направи чаша чай, да си пожелае приятни сънища и да се наспи добре за утрешния ден, когато щеше да прегледа вещите на Марла, а Рейф щеше да я разпита.

В петък или събота щеше да се види с Лили. Ако сестра ѝ пожелаеше. А в понеделник щеше да замине. И всичко щеше да приключи така. Завършек. Яснота. Сенки от здрача, които приемат човешки размери на ярката светлина на истината.

Но.

Рейф и Лили бяха приятели. Ни повече, ни по-малко. Чудесни приятели. Грижовни и истински. Не любовници.

Доверие. Не страст.

Рейф беше дал на Лили всичко, освен страстта си, която предлагаше на нея. За него не беше въпрос на живот и смърт. Сърцето му не се раздираше.

Просто малко химия, малко любопитство, и красноречив знак за края, когато откритата в миналото врата, щеше да се затвори.

Брук си пое дъх и почука.

В следващия миг, като видя неприкритото и ни най-малко небрежно желание в мъжа срещу нея, тя почувства нужда от този последен дъх.

Нищо чудно, че беше прикривал жаждата, която изпитва, от седемнадесетгодишното невинно момиче, мъжкараната — балерина, която си мечтаеше само за една случайна прегръдка, един шепот и едно докосване в един навес през един дъждовен следобед.

Сега Рейф беше дванадесет години по-възрастен, по-свиреп и по-груб от онзи мъж в миналото, който имаше опасения, че една тийнейджърка не би могла да приеме цялата му страст толкова скоро... колкото и нежен да беше, колкото и да ѝ се искаше на нея.

Тя все още си беше това момиче, затворено като в капан.

Беше предишната Брук, с фантазиите си за случайно докосване, а той беше Рейф от настоящето, в очакване на онова, което възрастните правят в леглото.

Реалистични очаквания. Основаващи се на опит. Този чувствен мъж го беше правил изцяло, познаваше го изцяло, харесваше го изцяло и го искаше изцяло.

С нея... жената, която покани да сподели нощта.

— Брук? Ще влезеш ли?

Гласът му беше нежен. Хриптящ... Никога не беше го чувала такъв. Тя не познаваше този мъж. Този Рейф. Изобщо не го познаваше...

— Няма да правим нещо, което не желаш.

... и го познаваше толкова добре. Рейф, на когото се довери през онези чудесни девет дни.

— Ще вляза. И искам да правя всичко.

„Всичко“. Рейф си пое дъх на пресекулки. Надяваше се, че тя ще дойде, после си рече, че е по-добре за нея, ако стои настрана.

А ето я сега тук, снежен цвят, безжалостно окастрен. И въпреки това, Брук. Неговата Брук. Прелестната спасителка на измъчвани коне и страдащи хора.

Рейф толкова много я желаше. Имаше нужда от нея пряко всякакъв разум.

Ръцете му леко потрепераха като докосна зачервените ѝ страни. Лека усмивка пробягна по лицето му като я целуна.

Жадуваше за нея.

И тя жадуваше за него.

Много отдавна, те се бяха докосвали по всякакъв начин, но не и по този.

Тази вечер докосваха телата си, откривайки взаимно копринената си кожа, топлината и безбройните криволици на хълмчетата и долчинките. Техните открития бяха съпроводени с изблици на изненада, стенания от страст... и шепот, който наподобяваше песен.

Груб, нежен, възбуден и изгарящ от желание, Рейф шепнеше името ѝ „Брук, Брук, Брук“.

Отново и отново.

И отново.

Тя също шепнеше неговото име.

Но когато в мрака се изправи, стана от леглото и започна да се облича, тя мълчеше.

Рейф също стана.

В тъмнината, докато се обличаха, прозвуча гласът на очевидно преуспелия доктор на философските науки:

— Няма нужда да ме изпращаш.

Отговори му един друг глас, на пастира, който с чувство на облекчение излиза от леглото на любовницата си наследница.

— Разбира се, че ще те изпратя.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хотел „Уинд Чаймс“

Вашингтон

Четвъртък, 12 април

„Чудесното приключение на Лили“. Беше измислила заглавието, преди да определи маршрута. Дори петдневен престой в странноприемницата „Сребърната лисица“, което щеше да достави удоволствие на Хариет, за Лили щеше да е приключение.

Но и тя като Брук пътуваше към миналото си, едно пътуване, започнало преди години.

Лили вече беше посещавала миналото на „Убежището на лисиците“. Спалнята, където второто бебе причини смъртта на Каролин. Игралната зала, обречена на забвение поради загубата. Апартаментът в западното крило.

Лили се страхуваше от призраците, в най-ужасяващия смисъл на думата, които щеше да открие в имението.

Но духовете в „Убежището на лисиците“ не бяха злокобни, а внимателни, дори в стаята на Марла, където любовта ѝ беше убита.

Призраците от Шведския медицински център бяха друго нещо, породени от жестоки, неприятни спомени.

Но Лили беше твърдо решена да умиротвори лутащите се фантоми на лумбални пункции и биопсии на костен мозък.

Пътуването от Форсайт до окръг Колумбия мина леко. Входът на Шведския медицински център беше ясно обозначен. А между наскоро открития хотел „Уинд Чаймс“ и болницата имаше стъклена топла връзка към медицинския център.

От двадесет и четвъртия стаж, където се намираше стаята ѝ, се откриваше панорамна гледка към самия център. Сега на зазоряване центърът беше целият облян в розово.

Винаги ли пастелният му отблясък е бил толкова успокояващ? Може би, вероятно, но не и в спомените ѝ. Туловището на мамута беше

сиво, в най-тъмния нюанс на дима. Беше живо, противно същество с остри зъби и хищни лапи.

Лили имаше час при доктор Рейчъл Дейвис в единайсет на обяд. Оставаше много време до тогава. Беше видяла доктор Дейвис в новата сграда „Тесиър Тауър“, нова за Лили, разбира се. Чак след това възнамеряваше да се разходи из болницата, из местата, които познаваше. После ако пожелае, щеше да прекара целия ден и цялата нощ тук. Ако ли пък спомените се окажеха прекалено злокобни, а призраците твърде необуздани, щеше да склучи бързо примирие с недружелюбните демони и щеше да направи една разходка из Белия Дом.

Рейф знаеше за срещата на Лили с нейното минало в медицинския център. Бяха го обсъдили много подробно. Но дори и с него, на когото обикновено разкриваше и най-неуместните си намерения, Лили не сподели за грандиозното си решение да се срещне с доктор Дейвис.

Не беше излъгала Рейф. Никога не беше го правила и никога нямаше да го направи. Тя просто, е не съвсем, пропусна да му спомене за часа, който си уреди.

Лили щеше да каже на Рейф. След това. Ако имаше причина да вярва, че „Чудесното приключение на Лили“ можеше да се превърне в приключението на Лили и Рейф.

Брук не можа да спи. Дори в удобното пухено легло в къщата. А си тръгна от Рейф, защото усети повелята на съня.

Той я беше поканил заради секса. Тя тъкмо се унасяше, когато един кошмар от бъдещето внезапно я стресна: зазоряване в неговата спалня.

Тя лежеше в неговото легло, но Рейф го нямаше. Стоеше надвесен над нея, вече облечен, леко раздражен, но повече изненадан. Това поведение не беше присъщо на възрастните, особено които имат случайни връзки, независимо от страхотния секс. Като гледаше необузданата страст и женското ѝ присъствие в леглото, той допускаше, че тя знае правилата.

Някъде там в главата ѝ, една частица разум ѝ подсказваше, че има правила и че тя несъмнено не ги следва.

Тръгна си, защото предположи, че Рейф го иска, а когато приближиха къщата, мъжът, който някак небрежно я беше поканил да

прави секс, и който в мрака я изучаваше цялостно, бавно и с лекота, се усмихна и рече:

— Лека нощ!

Накрая Брук стана от леглото, изтощена от разбития си сън. Спря се до огледалото. Седна на стола пред него. И погледна към сутрешните следи от среднощния си избор.

— Другото, грозното лице на страстта — измърмори тя на образа в огледалото, кожата ѝ беше изпита, очите ѝ зачервени, а косата ѝ рижо гнездо. — Нелицеприятна гледка.

Тогава защо един вътрешен глас искаше да знае: тази жена пред мен влюбена ли е?

Оптическа измама.

Или заблуда. Може би виждаше една ненормална жена, страдаща от часовата разлика, поразена от самия живот, на ръба на лудостта.

Но която все още не беше минала всякакви граници. И нямаше да го направи. Безпристрастният специалист по разкопки с абсолютната си способност да разпределя просто щеше да вакуумира всичките си фантазии в един ковчег.

Брук трябваше първо да ги събере. Те все още се рееха из въздуха. Но щяха да бъдат погребани, когато излезе от душа.

Под топлата пара я навестиха заблудите и споменът за него, за тях двамата как се любят.

Как правят секс, поправи се Брук строго. Но безполезно. Споменът остана жив в сапунисаното ѝ съзнание.

Това, което направиха двамата с Рейф можеше да се опише и с вулгарни, дръзки думи. Брук не искаше да ги затваря при фантазиите си. Но щеше да ѝ се наложи, освен ако... не действаше заплахата. С един замах те се настаниха в безвъздушното пространство на отреденото им отделение, което Брук набързо запечата.

Доктор Блеър излезе от душа, готова да копае. Започна с неизменната чаша чай, независимо на кое място на планетата се намираще. В тази утрин тя избра лимона на майка си, и чашата от „Къщата на люляците“.

Докато отпиваше с наслада ароматната топлина, тя бавно премина от кухнята във всекидневната, от настоящето към миналото.

Дневникът на Марла беше мечтата на археоложката и дъщерята. Спомени, избрани от самата Марла.

Академичните успехи на Марла от отличните ѝ матури до чудесните резултати на изпитите SAT се съхраняваха в рамки и албуми в имението на Елиз Блеър.

В дневника на Марла оживяваше нейният живот между постиженията ѝ в училището. Ето я майка ѝ като момиче, което се превръща в жена.

Тя имаше много приятели. На всеки участник и всяко действие в щастливата пиеса беше отделено внимание, от рождения ден на осемгодишната Каролин Суон край басейна до почерпките на Дебра Лесинг за деня на Все Светии.

В горните класове на прогимназията започнаха да се появяват имена и снимки на момчета. Приятелките на Марла не намаляха, въпреки че приятелите ѝ момчета заемаха все повече и повече място, заедно с местата, където са я водили, моментални снимки на мокри, насапунисани коли, на още партита до басейна на Каролин, и многобройни танци, на които Марла беше ходила в гимназията.

В специални програми, украсено с пискюли, бяха отбелязани имената на танцовите забави. „Да се чувстваш ограничен“, „Среднощен глас“, „През цялото лято“, „Луд“. От страни на всяка програма Марла беше написала името на момчето, с което излизаше и имената на всички, с които беше танцувала.

Спомените на Марла внезапно свършваха в деня на Свети Валентин в последната година на гимназията. Момчето, с което гледаха „Сърце и душа“ се казваше Стивън Еймс, същия, с когото през последните две години майка ѝ беше ходила на всички танцови забави, филми, футболни мачове и празненства.

Очевидно нещо се беше случило. Следващите страници бяха празни.

Дори когато архивите не бяха лични, колкото и педантично да ги изследваше доктор Брук Блеър, както обикновено постъпваше, тя винаги се изумяваше от новите и често пъти съществени открития, които правеше при втория, третия... десетия оглед.

Брук щеше да прегледа дневника на майка си отново. Още много пъти. Но първо трябваше да разгледа годишника. Налагаше се, дори да нямаше повод като Стивън Еймс. Заради него и заради майка си тя силно се надяваше, че нищо трагично не му се бе случило.

Годишникът щеше да разкрие тайната и веднага стана ясно. Всички зрелостници бяха написани по азбучен ред на вътрешната страна на корицата. Еймс Стивън беше на първо място.

Добре. Нищо трагично. Просто са се разделили.

Брук нямаше опит нито с годишници, нито с танцови програми с пискюли, нито с миенето на коли, нито с официални вечери преди балетни постановки. Дори да беше завършила във „Форест Ридж“ годишникът на Брук щеше да е съвършено различен от този на майка и. Също както дневникът на Брук от тийнейджърските ѝ години е толкова различен от този на майка ѝ.

Съучениците на Марла от гимназията в Савана бяха писали на всяка страница послания като „Обичам те“ до сериозни, понякога даже раболепни размишления за това, колко много означава приятелството на някой с Марла.

Тя също беше писала в годишника. Със синьо мастило, до твърдението на едно момиче, което не беше споменато в дневника. Посланието ѝ гласеше: „Марла е великолепна“ и „Обичам те“. Беше във формата на детелина, предназначено за приятелката ѝ Каролин. Марла също записваше и впечатленията си буквално за всяко послание в годишника. Обозначаваше всеки коментар с отделен цвят, както Брук си имаше собствен код за археологическите си бележки. Щеше да се наложи да прегледа годишника няколко пъти, докато дешифрира кода на майка си. Сложна беше дори системата на Марла за оцветяване на обичайния набор от усмихнати и намръщени лица.

Преди снимките на зрелостниците имаше една страница, озаглавена „Любими сентенции“. Не беше ясно как са подбирани, нито дали тези любими фрази принадлежаха само на определени съученици от класа.

Имаше две на Марла Блеър.

„Тайната е лъжа.“

„Когато нямаш какво да криеш, не крий нищо.“

Дали Марла беше живяла според мъдростта, която споделяше със съучениците си? Като делова жена, да. Определено. Разбирането ѝ „честността е единственият подход“, съчетано с нейния чар представляваха разковничето на успеха на „Къщата на люляците“.

Но Марла беше скрила тайната за изнасилването. Беше надживяла тази лъжа.

Дали не умря заради нея? Дали не уби поради същата причина?

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Брук ѝ трябваше малко време, докато стигне до галерията със снимките на зрелостниците. Отново на първо място беше Стивън Еймс.

Тя вече знаеше, че нямаше да има черна лентичка на портрета му. Но снимката беше очертана във формата на сърце, на ръка и в червено. Марла беше повтаряла романтичния символ толкова пъти, че от лицето бе останала съвсем малка част. Накрая беше драснала една черта през очите, носа и остатъците от устата му.

Не беше нужно човек да разбира от йероглифи, за да разтълкува знака. Омраза, не любов. Ненавист вместо любов.

Археологът у нея щеше подробно да разследва как страстният знак на любов, или похот, кой знае, е придобил противоположно значение. Но дъщерята у нея трябваше да продължи напред. На следващата страница имаше сърдечни послания. На последващата, също. Някъде до средата на имената с „Б“ имаше следи от бурни впечатления и капчици мастило.

Снимката на Марла Блеър в последната си година в училище беше непокътната и съвсем позната. В сребърна рамка, тя стоеше върху детското пиано на Елиз. Под снимката имаше познати мисли, с изключение на една, оставена от съучениците ѝ. С големи шансове за успех.

Беше ли успяла Марла?

О, да. Преживяла изнасилване, започнала бизнес, отгледала едно дете, останала вярна на най-добрата си приятелка, и отдала на Лили любовта си на втора майка, подкрепяла Джон и станала негова годеница.

Марла имаше забележителен успех, ако не се смята лудостта, която я обземаше от време на време, поривът да заличи образа на свой приятел с такава ярост, че очертанятията пробиха листа... и другият порив, последният, да изстреля куршум в сърцето на мъжа, за когото възнамеряваше да се омъжи.

Лекарската стая на осемнадесетия стаж в „Тесиър Тауър“ преливаше от усмивки.

Дори рибките в аквариума с огледала плуваха с настроение.

Защо не?

С редки изключения, които можеха да се окажат пагубни, доктор Рейчъл Дейвис и колегите ѝ бяха избрали една доста весела специалност.

Фран, усмихната медицинска сестра, придружи Лили от чакалнята. Тя обясни, че Рейчъл искала първо да говори с Лили, след което ще я заведе в кабинета за прегледи, където ще проверят жизнените ѝ показатели, и когато Рейчъл дойде, ще ѝ вземат кръв за поръчаните изследвания.

Доктор Дейвис също се усмихваше. И се подготвяше.

— Това е пети том на медицинското ти досие. — Тя посочи тънката папка на бюрото си. — Той съдържа информация за последния ти престой в Шведския център, кратко описание от клиниката в Женева, и понеже от първи до четвърти том липсват, тук са събрани копия от лекарските становища по време на различни консултации на докторите, които са те лекували през годините.

— Първите четири тома липсват?

— Предполагам, не са картотекирани правилно. Страхувам се, че не са редки такива случаи, особено когато става въпрос за поредица от томове. В твоя случай, добрата новина е, че при теб се касае повече за чувство на немощ, отколкото за някакъв сериозен проблем. Данните, с които разполагам, дават чудесна картина. Становищата на лекуващите те лекари са особено подробни, защото, доколкото разбирам от доктор Харт, първите томове липсвали за известно време.

Доктор Харт. Той беше дух, призрак отминалото, което Лили се канеше да пропътува отново.

— Лили?

— Спомних си за биопсиите на костен мозък.

— Мразеше да ти ги прави. Знам го със сигурност. Като разбрах, че е бил един от лекуващите ти лекари, му се обадох, за да си изясня някои въпроси. Бил в Лондон, когато баща ти починал, и научил за това едва, когато се върнал. Не ти се обадил тогава, защото знаем, че се

плашиш от него и той не би могъл да те успокои. Наистина е много добър човек, а да не говорим, че е страхотен лекар. Помоли ме да ти предам най-сърдечните му поздрави и да ти кажа колко е доволен, че се оправяш.

— Това изненадва ли го?

— Ни най-малко. Автоимунните проблеми могат да отшумят без очевидна причина, и по същия начин да се появят. Той би се радвал да хвърли един поглед на становищата на твоите лекуващи лекари. Тъй като първите тонове липсвали, той нямал възможност да ги разгледа, както му се искало — всичките наведнъж и в последователен ред.

— Сега ли иска да ги разглежда?

— Точно така. Ако преди дванайсет години е било трудно да се определи диагноза, то днес има вероятност тя да е абсолютно ясна. Доста, така наречени нови болести са наистина диагностицирани в последно време. Нещо като „успех за една нощ“, подобно на хора, които години наред са се борили в пълна анонимност, изведнъж, или поне така изглежда, се прочуват. От медицинска гледна точка съществуват болести, чиито симптоми и лечение са относително неясни, докато не се натрупа критична маса от описания на клинични случаи, или не стане някакво откритие. СПИНът, токсичният шок и болестта на Легионер са най-пресните примери за болести, които в продължение на години са били изолирани като особени случаи, преди да предизвикат сензация в епидемиологията. Медицинската литература изобилства от такива случаи.

— Има ли доктор Харт някаква определена диагноза предвид?

— Не знам за такава. Възможно е все още да не е открита. Но ти определено си страдала от нещо. Ако кръвните ти изследвания са добри, колкото вида ти, можем спокойно да предположим, че болестта ти е отминала. Една точна диагноза ще превърне предположението в реалност. Помолих в отдел „Медицински архиви“ да потърсят твоите тонове още веднъж. Ако по силата на някакво чудо се намерят, доктор Харт с удоволствие ще ги прегледа.

— Ще му се наложи доста да поработи.

— Едва ли. Но със сигурност ще му е нужно време. Той желае да прегледа сведенията за теб. По зла ирония разполага с много време. Преди година почина съпругата му Джоана. Живяха заедно почти тридесет години, само двамата, нямаха деца, дори много приятели

нямаха. Бяха само двамата и това изглежда им беше достатъчно. И сега... той се старее да е непрекъснато зает с работа. Но не е възможно да прави домашни посещения всяка вечер и всеки уикенд. Както и да е, с информацията, която получих от него, съставих комбинация от тестове, които трябва да направим. Тези резултати заедно с прегледа, който ще ти направя днес, трябва да ни дадат яснота. Става ли?

— Да. Благодаря. — Лили понечи да се надигне.

— Почакай малко — спря я Рейчъл, — да предположим, а и честно казано, не мисля, че ще е пресилено ако заключа, че прегледът и лабораторните резултати са в норма. Може би е добре да поговорим няколко минути за главната причина за идването ти тук...

Чу се тихо почукване. Но Брук се стресна, все още се взираше в сърцето, очертано около лика на Стивън Еймс. Часовникът показваше два часа.

Беше следобед, ако се съди по светлината отвън. Но спокойно можеше да бъде и два през нощта. Толкова се беше вгълбила в миналото на майка си.

Два часа. Следобед. И някой тихичко чукаше на вратата?

Рейф. Тя се върна към реалността, болезнено. И фантазиите ѝ се отрицяха.

Брук не усещаше болката в краката си, кръстосани на пода от часове. Не беше помръдвала, само отгръщаше страниците.

Тя пееше, тялото ѝ пееше. Песни звучаха от всяко местенце, което той беше докосвал.

Навсякъде.

Да не би Рейф да имаше желание да я докосва още и още?

Брук намери отговора щом отвори врата.

Любопитството му беше задоволено. Беше получил, каквото искаше.

Рейф дойде, защото трябваше. За да я оцени, заради Лили.

— Здравей, Рейф.

— Здравей.

Поздравът и на двамата беше приглушен. Болеше го за това, което загуби, гневеше се на себе си, че глупаво повярва, че изобщо някога можеше да го намери отново.

По дяволите, беше намерил близост без самота. Но когато Брук напусна леглото му, на него му се искаше никога да не беше я намирал.

Мислеше да ѝ каже колко много го боли. И колко силен е гневът му. И то, защото той, за разлика от Брук, не можеше да се раздели със спокойствието, което чувстваше. Накрая реши да не ѝ казва нищо. Това, че тя можеше и да не си тръгне, си оставаше само негов проблем.

— Мислех да разходя приятелчетата. Преди да започне да вали. Ако искаш, ела с нас.

„Приятелчетата“ бяха петте члена на конското семейство. Конете бяха облечени само в собствените си палтенца. Те с удоволствие щяха да се отзоват на поканата на Рейф за спокойна разходка в безоблачния следобед.

— Ще вали ли?

— Да. — Изглежда Рейф имаше някакъв контакт с Бога на дъждовете. Довери ми се, Брук. Той едва не произнесе думите на глас. Погледна я, жената, която не пожела да остане да сподели сънищата му. Вгледа се. Стори му се, че видя болка. И болка. — Добре ли си?

— Разбира се. Просто е по-трудно, отколкото предполагах.

— Тези неща ли?

На Брук ѝ прозвуча като „ние ли“. Сякаш Рейф искаше тя да потвърди разочароващата истина, която му беше вече известна. Момичето, което той желаше толкова много и което толкова скоро се разкри като жената, в която се беше превърнало. Твърде малко и твърде късно.

— Преглеждам нещата на майка след всичките тези години, въпреки, че не бяхме много близки.

— Може би сега не е най-подходящият момент за почивка. — Нямах да се отдаде по-добър случай тези далечни сини очи да я оценят. Или може би по-лош случай от този. — Всъщност, всичко е наред. Може ли да дойда с теб?

— Точно затова съм тук. Имаш ли яке?

— Да.

— Мисля, че трябва да го вземеш.

Брук се върна да си вземе якето, но разходката им се забави. Трябваше да поздрави Фльор. Последваха кадифени целувки и продължителни прегръдки. Докато Брук поздравяваше Мег, Фльор подпираше брадичка върху рамото ѝ. Спокойните и умни очи на

двадесет и четири годишната Мускатова дама напомниха на Брук за едни други очи, които тя толкова обичаше.

На търпеливата Грейс.

На снежната Сноу.

На Мини. О, Мини. Нейната забавна, чудесна Мини-Мин.

— Те умряха спокойно — обясни Рейф.

Защото той, нейният Рейф, не би позволил обичните им същества да ги застигне друга смърт. Нейният Рейф. С когото ако светът беше различен, тя би обичала и умиращите коне.

— Сигурно ти е било много трудно.

— Винаги е трудно да се сбогуваш.

Решителният му поглед не издаваше нищо. Въпреки това, ѝ изглеждаше някак опустошен. И не желаше нейният взор. Брук извърна очи към жребеца, който беше спасила.

— Изглежда... дружелюбен.

Рапсоди разбра, че говорят за него. Изпръхтя и отправи безизразен поглед.

— Много е дружелюбен, въпреки репутацията си, която държи да поддържа. — Репутация, която не можеше да устои на обичта в гласа на Рейф. Рапсоди изцвили. — Освен това, е мъжът в семейството.

— Лудо влюбен във Фльор? — попита Брук, както би попитала онзи Рейф, с когото се тревожеха за измъчвания кон, докато бяха заедно през онези девет чудесни дни. — А в децата?

— Лудо влюбен е — отвърна Рейф. И се усмихна. — Много сериозно приема ролята си на баща.

Усмивката му се стопи. Нейният Рейф изчезна. Брук се загледа в играещите наблизо тийнейджъри. Малчуганите искаха да пренесат представлението на пътя.

— Децата му са много добре възпитани. Не знам имената им.

— Това е Ларк. Люляковата песен на чучулигата. А това е Шадоу. Серенадата на рицаря на сянката.

— Красиви имена на красиви кончета.

— Лили ги кръсти.

Лили. Все Лили. Погледни истината в лицето.

— Яздиш ли много, Брук?

— Изобщо не яздя.

— Искаш ли?

— Да.

— Тогава ще поюздим. Преди да си тръгнеш.

Ние ще поюздим. Преди дванайсет години си бяха обещали същото. Но не успяха да го изпълнят, попречи им случилото се в онзи бурен следобед.

Сега отново Рейф даваше обещание, което звучеше по-сериозно, отколкото преди дванадесет години.

Не беше начало, а край. Просто още една точка от списъка, който трябваше да изпълни. Просто още една врата, която трябваше да затвори.

Преди да си тръгнеш прозвуча на Брук, на сърцето ѝ като: Значи, можеш да си тръгваш.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Те бавно вървяха към мястото, което вече не им принадлежеше, към времето, когато се раждаше желанието, донесло им по-късно разочарования, и когато поднасяха доверчиво смелите си самопризнания един на друг.

Но преди да стигнат до пасището намериха спасение в една сграда, изоставена след смъртта на Каролин, много преди да преживеят онези чудесни девет дни. През последните дванадесет години беше ремонтирана.

Остъклените стени, замърсени с времето, сега искряха, а тъмният в миналото парник пламтеше облян в светлина.

— Започнах да отглеждам люляци.

— Нима?

— Да. — Рейф замълча, преди да ѝ предложи спомени от онзи април. — Искаш ли да ги видиш?

— Да. Моля те.

Семенцата на слънчевата светлина щяха да разцъфнат едва през следващия сезон. Но на екрана на компютъра на Рейф грейнаха парникови цветя само за нея.

— Имаме два хибрида — обясни младият мъж и мушна ръка в една кутия с дискове, — които са готови.

— За продан?

— Да. Разсадникът „Кентърфийлд“ ще ги разпространи тази есен за посев.

— Дъщерни люляци — тихо рече Брук. — Каролин наричаше така хибридите, които се надяваше да създаде.

— Тя ги създаде, Брук. И двата хибрида са от семената, които тя е получила, преди да умре. Семената — тихо добави Рейф, — които ти събра след смъртта ѝ.

Младата жена наблюдаваше пръстите, които я бяха докосвали така интимно, как изваждат от едно чекмедже три плика.

— Позна ли ги?

Разбира се, че ги позна. „Шарлот-Джеймс“, написано с нейния почерк, „Шарлот-Рочестър“ и „Джеймс-г-н Линкълн“.

Почеркът ѝ не беше красив, нито преди, нито сега. Но на десетгодишна възраст буквите изглеждаха заоблени и тромави.

Тогава това беше без значение. Седмица след смъртта на Каролин, ти се опита да изпише имената по-красиво. Толкова усилия положи... но не се получи. И това нямаше значение тогава. Някъде край нея беше Каролин, горда, че въпреки скръбта си Брук се беше сетила да събере семената.

— Брук?

Озоваха се на непознато място. Но гласът ѝ беше познат от пасището край езерото. Той принадлежеше на мъжа, който я насърчи да му разкаже собствената си сага, мъжът, на когото имаше доверие, в когото е вслушваше и когото обичаше.

Доверие, не похот.

Брук вдигна поглед от пликите, както тогава от облените в слънчева светлина тревички и видя същите, съвсем същите сини очи.

— Смятах с Лили да засеем семената на моя рожден ден, както с Каролин бяхме планирали предварително, но Лили се разболя.

— И?

— Ами — тя вдигна рамене и си призна, — реших, че ако ги посея и те умрат, и Лили ще умре. Но ако не ги посея, тя ще е добре.

— Ами ако ги беше посеяла и те бяха оцелели?

— Не ми хрумна такъв вариант. Нямах тази увереност на времето, нито мислих върху нея... Тя ли ги посея?

— Не, аз. — Рейф мушна дискетата и натисна мишката на някакъв файл jpg.

На екрана се появи люляк, но как е възможно, в същите цветове на праскова и роза, които Лили беше избрала за „Ема“ в мозайката си „Благородни духове“.

— Това е „Ема“ — каза Рейф.

— Да, толкова прилича на „Ема“. Деликатна и дрзка. Какъв цвят е?

— Коралов.

— Това е нов цвят за люляк.

— Да. Но е признат. От дружеството на люляците вече дадоха съгласието си. И този е „Ема“, нали? Един новатор в традицията?

Това бяха нейни думи, приблизително. Беше му ги изрекла на топлата трева на пасището край езерото.

— Спомняш ли си?

— Защо?

Рейф не дочака отговор. Не искаше да чува нищо. Отвори друг файл.

— „Чарлс“ — измърмори тя, когато на екрана изгря люляк с цвят на кобалт и сапфир. Няма причина да не си спомняш. Всъщност, ти щеше да си спомниш. Ти вярваше, че ще ме желаш всеки ден и всяка нощ. Но сега... Сега тя беше тук и това, което той и показваше беше необикновено. Напред. — Как нарекоха от дружеството на люляците този нов цвят?

Рейф се усмихна.

— Син.

И тя се усмихна.

— Каролин щеше да е доволна. Може би вече се радва.

— Надявам се.

— Но...

— Да?

— Ами, ти просто така, пося семената и след няколко години се обади в дружеството на люляците, така ли?

— Всъщност, с „Ема“ беше лесно.

— А с „Чарлс“?

— По-сложно. Трябваше да кръстосам хибрида „Джеймс“ с „Линкълн“ с един друг, който получих, след като кръстосах „Монтан“ с „Пъстра зора“.

— Значи „Чарлс“ е кръстоска от четири хибрида? Има ли научен термин за това?

— Квадрибрид.

— Спомням си, че Каролин ни обясни и предупреди, особено едната от нас, че да създаваш нови сортове люляци може да се окаже пълен неуспех.

— А Лили какво отговори?

— След като внимателно я изслуша и дори се съгласи, тутакси заговори за всичките люляци, които Каролин ще създаде съвсем скоро. И затова... се учудвам, че Лили не ти е помогнала да засееш първата

партида семена. — Брук погледна към лехите, където щяха да израснат стръковете. — Сега помага ли ти?

— Не. Заедно решаваме какви хибриди да правим, а тя сама избира семената.

— Но?

Рейф стоеше точно зад нея, толкова близо, че можеше да я докосне. Но не го направи. Съзнателно се въздържа. Така трябваше. В светлото, изпълнено с цветове настояще, те откриха приятелството си от миналото, което им носеше уют.

Отново бяха приятели. Не съвсем... ни най-малко.

Рейф я беше насърчил да направи признанията на пасището. Но в новополучилия се хибрид от настояще и минало, археоложката настояваше за признание от негова страна. И го получи.

— Мисля, че Лили не желае да се грижи за нещо, което е живо — тихо призна той.

— В случай, че умре?

— Да, така мисля.

— Но, не е ли вече добре?

— Да. Както преди да се разболеете.

— Страхува ли се?

— Да умре ли? Не повече от всеки друг... Но се притеснява да поема дългосрочни ангажименти.

Значи Рейф беше поел ангажимента да се грижи за новото поколение люляци и коне в „Убежището на лисиците“. А Лили им даваше имена, милееше за тях, но отдалеч.

Ами ако го нямаше Рейф?

Във фермата пак щеше да цъфти и разцъфтява творчеството. Но мозайките на Лили щяха да скърбят, ако тя умреше. Както Лили беше скърбяла за родителите си. Разноцветните плочки, слепени за цимента, щяха да оцелеят... за разлика от Каролин и Джон.

— Но тя иска дъщерните люляци, нали? Също и кончетата на Рапсоди и Фльор?

— Да — тихо отвърна Рейф. — Иска ги много.

— Щастливка е, че ти си до нея.

— Не правя нищо, което не ми е по сърце.

Знам. Този нов хибрид между Брук и Рейф беше малко рискован. Тя се опита да се усмихне. Получи се.

— Как се научи на всичко това?

Брук очакваше, че той ще вдигне рамене.

Така и стана, и ѝ призна още нещо.

— Баща ми беше земеделец. Истински вълшебник що се отнася до кръстоските при царевицата. Използвах неговите методи.

— И създаде свое собствено чудо. — Брук се поколеба. — Той би се гордял с теб.

Рейф си пое дъх.

— Може би.

Няколко секунди минаха, преди младият мъж отново да заговори. Брук се надяваше да чуе още нещо за баща му. Ала той се взираше в небето, обещаващо дъжд, дъждът, който беше предвещал без нито едно облаче, и се чудеше кога да приберат конете.

— Искам да ти покажа още един люляк.

Рейф премести курсора до името на друг файл, но се поколеба, преди безвъзвратно да натисне мишката. Вероятно художникът нямаше желание да показва творбата, над която все още работеше.

— Знаеш ли за „Примроуз“?

— Да. — „Примроуз“ беше единственият жълт люляк. Цветовете му, макар и красиви, бяха бледожълти, не като на нарциса. — Защо?

Рейф отвори файла. Отговорът се съдържаше в самото цвете. Защото сега има още един жълт люляк в града.

И този люляк, люлякът на Рейф, грееше с безупречната светлина на едно усмихнато слънце.

— О, Рейф.

— Така изглежда през пролетта. А... — последва още едно кликване, — ето как цъфти през есента.

Сега Брук бе огряна от едно по-тъмно слънце, тъмно злато, поддържано от пролетното, сякаш предусетило идването на зимата, но въпреки това предизвикателно. Зелените му пролетни листа сега бяха придобили есенен загар.

Есен.

— Два път ли цъфтят?

Рейф леко се усмихна.

— За да ни изхранва, баща ми работеше много упорито. Намираше начини нивите да раждат през цялата година.

Бащата на Рейф изхранваше семейството си, тоест колкото да не умрат, а сега синът на земеделеца поддържаше живи желанията на дъщерята, която имаше смелост да твори само върху плочки.

— Щастлив си с този люляк, нали Рейф? Заради това, което е.

— Да, щастлив съм, Брук. Но си няма име. Имаш ли някакви предложения?

— За име ли? Аз?

— Ти.

— Не. Искам да кажа, ще трябва да помисля. Мислех, че Лили избира имената.

— Да, така е. Тя също мисли за име. — Рейф отново погледна застрашителното небе. — По-добре да тръгваме. Конете ще понесат гръмотевиците, ако ги приберем в конюшната, преди да завали.

— И гръмотевици ли ще има?

— И гръмотевици.

Тлалок избра този ден да излее гнева си.

Над фермата „Убежището на лисиците“ облаците бяха гълъбовосиви, но небето над окръг Колумбия беше покрито с катраненочерна пелена.

Силният вятър възбуждаше конете. Хареса им как рошеше гривите им, а изпълнения с нови аромати въздух им носеше наслада. Все пак, се зарадваха на Рейф. И на двамата. Ако бяха малки кученца, щяха неистово да въртят опашки от радост.

— Студено ли ти е, Брук?

— Малко.

— Трябва ти още едно яке.

Рейф съблече своето и го поддържа, за да го облече Брук. Тя почувства топлината му, сякаш не якето, а тялото му я обгърна.

Брук мушна ръце в джобовете и в левия намери клетъчния телефон на Рейф. Носеше го заради Лили, заключи Брук, в случай, че тя има нужда от него, дори от разстояние.

Лили вярваше, че Рейф ще е до нея. В днешния следобед той не я разочарова.

— Чудя се дали ще мина изпита?

Рейф чу въпроса и го обзе силно отчаяние. Като момче често го подлагаха на изпит, затова се зачуди кога ли ще дойде времето, когато ще издържи на всички проверки и най-накрая ще бъде приет.

— Какъв изпит, Брук?

— Този, за който умуваш дали е добре Лили да ме види. Дочух разговора ти с нея, Рейф. Знам, че ѝ каза, че имаш нужда от още малко време, за да си сигурен.

— Заради теб, Брук, не въпреки теб.

— Не разбирам.

— Искам да съм сигурен, че е добре за теб да се видиш с Лили.

— Защо да не е добре?

— Как ще реагираш на факта, че баща ѝ е убил майка ти?

— Мислиш... Лили мисли... че мога да я обвиня за това.

— Не смяташ ли, че тя може да те обвини за постъпката на майка ти?

— Да. И то основателно. Майка ми първа застреля Джон. Уби го.

— И вината е твоя, защото...? — Рейф изчакваше. Но само свистящият вятър се обади. — Добре. Да ти кажа ли причината, поради която Лили е убедена, че поне частично е отговорна за случилото се в онзи далечен ден?

— Моля те.

— Майка ти имала планове за „Къщата на люляците“. Да разшири дейността из цяла Северна Вирджиния и в окръг Колумбия. Отказала се заради болестта на Лили.

— Майка ми обичаше Лили! Единствената причина да продължи да работи беше целта ѝ да направи живота на Лили максимално нормален. Затова и Джон работеше. Когато животът на Лили не течеше в нормалното си русло, майка ми желаше да е край леглото ѝ двацет и четири часа в денонощието. Никога не е мразела времето, прекарано с Лили. Нито за секунда. Рейф, това го знам със сигурност. Лили не го ли знае?

— През повечето време, да. Но в усилието си да проумее какво се случи онзи следобед, тя не изключва възможността, че майка ти била решила да напусне фермата, и може би дори Форсайт, и когато казала това на Джон, той се вбесил.

— Вбесил се? Това не е... искам да кажа, не беше присъщо на Джон.

— По всичко личи, че не е било присъщо и на майка ти. Ти си ми казвала, че по време на болестта на Лили, е била твърда като скала. Упование за Джон.

— Изглежда Джон не е имал нужда от нейната подкрепа. Той беше много силен.

— Но под невероятен стрес. И това си ми казвала. Той почти нямал възможност да скърби за Каролин. А след това болестта ѝ се превърнала в постоянна грижа.

— Колкото и голям да е бил стресът, Джон нямаше да се държи грубо. А майка ми не е имала никакви планове да си тръгва. Те двамата щяха да се женят.

— Да се женят?

— Да. Предположих, че Лили знае.

— Не, не е знаела.

— Ами, трябва да узнае. — Брук разтвори левия си юмрук и почувства в изтръпналите си пръсти пронизваща остра болка, но успя да сграбчи телефона. — Кажй ѝ го веднага, Рейф. Моля те.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Брук отправяше молбата си във Форсайт, над Вашингтон се чу гръмотевичен пукот.

Лили чу гърмежа, въпреки че прозорците на хотел „Уинд Чаймс“ бяха изолирани, и се загледа в мрачното небе с мисли за случилото се през деня.

С изключение на този мрачен момент, всичко мина дори по-добре, отколкото се беше надявала...

Прегледът показва напълно нормални резултати. Рутинните кръвни тестове щяха да са готови утре сутрин. Ще провери при Фран, а до следващия контролен преглед другия четвъртък, ще са приключили имунологичните изследвания, и Рейчъл ще е прегледала цялата информация от доктор Харт.

Трябваше само да назначи контролния преглед, и Лили щеше да се отправи назад към миналото си.

Тя си помисли, че духовете на болницата ще са дружелюбни. Няма да има никакви призраци. Дори най-заплашителните фантоми в спомените ѝ ще станат приятни като доктор Харт в действителност.

Администраторката на доктор Дейвис беше заета с друг пациент. Лили с радост се отправи към аквариума, където весело плуваха рибки.

Мъжът сигурно беше влязъл в кабинета, докато тя се приближи до аквариума, украсен с огледала. Първо видя отражението му. Беше лекар, или поне облечен като лекар, в бяла престилка.

Беше ядосан.

Вбесен.

Когато извърна поглед от аквариума с огледалата и го насочи към мъжа, мислите ѝ също подскочиха. Как така успя да разпознае яда, още по-малко яростта? Особено, когато се проявяваше така компактно, както при този мъж, хладно и сдържано. Тя нямаше опит в...

Напротив. Веднъж вече беше виждала овладяната ярост на баща си по време на поройния дъжд. Тогава Лили не разпозна ярост у Джон.

Последвалите събития същия следобед често навестяваха спомените й... до сега.

Лили се втурна обратно към лекарския кабинет, в съзнанието ѝ беше изражението на Джон.

— Фран!

— Здравен, Лили. Забрави ли нещо?

— Не. Аз... В чакалнята има един мъж. Той изглежда ужасно ядосан и се страхувам, че може да е агресивен.

— Не съм ужасно ядосан.

Лили се обърна в посока на гласа и в последния момент зърна т.нар. „ужасно ядосано“ изражение, мимолетно като мираж.

Не ѝ се вярваше, че така лесно отхвърли реакцията ѝ с пренебрежение, насочвайки вниманието си към Фран.

— Фран, трябва да видя Рейчъл за две минути, ако може веднага.

— Тя тъкмо приключи в кабинет „Б“. Ще ѝ съобщя.

— Благодаря. Ще я изчакам в нейния кабинет.

Той тръгна. После се спря. Да удостои Лили с последен поглед за довиждане? Не. Погледът му се спря на леко заобленото коремче на Фран.

— Това е новина.

— Вече четири месеца и половина. — Фран докосна бременния си корем. — Не е ли страхотно?

— Абсолютно.

После си тръгна, без изобщо да поглежда Лили.

— Е — измърмори тя, когато той се скри от поглед, — изложих се.

— О, не се притеснявай! Уверявам те, няма да го впечатли. И за Рейчъл не се притеснявай. Дори и да е ядосан, въпреки че, честно казано, според мен не изглеждаше особено ядосан, сигурно е заради някакъв служебен проблем, не е от лично естество.

— Познаваш го много добре.

— Не съвсем. Мисля, че няма човек, който да го познава много добре. Знам само, че е невероятен. Звучи добре за вестникарско заглавие, нали? И неженен. Не че съм свободна. Той се увлича от невинните души, за които се грижи.

— Невинни души?

— Шеф е на педиатрична хирургия. Ние сме регионален център за детски травми. Имаме какви ли не случаи. Работата е много отговорна. Беше само на трийсет и пет, когато преди малко повече от година му предложиха поста. Преди да пристигне имаше доста недоволни от това. Беше твърде млад, разбира се. И може би малко прекалено невероятен, въпреки че никой не го признаваше. Всички си представяха, че ще се интересува повече от социалния си живот, отколкото от професията си. Е, вече никой не роптае, с изключение на онези, които са достатъчно луди да го предизвикват.

— Както току-що направих аз.

— Не, не си го предизвикала. Повтарям ти, не се притеснявай за това.

Лили се разтревожи. Беше повече от обидно да кажеш, че човек, още по-малко напълно непознат, може да е агресивен. Въпреки че той изобщо не коментира нито склонността си към агресия, нито твърдението ѝ, че е ядосан. Отговорът му беше доста уклончив.

Безспорно Фран имаше право, че случката не го впечатли. Явно имаше много по-важни неща за вършене.

Все пак, редно беше да се извини. На престилката му видях избродирано „Операционна“, а не доктор Еди-кой си. Но нямаше да е трудно да разбере името на шефа на детска хирургия.

Или пък... можеше да остави на съдбата да реши въпроса с извинението.

Хирургическото отделение в педиатрията на Шведския медицински център беше нейният дом, дори когато я приемаха в болница не за операция, а за нещо друго. Медицинските сестри от Седмо северно отделение я познаваха много добре, а и тя ги познаваше. Освен това, там се срещаха лекуващите ѝ лекари с различни специалности.

Имаше голяма вероятност да срещне хирурга по време на някое от нейните посещения. Ако ли не, нямаше да има извинение.

Лили не го срещна, но това не означаваше, че той не е прекарал следобеда в Седмо северно. Тридесет и шест годишният лекар обаче, не беше погълнат от обсебен от миналото, както Лили.

Тя си спомни страха си. Не беше забравила безпомощното си състояние и всички болезнени процедури, които трябваше да изтърпи, понеже нямаше избор. Беше се предала напълно.

Но не и пред самата болест. Неистово се опълчи срещу гражданската война, която бушуваше в нея. Тя държеше енергични речи, за да съживи опърпаната армия от клетки, които ѝ бяха верни, и пледираше пред тежковъоръжените предатели да се оттеглят.

Когато Лили се отърси от чувствата, на които се беше поддала, пред себе си видя сектор „Педиатрия“, но той беше толкова различен от този, който тя познаваше.

Не бяха новост постиженията на високите технологии, използвани в ремонта, но я изненада изкусното изпълнение. Всички отделения бяха различни — тук юргани, там мобилни телефони, другаде стъклени скулптури и папиемаше.

А в нейното отделение... Във фойето на Седмо северно имаше няколко големи картини. Скъпи картини. Тя познаваше и обичаше изкуството на този художник.

Ако бяха окачени някъде другаде, вероятно щеше да хареса картините. Но там, където болните и уплашени деца имаха нужда от спокойствие, тези картини просто... не стояха добре.

Никак.

Лили вече имаше план.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Рейф, моля те. И в най-развихрените си фантазии Лили не бива да се чувства по никакъв начин отговорна за случилото се в онзи далечен ден.

Рейф не погледна клетъчния телефон, който Брук му подаваше. Извърна поглед към нея. Бледа, зъзнеца, непоколебима и крехка, Брук искаше той да се обади на Лили, да я увери, в същия момент.

Тя му подаде телефона, а всъщност му предложи нещо много повече — възможност да спаси скърбящите сърца на две съсипани сестри. За втори път му се удаваше такъв случай. Преди дванадесет години Лили му беше предложила същото.

Е, не съвсем. Но и Брук, като Лили, се нуждаеше от помощта му. Дори вярваше, като Лили, че единствено с негова помощ, само ако той помогне, ще настъпи спасението.

Лили обаче искаше и вярваше в спасението и на двете сестри. Брук изглежда беше убедена, че само Лили може да бъде спасена.

Рейф щеше да помогне. Но това беше комплексна сделка. Светла Звездичка... Ярка Звездичка.

— Брук, не се учудвам на въображението на Лили, а на твоето.

— Моето?

— Всъщност до къде може да се развихри?

— Изобщо не се развихря.

Така беше, през целия ѝ живот, до миналата нощ. Момичето, което умело рисуваше контури, се беше превърнало в жена, която живееше там... до миналата нощ. Когато изпадна в грях. Художникът, в който се превърна миналата нощ, с устни и пръсти рисуваше смели пейзажи на мускулеста плът.

— Брук?

— Казах ти. Изобщо не се развихря.

— Въпреки това, по никакъв начин, обвиняваш себе си за постъпката на майка си. И според мен, това с истинската причина, поради която избяга от мен тогава. Вярно ли е?

Съвсем вярно.

Клетъчният телефон все така си висеше във въздуха, сякаш някаква вихрушка държеше безкръвната ѝ ръка протегнатата. Рейф нямаше да се обади на Лили. Нито тук, нито сега. А тя нямаше да отговори на въпроса му, нито тук, нито сега, макар че трябваше да направи това признание.

Но... не... точно... сега.

Брук прибра телефона в джоба и закрачи.

И двамата мълчаха. В конюшната тя направи още едно необходимо признание.

— Сгреших за ацтеките.

— Дяволски права беше, Брук. Несъмнено съществува ревизионистичен вариант на варварство, някакъв преходен период на политически правилно развитие, когато не може да се държи сметка на аморалните, и въпреки това благородни варвари за злодеянията им. Малко съм изненадан, че приемаш това.

— Приемам истината, Рейф, не някаква политика.

— Релефните знаци не лъжат.

— Но трябва да се тълкуват правилно.

— Човешката жертва е доста недвусмислена.

— Да, аз не казвам, че не се е случило. Според мен е ясно, че се е случило.

— Така ли смяташ?

— Аз знам. Случи се. Трябваше да се случи, като се има пред вид в какво са вярвали.

— Искаш да кажеш, че не са знаели достатъчно? Не смяташ ли, че звучи малко снизходително?

— Щеше да е снизходително, ако става въпрос за това, за което ти обяснявам. Нещата не опират само до това да знаят достатъчно, а да знаят различни неща. Този обичай да се изхранват боговете е поне на хиляда години, а може би и на четири по толкова. Откакто свят светува.

— Да се изхранват боговете? Интересен евфемизъм.

— Не е точно евфемизъм. За разлика от всички останали божества боговете на ацтеките били смъртни. Без да бъдат подхранвани, щели да умрат. Също и слънцето на ацтеките. Четири слънца били измрели преди това. Ацтеките вярвали, че Петото Слънце,

щяло да бъде вечно. Ако и то се стопи, светът ще потъне във вечен мрак. — Брук замълча. После продължи с тъга. — Мрак потопил деня на ацтеките, когато пристигнал Кортес.

— Кортес — като ехо прозвуча гласът на Рейф. — Моят прапрапрапрадалечен працядо.

— Наистина ли?

— Така казват.

— Кой?

— Старейшините на селото, където живях до четиринадесетата си година.

Брук понечи да каже нещо. Но се спря. Вдигна рамене. На Рейф му се стори, че тя искаше да го каже.

— Какво? — попита той.

— В планината имало земеделско селище, което преди двадесет години било унищожено от тинята. Селото вече го няма, но мястото се е превърнало в Мека за археолозите.

— Брук, ти ходила ли си там?

— Да.

— Защо?

— Ами, все пак познавах един ацтек. И колкото по-ясно ми ставаше, че съм грешила по отношение на ацтеките, толкова повече се увличах от цивилизацията им.

— Значи, си копала в планината?

— Не. Забранено е. Никога няма да разрешат.

— Тогава защо ходиш там?

— Защото е красиво. Спокойно. Място, където си струва да отидеш, да почувстваш, и да видиш...

— Статуята на Тлалок.

— Не знам за никаква статуя там.

— Съжалявам. Не биваше да те прекъсвам. И място, където да видиш...?

— Царевницата. Уникален хибрид, създаден от някакъв земеделец с помощта на магията... или поне фолклористите така твърдят, на синеокия му син.

— Тук фолклористите грешат. Синът наблюдаваше и се учеше. Бащата беше този, който сътвори магията.

— Но това е, където ти си живял. Ти си синеокият син.

— Виноват.

— Никой не знае, че си оцелял.

— Напротив, знаят. Просто предпочитат да вярват, че ме няма.

— Какво? Защо? Заради Кортес ли?

— Може би.

— Но, нали ми каза, че и ти си ацтек? Старейшините не могат да не знаят това.

— Казаха, че другият ми прапрапрадядо бил Моктезума. — Върховният ацтек. За добро или зло. Но, Брук, може да се окаже, че нищо от това не е вярно.

— Смятам, че старейшините са те излъгали.

Рейф се замисли за миг.

— Не, не мисля. Просто са ми спестявали някои съществени факти от време на време.

— Но...

— Но?

— За твоето село се говори, че е наподобявало селище от шестнадесети век, преди завладяването.

— Може би е така. Защо?

— Защото информацията ни за ацтеките идва от монасите, изпратени в Нова Испания да покръстват неколцината оцелели. Не е чудно, че бил наложен ревизионизмът. Така е трябвало. Завоевателите искали да останат в историята известни с прекаленото си варварство, за да оправдаят разрушаването на една цяла цивилизация. Говори се, че принуждавали писарите ацтеки да рисуват изображения в потвърждение на тази теза вместо онези, които рисували преди идването на завоевателите. В резултат, голяма част от чистото народно творчество на ацтеките било изгубено, а това, което е останало, е повече смесица от местни вярвания и църковни канони.

— Според теб, в откъслечните факти, които старейшините решиха да ми доверят, може да има останки от чистото народно творчество на ацтеките.

— А ти не мислиш ли така?

— Не знам. Знаели са всичко за завладяването и предхождащите го векове. Всичко, което са ми разказвали, е било пречупено през тази призма и много вероятно е да съдържа белези на ревизионизъм.

— Може ли да те питам нещичко?

Тя беше прекрасна. Неговата Брук. И решена да намери съкровища в калта, заради него.

Неговата Брук... която миналата нощ си тръгна от него, имаше сили да си тръгне, и след няколко дни отново щеше да си тръгне. Но дотогава...

— Разбира се, Брук. Питай.

— Разказаха ли ти за Ацтлан?

— Голата пустош на север.

— Защо ацтеките са я напуснали и са се преселили на юг?

— Хютцилопочтли, Богът Колибри, им наредил.

— А как са разбрали, че са стигнали до мястото, където ги пратил Хютцилопочтли?

— Трябвало да намерят орел, кацнал на бодливо кактусово клонче.

— Намерили ли са го?

— Да. Нарекли новия си дом Теночтитлан, мястото на бодливия кактус.

— Този кактус ражда плодове, които поразително приличат на човешки сърца. Предполагам, че старейшините никога не са ти говорили за това.

— Както и да е, това, безспорно, е ревизионистки извод. Има ли още нещо за орела?

— Още нещо? Не.

— Нищо ли не хващал в ноктите си?

— Не.

— Нито с клюна си?

— Не. Добре, доктор Блеър. Орелът трябвало да хваща какво?

— Същото, което е изобразено и на съвременното мексиканско знаме. Змия, символ на злото за монасите.

— Ацтеките не смятали змията за символ на злото.

— Не съм казала това. Куетцалкоатъл, Качулатата змия, била най-обичаният от всички бог... поне такава е съвременното виждане.

— И виждането на старейшините.

— Каза, че в селото ти имало статуя на Тлалок?

— В гората. Когато за последен път я видях, калта я погълна. Винаги съм смятал, че рано или късно тя ще се появи отново.

— Връщал ли си се в планината?

— Не.

— Чел ли си много за ацтеките?

— Не.

— Имам някои тетрадки, които мога да ти покажа. Всъщност, за щастие, ги нося със себе си.

— Защо?

— За да ти ги покажа, да ти ги подаря, ако пожелаеш да ги имаш.

— Искам да кажа — тихо рече Рейф, — защо имаш тетрадки с бележки за ацтеките?

— Обясних ти. Колкото повече научавах за тях, толкова повече се увличах.

— А и познаваш един ацтек... в края на краищата.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Рейф много му се искаше да види тетрадките на Брук. Решиха, първо да се обади на Лили.

Брук щеше да слуша разговора. Но трябваше да се занимае със сладкишите в къщата.

Рейф ѝ обясни къде да намери малиновите кифлички, в кутия във фризера, които при последното си гостуване през лятото с Джен и семейството ѝ, Фей беше приготвила. Децата набрали малините с Лили и Джен, и остатъкът от малиновото сладко за препечените филийки било използвано за пълнеж на кифличките.

Дали Лили си спомняше онази закуска с малиновите препечени филийки, когато умря Каролин?

Вероятно, помисли си Брук, докато поставяше замразените кифли в чиния. Разбира се. Но може би си спомняше по-добре всички останали дни.

Фурната сигнализира, че кифлите са стоплени. Когато Рейф пристигна, из въздуха се носеше малинов аромат.

— Лили е добре.

— Добре ли мина посещението ѝ из обитаваните от духове зали на Шведския център?

— Чудесно. Но още по-добре стана, че ме накара да ѝ кажа.

— Радвам се! Благодаря ти.

— Брук, аз само ѝ предадох съобщението. А имам съобщение и за теб. Лили настоява да си избиеш от главата мисълта за вина за смъртта им.

— Без да знае какво е това внушение ли?

— Без изобщо да иска да знае.

— Но...

— Лили не е виновната? И нито майка ти, нито Джон носят каквато и да е вина?

— Не ги обвинявам. Чудя се защо така се случи.

— Не знам, но и Лили се чувства по същия начин. — Както осиротелия Рейф навремето. Не обвини старейшините за тайните, които скриха от него. Обвини себе си, че не успя да долови посланията в мълчанието им. — Може би така постъпват оцелелите, когато цялото им семейство загине.

— Предполагам — отвърна Брук. Знам. — Лили ще се прибира ли у дома?

— В събота рано сутринта. Довечера, а може би и през цялата нощ ще работи върху една мозайка за сектор „Педиатрия“. Утре в единадесет ще я покаже на доктор Харт, един от лекуващите ѝ лекари в миналото.

— След което ще трябва да се наспи за предстоящото шофиране.

— Така обеща.

— Рейф, благодаря ти, още веднъж.

— На твоите услуги. Имаш ли настроение за нещо горещо?

— Да, моля те. Искаш ли малко горещ шоколад? Обичаш ли го?

— Горещ шоколад? Да. Защо?

— Шоколадът бил любима напитка на благородниците ацтеки. Пиели я охладена, гъста и с много пяна, със златни сламки. Ти пил ли си?

— По този начин ли? Да. Но без златна сламка.

Дъждовните облаци на Тлалок ридаеха.

Огънят на Рейф тлееше.

На килима между двамата лежеше изследването на Брук за ацтеките. Умишлено беше подбрала цветовете на четирите тетрадки: яркозелен като перата на дългоопашатката, тюркоазно син като мозайка, розов като замък, направен от морски мидички, и златен като царицата, която един земеделец създаде някога... един баща.

Всяка тетрадка беше посветена на отделен аспект от живота на ацтеките. Нищо чудно, че зелената съдържа митовите и народното творчество. Тюркоазно синята беше за поезията и изкуствата. Архитектурата и инженерното строителство бяха подвързани в розово. А в златната тетрадка беше събрано испанското владичество и последвалите петстотин години.

Брук беше отбелязала с мастило в различни цветове откритите от нея несъответствия, а с разноцветни препратки обединяваше общите

теми в тетрадките. Секторите, подчертани с водна боя, бяха взети от „Флорентинският кодекс“ и... Брук млькна посред обясненията си.

— Страхотно.

— Кое?

— Ако заедно разгледаме тетрадките. Единственият недостатък е, че като ми помагаш да разровя миналото си, се отдалечаваш от своето.

— За днес свърших. Трябва да се дистанцирам малко от това, което видях дотук и което възнамерявам да правя утре.

И така, те започнаха да проучват цивилизацията на ацтеките заедно, без дори да поглеждат в тетрадките на Брук.

Тя знаеше наизуст разказите за нахуа, като историята на фермата.

Разказа му, освен всичко друго, и за подхранването на слънцето. Искаше той да го разбере. Беше като свещена чест. Ацтеките воители често сами пожелавали това.

— Все едно да откъсне едно венчелистче на розата.

— С изключение на това, че розата не умира.

— Също и тези, които поддържали живота на слънцето. Те слезли от двореца на Слънцето, разположен на най-високото тринадесето ниво в небесата, и заживели вечно в този слънчев рай. Всички нива на небесата били... райски, и на всяко едно от тях имало условия за вечен живот. Раят на млечното дърво бил за бебетата. Удавените и поразените от гръм отивали в Рая на дъждовете. Мисля, че ми е любим, въпреки че, всъщност, би трябвало да се нарече Раят на небесната дъга, защото... Рейф? Какво има?

— Нищо. Нека сестрите ми, моите сестрички, да живеят вечно сред блестящите облаци. Не — тихо рече той, — не е вярно... Забравих за небесната дъга, Брук. Радвам се, че ми припомни. Разкажи ми още нещо.

Задгробният живот на ацтеките се определял единствено от това как е умрял човекът. Без значение било колко ярка била личността на земята. Ако смъртта не била според обозначените начини, душата на ацтека отивала в ада. Пропадането в подземния свят било истинско изпитание, с много препятствия като Вятъра на ножовете, например.

— Истинско предизвикателство — рече Рейф.

— Нали? Чудя се какво ли е да си ацтек.

— Какво ли?

— Да. Как е изглеждал светът в очите им? Като заплаха? Възможно е да е бил ужасяващ. Но боговете и легендите са очарователни. Ако човек повярва, че са истински, би прекарал целия си живот в страх от опустошението, което някой сприхав бог може да навлече в яда си. Освен това, те непрекъснато се тревожели, че слънцето ще залезе и никога няма да изгрее отново. Независимо колко честно и почтено си живял, вероятността да попаднеш в ада след смъртта била по-голяма. Това било нещо като предписание за хедонизъм. Но дори архивите на ревизионистите са чисти. Ацтеките работели усърдно и живели достоен живот. Вярвали в любовта, децата и брака. В музиката, поезията и цветята. Техният свят бил населен с радост. Но дали радостта била по-силна от страха? Дали някога се събуждали с надежда?

Момчето на име Рафаел се събуждало всяка сутрин с надежда и поздравявало всемогъщото слънце. Надежда, че ще издържи проверката на старейшините и ще му позволят да работи заедно с работливия си баща, да разказва приказки на веселите си сестри...

— Освен старейшините, никой в селото не знаеше за древните богове. Нито че слънцето може да умре. Нито че има нива на рая и ада. Но старейшините знаеха и се страхуваха. Когато намерих статуята на Тлалок, сякаш открих самия Бог на дъждовете, а дали беше той?

— Тлалок, не Кортес, така ли?

— Кой знае? Дали завоевателят не всяваше страх като някой бог?

— Да... но само защото го бяха взели за бог.

Много преди Хернан Кортес да забие испанското знаме на брега във Веракрус, император Моктезума бил преследван от зла прокоба за обреченост. Свещените храмове изгорели до основи, а говорещите камъни предrekli падението на Моктезума. Невидими жени плачели и нареждали. Езерото Текскоко закипяло и в отражението на езерните птици в развълнуваната му повърхност се виждала армията на завоевателите.

Най-накрая Моктезума разбрал злата поличба, когато пристигнала новината за корабите на Кортес, които се носели по морето като храмове, и за самия светлокож завоевател: Куетцалкоатъл се бил завърнал.

Куетцалкоатъл, богът на цветята, който от време на време се маскирал като светлокож мъж. Той бил измамен от един бог —

съперник, който го хвърлил в немилост и го изгонил на един сал от змии. Но Куетцалкоатъл се зарекъл да се върне и дори определил датата: първата година на Тръстиката, която по странно съвпадение била година 1519 в Европа, когато Кортес пристигнал.

— Моктезума посрещнал Кортес предпазливо, но както подобава за бог. Испанецът сигурно бил много смутен. За какъв ли го мислят? Ами ако ги разочарова? Каквито и лоши предчувствия да имал Кортес, той начаса ги забравил, когато видял планините от злато в императорския дворец. Докато Моктезума и хората му разберат грешката си, империята била загубена.

Посрещнат предпазливо.

За какъв ли го мислят.

Когато възрастните разбрали грешката си, било твърде късно.

— Рейф? Какво има?

— Кортес е бил светлокож.

— Да. А неговият лейтенант Алварадо имал сини очи. Над това се замисли, нали? Дали възрастните не са повярвали, че ти си възплъщение на Кортес, дошъл да унищожи и малкото останало от империята?

— Те искаха да ме разведат от Веракрус до Мексико сити, да мина по стъпките на Кортес. Обясних им, че не желая, и че селото е моят дом, и те трябва да започнат да разказват на хората за боговете. Брук, ти се учуди на радостта им. Аз я видях със собствените си очи тогава.

— Повярвали са, че си Куетцалкоатъл.

— Така мисля. Да. Заради един-единствен велик миг, те са повярвали.

— Може би ти наистина см Куетцалкоатъл.

— Брук.

— Той е богът на цветята, Рейф.

— Намерих статуята на Тлалок, Брук. И радостта на старейшините се превърна в ужас. Заваляха дъждове и планината се срути. Сигурно са вярвали, че аз съм Куетцалкоатъл, после осъзнали грешката си, но твърде късно. Всъщност съм бил Тлалок.

— Старейшините не са сгрешили. — Прозвуча като неоспорим научен факт. — Завръщането на Куетцалкоатъл просто съвпаднало с дъждовната буря. Така се случило.

— Отново развихреното ти въображение. — Прекрасно въображение, според него... и мъчително за нея. — Брук, говори. Каж ми защо вярваш, че си отговорна за смъртта на майка си и Джон. И защо избяга. После позволи ми да ги разкажа, Ярка Звездичке, защо не е възможно ти да си виновна.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Майка ми искаше Джон да ме осинови. Сигурно същия следобед той отиде в спалнята ѝ, за да ѝ каже, че не желае. Знам, че е налудничаво да предполагам, че го е застреляла заради това... но нейната постъпка е истинска лудост?

— Ти нямаш никаква вина.

— С изключение на това, че майка ми беше забравила за пистолета, а аз ѝ го припомних малко преди да застреля Джон. Той нямаше никаква представа, че тя притежава оръжие. Тя не искаше той да узнае. Затова теорията за случайностите не обяснява случилото се. Тя никога нямаше да му го покаже. Обеща да се освободи от него като сватбен подарък за мен и за Джон.

— Брук, не ти постави оръжието в ръката на майка си. Дори не си го сложила в спалнята ѝ.

— Но го върнах в мислите ѝ, Рейф. Беше изтощена от полета и часовата разлика. И сякаш да наклоня везните до фаталната точка на лудостта, я накарах да говори за баща ми. Спомняш ли си, че ти бях казала, че не го познавам? Е, и тя не го познавала...

Брук му разказа за изнасилването и насилника.

— Майка ми беше сто процента сигурна, че не е лекар. Но чудя се, дали това не е отчасти причината, поради която не искаше аз да посещавам Лили в болницата. Никога не ми обясни, просто казваше, че е по-добре така. Може би в края на краищата, не е била напълно сигурна, че той не е нито психопат, нито лекар. В противен случай, той можеше да разпознае себе си и нея в мен. Малко е пресилено, нали? Прилича на ревизионизъм, провокиран от добри пожелания.

— Пожелания за какво, Брук?

— Алтернатива на истинската причина, поради която ме помоли да стоя настрана... защото Лили го искаше.

С изключение на загадката за орела, който сграбчва змията, Рейф не можеше да добави нищо ново към разказите на Брук за ацтеките. Тя беше специалистът по неговото минало.

Но когато станеше въпрос за историята на Светла Звездичка и Ярка Звездичка, Рейф беше специалист.

— Лили искаше ти да я посещаваш, Брук. Знам това със сигурност.

— Да не би тя да е смятала, че аз не искам?

— Тя разбираше. Усещаше, че ще те разочарова с болестта си.

— Аз съм я виждала как изпада в септична криза. Наистина исках да съм до нея в болницата. Тя трябва да знае това.

— Вече го знае. Брук, аз съм ѝ го казвал много пъти през годините: Пак ще ѝ го кажа, ако желаеш, също и всичко останало...

— Всичко. Моля те. За пистолета, за изнасилването, за осиновяването. Има още едно „ако“. Бях тръгнала към конюшната, след разговора с майка ми за пистолета и изнасилването. Видях Джон в спалнята ѝ и за миг си помислих, че трябва да отида да му кажа, че не е нужно да ме осиновява. Че всичко е наред, ако си е променил решението. Но аз...

— Искаше да стигнеш в конюшната.

— Да. При теб.

— Това не е престъпление, Брук. Не си извършила престъпление. За Джон, обаче, грешиш. Не е променял решението си да те осинови. Намерихме една бележка в кабинета му. Явно я е написал малко преди да умре, защото докато беше в Швейцария, щяхме да я намерим. Името ти беше написано със стрелка, сочеща към името на Къртис.

— Искаш да кажеш, че Джон е възнамерявал да говори с Къртис за мен?

— Същия следобед се опита. Но Къртис беше в окръг Колумбия за процедура по сваляне от длъжност. Тогава не знаехме защо Джон е искал да говори с него за теб. Но сега знаем. За осиновяването, Брук. Сама се сецаш, че сигурно това е била причината. Нали?

— Да, предполагам.

— Не знаем какво се случи в онзи следобед, Брук. Никога няма да узнаем. Никой не е можел да сложи оръжието в ръцете на майка ти, освен самата тя. Тя дръпна спусъка. Вярваш, нали?

— Искаш да кажеш, с разума си ли? От гледната точка на зряла жена, а не опустошено момиче? Да. Но ми е трудно да не го обмислям отново и отново.

— Знам. Ако не бях намерил онази статуя в гората, семейството ми нямаше да умре.

— Не бива да вярваш, че имаш някаква връзка с дъждовната буря.

— Ти също — тихо рече той, — не бива да вярваш, че имаш някаква връзка с тяхната смърт. Разбра ли?

— Разбрах.

Тя се усмихна. Поне направи опит. Толкова беше изтощена.

— Време е да си лягаш, Брук. Да се напиш.

— Сама? — Изрече го импулсивно. Като спонтанно желание на сърцето.

— Мислех, че предпочиташ сама.

— Не.

— Но снощи си тръгна.

— Не знаех, че искаш да остана.

— О, Брук.

— Искаше ли?

— Да. Исках да спя до теб, Брук, да сънувам с теб. Все още искам... да започваме тази вечер. Ако ти харесва.

— Да — прошепна тя. О, да!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В столицата вали през цялата нощ. Плющенето на дъждовните капки по прозореца на една хотелска стая, където се провеждаше среднощен маратон по мозайка, наподобяваше музика.

Звучеше като марш в стил Джон Филип Суса, който идеално подходеше на ентузиазма, обхванал Лили.

Парадна музика за фон на една мозайка.

За един живот.

Лили никога дотогава не беше оставала да работи върху мозайки цяла нощ. Оставала да работи, точка. Почивката, правилното хранене и окуражителните секции към оздравяващите ѝ клетки бяха задължителни за нея.

Но в тази дъждовна нощ, и капка дъжд нямаше да се изсипе над нейния парад, докато маршируващите ѝ мисли не се спряха при спомена за хирурга със сиви като бурята очи.

При положение, че имаше интерес към мозайките в Седмо северно отделение, той щеше да преглежда всяка нова нейна мозайка всеки ден.

Нейните мозайки... направени от бонбони.

Тъкмо се прибираше към хотела, за да потърси в справочника „Жълти страници“ адреса на магазин за занаяти, когато я осени идеята за бонбоните. Разбира се, имаше проблеми при използването на бонбони, но те бяха разрешими.

Всяко захаросано парченце се залепяше и циментираще така здраво, че и най-палавите пръсти не можеха да го откъртят, а и върху цялата мозайка тя щеше да сложи акрилово покритие. Около бонбоните, освен това, се оформяха фуги. Ето един подходящ метод за сладкарката Фей.

Лили откри суровините за мозайката-макет, която щеше да реди вечерта, в магазина за подаръци в хотела. Дори имаше момент на спасителна акция. Скоро щеше да мине времето на великденските бонбони в пролетни пастелни нюанси.

За фугите щеше да използва безцветен лак за нокти, а от търговския център в „Уинд Чаймс“ купи статив за поставка и лепило. В мозайката-оригинал тя щеше да използва разноцветен цимент. Но за макета чудесна работа щеше да ѝ свърши и разноцветната хартия. Напред към изкуството, въпреки обзелите я мисли за педиатъра със скалпел. Дали той ще хареса птиците и луната, изработена от твърд карамел? Или ментовия замък под небето, направено от дъвчащи бонбони?

Вероятно не.

Несъмнено не.

Е, много лошо тогава. Лили предполагаше; не, тя знаеше, че мозайките ще накарат болните и уплашени деца да се усмихват.

Нямаше никакво значение дали хирургът виждаше образите през погледа на пациентите си, и дали си спомня момчешките си години.

Той не би могъл. Осъзнаването на тази мисъл я стресна като трясък от чинели.

Тя знаеше причината, както беше убедена, че детският хирург е ядосан и опасен. Той не беше имал детство.

Той също сътвори една мозайка в тази дъждовна нощ. Нито в ателието му, нито в операционната не звучеше музиката на дъждовните капки.

Мълчаливо подреждаше разпилените частици на едно разрушено детство. Съсипаното момче щеше да оцелее.

Но дали щеше да успее?

Хирургът се тревожеше, ах как се тревожеше за сърцето на младата си пациентка. Физически сърцето беше невредимо, но насилието вече го беше повредило, осакатило.

„Мисля, че може да е агресивен.“ Думите заседнаха в съзнанието му като тъмна сянка, а също и спомена за нейния страх.

Той видя отражението му в огледалото на аквариума и се втурна на помощ, когато осъзна, че тя се страхуваше именно от него.

Страхът ѝ не изчезна. Надви го смелостта ѝ да действа.

И двамата бяха от една и съща страна на барикадите във войната срещу насилието.

Въпреки това: „Мисля, че може да е агресивен.“ Тези думи го терзаеха неимоверно. Дали защото твърдението не беше вярно? Не. По-лошо. Защото беше вярно.

Той наистина беше агресивен. Но само към себе си. Работеше до изтощение, без да си дава почивка. Изминаваше безброй мили по Потомак, все по-бързо и по-напористо, а когато имаше нужда да се отдели от болницата, грабваше тежката си чанта и се завираше в апартамента си в „Уинд Чаймс Тауърс“.

Мускулите на краката му бяха силни. Сърцето му беше силно. Сърце на атлет... и на съсипано момче. Отломките бяха там, в сърцето на хирурга, тънки трески, твърде остри за пипане, твърде вклинени, за да бъдат отстранени и твърде безцветни, за да се видят.

Или поне така си мислеше до днешния ден.

В къщата във Форсайт поройният дъжд звучеше като приспивна песен на нахуатъл. Рейф чу музиката и усети мига, в който Брук му се довери да защити нейната уязвимост по време на пътуването от будното състояние до сънищата.

Рейф искаше да е с нея в сънищата ѝ. Но той самият вече сънуваше. Има ли нещо по-хубаво от това да я прегръща в съня ѝ?

Не... освен да ѝ се отдаде.

Да ѝ се довери.

Когато той се събуди, слънцето вече беше победило силите на мрака.

Брук леко се размърда.

— Утро е — прошепна той. Имаше намерение да види конете. Нека тя остане да спи, да сънува.

Събуди се чак в единайсет без петнайсет. Облечена все още в одежди за сънища, тя влезе във всекидневната стая, затоплена от пламъците и ухаеща на кифлички.

Рейф стана да я посрещне. Да я докосне.

— Добро утро.

— Добро утро. Никога не съм спала до толкова късно. И така добре.

— Нито аз.

— Добре ли са приятелчетата в конюшните?

— Чувстват се още по-добре, след като дъждът се умилостави и те могат да излязат навън. След това говорих с Лили.

— Приключила ли е, както се надяваше?

— Да. И е доволна от резултата. Звучеше много енергично, въпреки че не беше спала изобщо.

— По-разумно е да шофира едва утре.

— Няма. Сигурна е, че ще ѝ стигне адреналина за срещата, която си назначила преди петнадесет минути.

— Разказа ли ѝ...?

— За всичко. Брук, тя тутакси даде категоричен отговор. Нито за миг и в най-развихрените си фантазии не е допускала, че ти имаш каквато и да била вина.

— Много мило от нейна страна.

— Тя постъпва лоялно. Освен това каза, че майка ти и Джон изглеждали особено близки в Швейцария, така че вероятно те наистина са възнамерявали да се женят.

— А това прави случилото се още по-необяснимо.

— И по-добре, защото ние няма да се опитваме да търсим обяснение. Нали?

— Не. Няма.

— Нито Лили.

— Благодаря ти, Рейф. Отново.

— Винаги си добре дошла, Брук. Отново.

Рейф я отведе до затопленото от огъня място, където те щяха да провеждат изследователската си дейност. Записките ѝ за ацтеките бяха там, наред с кифлички, горещ шоколад и...

Брук коленичи до образите на боговете. Последният от художниците-ацтеки беше умрял в началото на 1600 г., а с него и свещеното изкуство на изображението. Или поне така си мислеше светът.

— Ти си ги нарисувал. Тази сутрин?

Той кимна.

— Един от първите уроци, които научих.

— Красиви са, Рейф. Удивителни. — Тя назова по име всяко от пленителните, макар и неговорчиви божества. — Здравей, Тлалок, ти главен виновнико. И ти Хютцилопочтли, свиреп, както винаги. И палавото Димящо Огледало.

Когато стигна до последния образ на Куетцалкоатъл, Брук вдигна поглед от бога на цветята към синеокия художник.

— Ето — добави тя, — един автопортрет. Може ли да ги задържа?

— Направих ги за теб.

Тя понечи да му благодари, но усмивката му я спря. Благодарност не беше необходима.

— Чувствам се като на Коледа, когато с Лили бяхме малки момичета. Слизахме долу, все още по ножници и халати, камината гореше, а закуската беше сервирана, но ние сядяхме на килима и започвахме да отваряме подаръците. — Брук хвърли намръщен поглед към писалището на Марла от бял бор. — С това общото се изчерпва.

— Притесняваш се да отвориш писалището. Но защо?

— Заради това, което научих в онзи следобед, предполагам. Тя имаше тайни. Изнасилването, разбира се... и фактът, че знае как да насочи пистолет към някого и да натисне спусъка. Като нейна дъщеря това ме плаши.

— Няма никакъв, ама никакъв шанс някога да притежаваш оръжие, още по-малко да го използваш.

— Но...

— Нито пък аз някога ще грабна обсидианов нож, за да разпоря нечия гръд.

— Това е малко по-съвременна семейна история. Дванадесет години, а не...

Рейф нежно докосна устните ѝ и тя млъкна.

— Имам предложение за нашата Коледа през април. Да започнем с кифлички и шоколад. За да имаме сили за разкопките. След това ще отворим писалището. Ще го разгледаме като подарък, а после — тихо рече той, — до края на деня ще се любим.

Ще се любим.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Остъкленият тунел, свързващ хотел „Уинд Чаймс“ с Шведския медицински център, предпази Лили от дъжда. Тя се качи в кабинета на доктор Питър Харт на седмия етаж в сектор „Педиатрия“.

По телефона предварително беше уредила срещата с Едит, секретарка на доктор Харт. Лили не спомена за мозайката, обясни само, че е бивша пациентка и иска да го поздрави.

Едит имаше приятен външен вид, и по телефона звучеше така. На около шейсет и няколко години, енергична. Тя пое от Лили част от багажа ѝ и заговори оживено.

— Невероятни са! За какво са?

— Благодаря. За Седмо северно. Ако някой прояви интерес. Мислех си да ги покажа на доктор Харт. Ако реши, че идеята си струва, може би ще ме упъти с кого да се срещна да говоря.

— Ще ви упъти към самия себе си и много ще се заинтригува. Последвайте ме.

Едит я отведе до просторен кабинет, чийто интериор подсказваше за твърдия характер на хематолога вдовец, откакто загубил съпругата си Джоана.

— Питър още не е пристигнал.

— Подранила съм.

— Няколко минути. — Едит постави товара си върху една овална маса и с жест каза на Лили да направи същото. — От своя страна, той пък ще закъснее повече от няколко минута.

— Няма нищо. Не бързам.

— Добре. Тогава имаме чудесната възможност да поставим тези творения на изкуството, където им е мястото, преда той да пристигне. Наистина ли не знаехте, че картините в Седмо северно не му харесват?

— Да, наистина не знаех.

— Е, това е. Според него не са подходящи за отделението. За никое отделение в „Педиатрията“.

— Съгласна съм.

— Но тези ще хареса. Помнете ми думата. Появявате се в най-подходящия момент. Вече е предупредил администрацията на центъра, че картините в Седмо северно трябва да се махнат. Той не е участвал в подбора им. На кого би му хрумнало, че се налага? Не че трябва да си прави труда да ви ангажира да създадете това изкуство. Но ако нямате нищо против, според мен ще се заинтересува.

Рейчъл беше споменала, че не е възможно доктор Харт да е на повикване всяка нощ и всяка събота и неделя. Това означаваше, че сигурно се чувства особено самотен понякога вечер и през някои уикенди, когато не е на работа. Лили откри, че е в състояние да не си ляга в обичайния за нея час, и въпреки това да се чувства бодра, а освен това нейните уикенди бяха свободни.

— Нямам нищо против.

— Чудесно. — Едит хвърли един поглед из мрачния кабинет. — Значи, можем да сложим няколко на перваза. Става и върху визьора на рентгеновия апарат. Не би трябвало радиографските щипки да ги повредят.

— Няма значение, дори да ги повредят. Това са само макети, за да може доктор Харт да получи представа за проекта ми.

— Той ще ви помоли да го наричате Питър, и по-добре е тези да не ги изхвърляте.

— Могат да бъдат възстановени.

— Харесва ви да възстановявате?

— Обичам да възстановявам.

— Аз бих внимавала на кого казвам такова нещо. — Предупреждението на Едит беше съпроводено с усмивка. — В Центъра има достатъчно голи стени, които ще ви ангажират времето завинаги.

Може би завинаги. Или съвсем скоро ще съм заета, завинаги, с работата във фермата...

Настъпи моментът, Коледата през април, когато трябваше да отворят писалището на Марла.

Брук го отключи с едно завъртане на богато украсения ключ от връзката на Марла, един спомен, който изпратиха в дома на Елиз в Бел Еър няколко седмици след смъртта. Брук се поколеба, преди да отвори

писалището. Какво ли щеше да открие там, дали колекция от скъпоценни вещи, или празен ковчег?

Или кутията на Пандора?

Напред. Тя си пое дъх и отвори дървения капак. Той бавно се повдигна.

И?

Показаха се четири неща. Трите от тях бяха върху плата: кутия за бижута, кубче с листчета „да не забравя“, а четвъртото нещо беше плик, мушнат в едно отделение. То представляваше епицентърът на разкопките ѝ, който щеше да изследва последен. Трябваше първо да прегледа вертикалните чекмеджета.

Тези от лявата страна съдържаха вещите на предприемача, офис материали... цветни листчета за бележки и писалки. Майка ѝ беше по-смела в избора на палитрата, отколкото Брук. Също както Марла беше предпочела освежаващия „Лимон лифт“ пред сладникавия аромат на „Френч ванила“.

Но широтата на замаха беше същия.

Брук усмихната отвори единственото дясно чекмедже... и откри няколко тетрадки, които много приличаха на тетрадките, които тя беше написала за Рейф. Обърна се към камината, за да се увери, че неговите бяха все още там.

— Нали съм дъщеря на майка си?

Рейф стоеше зад гърба ѝ. Целуна рижата ѝ глава и нежно ѝ напомни:

— Няма нищо лошо в това, Брук.

Изобщо няма нищо лошо, помисли си тя, щом ти си тук.

— Чудя се каква ли ужасна и пагубна цивилизация е изследвала тя. — Брук сложи четирите дебели тетрадки в скута си. — О! Това са медицинските досиета на Лили. Защо ли са тук... Да ги занесе в Швейцария, предполагам, да ги прегледат тамошните лекари... Или може би греша.

— Защо?

— Лекуващият нефролог на Лили в Шведския център сигурно е изпратил резюме на швейцарските си колеги. И... — Брук докосна редичките от правилно подредените цветове в листчетата със забележките, — изглежда майка ми е направила този преглед сама. Като съдя по това, което е написала на листчетата, явно е правила

препратки между симптомите и вероятните диагнози, при всяко приемане на Лили в болница.

По същия начин Брук беше направила препратки между фактите от историята на ацтеките и вероятните теории, само за Рейф.

— Чудя се дали е намерила някакво разковниче за болестта на Лили...

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Питър Харт не обичаше да закъснява. Но работата, която беше избрал да работи през целия си живот беше такава, свързана с грижа за пациента.

Никога не съжали за решението си. Съжаляваше само, че накара пациента си от срещата в единайсет часа да го чака до обед, още повече, че на Едит ѝ се налагаше да излезе в единадесет и половина, за да не закъснее за официалния обяд в началното училище на внука си. Питър се извини, когато влезе в кабинета си.

— Съжалявам, че закъснях.

— Всичко е наред! — Лили стана от стола, където седеше, откакто Едит тръгна, и с усмивка се обърна в посока на гласа. — Вие?

— Вие — като ехо отвърна Питър. И с изненада съжали за усмивката, която така бързо изчезна.

— Тук съм, за да се видя с доктор Харт.

— Страхувам се, че точно него виждате.

Лили отмести поглед от сивите му очи, които изглеждаха някак тъжни на фона на бялата му престилка. Но днес на ревера му беше избродирано Доктор Питър Харт.

— Сгрещила съм. Мислех, че имам среща с друг доктор Харт.

— Има няколко. Знаете ли първото му име?

— Не. Като дете бях негова пациентка. На входа на „Педиатрията“ не видях друг Харт, очевидно съм го пропуснала.

— Тук съм единственият Харт.

— Знам със сигурност, че той все още работи тук. Педиатър хематолог.

— В хематологията има един Робърт Харт. Но той е интернист. Това означаваше, че лекува възрастни.

— Трябва да е той. Страхотен лекар и много свестен човек.

— И двете.

На Лили ѝ се стори, че долови добронамереност в тихия му глас.

— Да не е баща ви?

Беше сгрещила. Сивите му очи потъмняха.

И гласът му стана по-тъжен.

— Не.

— Ами — измънка тя, — съжалявам за това, което наговорих вчера, и за недоразумението днес.

Трябваше да добави още нещо, да каже нещо за сбогом като всяка възпитана дама. Приятно ми беше, че се видяхме отново. Очаквай с нетърпение следващата ни среща. Или поне „Приятен ден“.

Но единственото, което Лили успя да направи, беше да избяга по най-елегантния начин. Все пак избяга.

— Очевидно майка ми доста се е потрудила да намери връзката между объркващите многоточия. — Брук се взря в медицинското досие в скута си. — Тя беше толкова умна, че е възможно да е открила доказателства за това, че Лили е напълно излекувана. Не мислиш ли, че някой трябва да погледне това?

— Да. Така е. Например ти. — Рейф премести поглед към тънките пръсти, които докосваха листчетата с бележките, и се канеха да отворят една папка. — Нали искаш?

— Да. Дори заради това, че мога да разбера нещо повече за майка си. От медицинска гледна точка няма какво да добавя.

— Мислех, че ще прочетеш всичко — тихо ѝ каза Рейф, перифразирайки думите ѝ от преди дванадесет години. — Не искам да кажа, че само ти трябва да ги погледнеш. Просто не желая да пропиляваме информация, която може да ти е полезна.

— Благодаря.

Той се усмихна на очарователната жена, която нямаше нужда да му благодари за нищо.

— Няма защо.

— Ще трябва да поискам разрешението на Лили първо.

— Знаеш, че ще се съгласи.

— Знам. Заради теб. Но аз сама ще я попитам, когато се видим утре.

Брук върна медицинските досиета на Лили в чекмеджето и измъкна плика от отделението.

Беше дебел, сякаш изпълнен с пожелания.

Самият плик съдържаше пожелание за майката, която беше предложила на дъщерите си да използват отделенията за пожелания: покана за сватбата на Каролин.

В поканата имаше снимки — не бяха пожелания, но все пак ценни неща.

Първата беше с дата осми ноември от първата година на Марла в колежа, четири години преди тя и Джон да се запознаят с Каролин.

Ето ги, Марла и Джон, щастливи един с друг, и може би влюбени? Ако страничен човек погледнеше снимката, несъмнено отговорът му щеше да е положителен. Но както при древните изображения, така и при съвременните албуми, най-същественото нещо беше да се изтълкува правилно историята.

Следваше снимка в спалното помещение на съквартирантите, които станали най-добри приятелки. После сватбата на Каролин и Джон. Любовта беше изписана по лицето на Джон Рутледж. Не беше нужно да се сравнява образа на съпруга на Каролин и онзи, сниман през първата година на Марла в колежа.

Нямаше място за сравнение.

Джон обичаше Каролин. И Каролин обичаше Джон. И ако някога шаферката Марла е била влюбена в Джон, то влюбването отстъпило място на любовта ѝ към най-добрата ѝ приятелка ѝ щастиято ѝ заради младоженеца на най-добрата ѝ приятелка.

Дванадесет месеца деляха снимките от сватбата в люлякови цветове и Бъдни вечер, затрупан в сняг. Пастелносинята врата в колониален стил в Джорджтаун беше украсена с венец, а на стъпалата пред общежитието стояха шест квартиранти, облечени в различни дрехи и чието изражение издаваше умора.

Двама от тях носеха дънки и бяло маскировъчно облекло. Лицата им бяха потъмнели от преумора. Точно в този ден на декември не работеха, но през последните двадесет и четири часа, очевидно, бяха имали дежурство. Тримата, облечени в бели престилки под зимните си палта, които щяха да прекарат Бъдни вечер в Шведския медицински център, уморено се усмихваха в очакване на дългите часове пред тях.

Шестият квартирант, магистър по бизнес администрация, имаше стилно облекло за сезона. Тъмносиво палто. Мастиленочерни книги. И плетен шал на снежинки, сякаш за настроение. Изглежда Марла също се канеше да работи, след като половин ден беше прекарала в

компанията за недвижими имоти и следобед в последния момент беше пазарувала.

Не беше написала имената на съквартирантите си върху снимката от Бъдни вечер. Подобно на Каролин и Джон, тези приятели никога нямаше да бъдат забравени. И също като тях лекарите от Шведския медицински център щяха да изтръпнат, ако знаеха какво готви съдбата на Марла само след една седмица.

В онзи снежен ден никой не можеше да предположи, че Марла ще бъде изнасилена в навечерието на Нова Година. Тя не беше запазила нето една снимка от самото празненство, от събирането на вечно уморените ѝ съквартиранти и приятелите им медици, които трябваше да бъдат толкова безопасни.

Следващата снимка имаше дата четвърти януари. До някаква кухненска маса седеше Марла с още една жена, красива и русокоса. На пръв поглед, на Брук ѝ се стори, че това е Каролин. Надяваше се, че е тя.

Но се оказа непозната. Не беше Каролин. Нито някоя от съквартирантките. Човек можеше да предположи, че Марла обсъжда с нея изнасилването, толкова сериозен изглеждаше разговора им. И напрегнат.

Но нали майка ѝ не беше казала на никой за изнасилването?

— Изглежда добре, нали? Сравнително добре — поясни Брук, — пет дни след изнасилването. Дори няма вид на човек, който би искал да има пистолет в този миг.

— Може би вече те е усещала в себе си.

Това беше невъзможно, разбира се. Толкова невъзможно от научна гледна точка, колкото и съществуването на златен люляк, още по-малко, който цъфти пролет и есен.

Но щом вълшебникът на цветята ѝ казваше, че е възможно, то майка ѝ може би наистина е усетила тази толкова мъничка пъпка.

Брук повярва, че е така. Повярва на него.

Няколко секунди по-късно, разбра, че е грешил.

Вглеждайки се назад във фактите, Брук осъзна, че „сравнително доброто“ състояние на Марла непосредствено след изнасилването е всъщност шок, инстинкт за самосъхранение, който помага на жертвата да прехвърли случилото се през съзнанието си, за да може да се изправи лице в лице с травмиращите последици.

В деня на Свети Валентин Марла освободи спомените, които до този момент избягваше. Сама се беше снимала. Вероятно е поставила фотоапарата на нощното си шкафче, където в навечерието на Новата Година е трябвало да стои така необходимият пистолет.

Брук изобщо не откриваше външна прилика между себе си и майка си. Не съществуваше такава прилика между саможивата мъжкарана и енергичната бизнес дама.

Но в скръбта си сигурно изглеждаха като близначки. С нископодстриганата си рижка коса и потъмняло лице, Марла приличаше на Брук, шест седмици след смъртта ѝ.

Когато няма какво да криеш, беше съветът на момичето, на чиято страна беше шансът за успех, не крий нищо.

А също и Тайната е лъжа.

Марла нищо не беше скрила в автопортрета си, нито дори пистолета, който запази в тайна от всички, освен от дъщеря си, до деня на смъртта ѝ.

Показваше пистолета пред обектива, но не го насочваше по някакъв специален начин.

Въпреки това, дъщеря ѝ, археоложката, успя да изтълкува образа от деня на Свети Валентин. Съвсем спокойно Марла е можела да изпрати куршум в сърцето на психопата... или в собственото си слепоочие... или в утробата си, бременна от шест седмици.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лили беше стигнала средата на стъкления тунел на „Уинд Чаймс“, когато реши да се върне в Шведския медицински център, разбира се, не в „Педиатрията“, от, където току-що избяга.

С хирурга срещата приключи. По нейна вина, не по негова.

Не беше най-добрият ѝ ден. Вярно, успя да се извини. Едва-едва. Въпреки грешката, тя имаше среща точно с човека, с когото трябваше да поговори за мозайките си — Питър Харт.

Трябваше да не пренебрегва случайното съвпадение и да се възползва от възможността да представи идеите си. Пък нека той да проявява неодобрение и пренебрежение.

Поне щеше да даде шанс на своето изкуство, на себе си.

На Питър Харт.

Защо ли си беше въобразила, че може да го разгадае що за човек е? Той се оказа съвсем нормален. Тя дори долови тъга.

Защо ли? И привързаност. Защо не?

По-логичният въпрос беше защо го попита дали е син на Робърт Харт. Знаеше, че не е. Хематологът вдовец нямаше деца.

Не можеше да си обясни кое провокира този въпрос. Несъмнено същото онова заблуждение, което я тласна към рецепцията, за да съобщи за някакъв потенциален убиец на свобода, и което я накара да си въобрази, че вижда в тихите води на тъмносивите му очи някакви необуздани емоции.

Дори Питър Харт да харесаше мозайките, украсили мрачния му кабинет, дори да ги заобичаше, тя просто не можеше да си представи как двамата ще работят заедно.

През целия си живот беше живяла уединено. Неколцината ѝ познати мъже знаеха всичко за нея и също я бяха отделили от света. По време на Чудесното си Приключение тя откриваше колко затворен беше животът ѝ във фермата „Убежището на лисиците“.

Не беше готова за подвизи, но и нямаше да бие отбой. Имаше намерение да се срещне с другия доктор Харт. Адреналинът ѝ се беше

покачил, докато разговаряше с Питър.

Не беше трудно да намери Робърт Харт, след като знаеше къде да го търси. Сектор „Вътрешни болести“ се помещаваше в сградата „Аскуит Тауър“ в медицинския център. От означенията на входната врата разбра, че кабинетът му е АТ11-801. „Аскуит Тауър“, единадесети етаж, стая 801.

Приятният хематолог, който навремето пробиваше големи дупки в костите ѝ, не беше в кабинет АТ11-801. Стоеше в коридора.

На Лили ѝ се стори, че беше той. Легнала в болничното си легло и през погледа на болното дете, тя едва ли беше забелязала как изглеждат лекарите, които я лекуваха.

Обаче знаеше имената им. И гласовете им. И болезнените процедури, които предстояха с всеки един от тях. Доктор Нюман, газове в артериалната кръв. Доктор Мейтлин, гръбначна пункция. Доктор Фарли, ендоскопия. Доктор Ривърс, церебрална артериограма.

Доктор Харт, биопсия на костен мозък.

Мъжът пред АТ11-801 не говореше, той слушаше. Една млада жена, вероятно студентка по медицина, споделяше интригуващите си мисли, докато той разглеждаше лабораторните резултати, които тя му беше донесла.

Той успяваше да слуша внимателно и да преглежда данните. Също като баща.

Лили внезапно усети празнота. Баща ѝ липсваше толкова много. Щеше да му го каже, ако знаеше, че го вижда жив за последен път, когато той вдигна качулката на якето ѝ и ѝ пожела да се забавлява, да се забавлява.

Лекарят в коридора беше на възрастта, на която щеше да е баща ѝ, ако беше жив. Към средата на петдесетте. Единствено очилата за четене подсказваха възрастта му.

Друг един скъп спомен нахлу в мислите на Лили. Глупавата усмивка върху лицето на баща ѝ, когато за първи път сложи очилата. Или радостта му, когато откри, че евтините очила от дрогерията вършат добра работа.

Джон Рутледж стана почитател на простите увеличителни стъкла. Убеди Фей да носи очила за четене, също Марла и Къртис.

— Лили?

Беше гласът на доктор Харт. Определено. Но за един вълшебен миг ѝ се стори, че вижда лицето на Джон, усмихнатите му очи, надзъртащи над стъклата, закрепени на носа му.

— Доктор Харт. Здравейте. Не искам да ви прекъсвам.

— Няма нищо! — настоя младата жена. — Закъснявам за клинични упражнения. Благодаря за бързата консултация, доктор Харт.

— За теб винаги, Джули.

Робърт Харт се отправя към Лили. Тя го посрещна по средата на коридора.

— Изглеждаш чудесно, Лили.

— Благодаря. Аз наистина се чувствам, чудесно. А и резултатите от изследванията са в рамките на нормалното.

— Като те виждам и като имам пред вид, че от дванайсетина години не си имала никакви симптоми, не се учудвам от това. Моля, заповядай.

Посрещна я усещане за уют, не враждебност. Уюта на дом, отдалечен от този, който той беше споделял със съпругата си Джоана. Нейният стил все още можеше да се почувства. Защо ли да го изличава?

Самата Джоана присъстваше там, на сватбената им снимка в сребърна рамка. Робърт искаше Лили да я види.

Гравираният надпис гласеше: „Джоана и Робърт“. Датата беше месец май, две години преди да се роди Лили. Декорът ѝ беше много добре познат, свод от цъфнали люляци.

— Вие сте склучили брак във фермата.

— Да. Благодарение на родителите ти, които ни предложиха, и на Марла, която ги помоли за това.

Той обясни, че познавал Марла, защото заедно с още четирима лекари, настанени в Шведския медицински център, били наематели на една къща в Джорджтаун. Марла и Джоана доста се сблизиха през месеците, преди Марла да се премести във фермата, и щом разбрала, че Джоана и Робърт ще се женят, организира официален обяд за приятелите си в „Убежището на лисиците“ и тези от Джорджтаун, по време на който сред цъфналите люляци им направи предложение за сватбеното тържество.

— Майка ти настояваше, че това е единственият начин да се направи сватба. Баща ти също се съгласи. Прави бяха. Беше

единственият начин. — За миг Робърт се взря в сватбената снимка, после в осиротялото момиче. — След този ден никога повече не видях майка ти, Лили. А как ми се искаше. Беше така прекрасна. Но след сватбата се преместихме в Бостън. Джоана страдаше от лимфома на Хочкин, и тъй като семействата и на двама ни живееха в Бостън, решихме да продължим терапията там. Само Джоана беше сигурна, че ще отmine... и действително отмина. Живя двадесет и девет чудесни години. През първите десет останахме в Бостън, после се върнахме в окръг Колумбия. Започнах отново работа във факултета на Шведския медицински център около седмица преди да се разболееш. Нито баща ти, нито Марла знаеха, че съм в града, докато не се появих до леглото ти.

— Те не са ви молили да ме прегледате?

— В началото не. Твоите лекуващи лекари ме помолиха. Моята специалност е хематология при възрастните. Обаче, научната ми работа беше в сферата на разсеяна коагулопатия на кръвоносните съдове. РККС. От това страдат пациенти във всякаква възраст, и причините са всякакви потиснати процеси като травма, тумор, и както в твой случай, септичен шок.

— Веднъж провокирано, не отминава.

— По-често да. Но обикновено, след лечение на потиснатата причина, РККС се лекува. Като при теб. Макар, че през следващите седем години, ще наминавам да ти правя биопсия на костния мозък.

— Не заради научната ви работа.

— Радвам се, че разбираш. Ти страдаше от някои други хематологични аномалии, които изискват периодични изследвания на костния ти мозък. Продължих да следя твой случай, защото баща ти... лекуващите ти лекари и Марла пожелаха. Мразех да правя биопсии, Лили. Причиняват болка. Но няма друг начин да се вземе материя.

— Нито да се получи нужната информация.

— Страхувам се, че е така. И съжалявам.

— Аз не съжалявам. Как иначе щяхте да разберете какви медикаменти да ми предписвате? Вълшебните лекарства, които поддържаха живота ми, докато предателските антители не бяха принудени да капитулират.

Лили се усмихна на мъжа, загубил любящата си съпруга, както баща ѝ беше загубил Каролин. Мъжът, който ѝ напомняше за Джон с

емоциите си, по най-прекрасен начин.

— Бихте ли искал да посетите фермата?

— О! Аз... да. Благодаря, Лили. Бих искал.

— По кое време ще ви е най-удобно?

— Когато нямам прегледи. Това ще рече до края на този месец, после през юни, след което едва през септември.

Рейчъл Дейвис беше казала, че не е възможно да е на повикване непрекъснато, но той поемаше юли и август, летните ваканционни месеци, когато колегите му със съпругите и децата си предпочитаха да почиват.

— Можете ли да дойдете тази събота и неделя?

— Бих могъл. — Робърт се замисли над внезапно възникналото пътуване към миналото му. — Да. Тази събота и неделя е добре. С изключение на това, че ти не си сигурна?

— Сигурна съм, че Брук ще се радва да се запознае с вас, щом с Марла сте били добри приятели. Тя би искала. Не съм сигурна единствено за плановете ѝ за уикенда. Най-добре е първо да я попитам.

— Говори ми, Брук.

— Сигурно се е чувствала така в онзи следобед, когато застреля Джон. Сигурно мълниеносно е потърсила пристан в това място на отчаяние. Джон никога не би я наранил. Нито би я уплашил. Но нещо сигурно е провокирало спомена. Искам само да я прегърна с ръце и да ѝ кажа, че всичко ще е наред.

— Не правиш ли точно това сега?

Рейф прегръщаше дъщерята на Марла, въпреки че те не се докосваха.

— Да — прошепна Брук, — да.

Тя подържа още малко снимката, която я разстрои, после нежно я сложи настрана. Треперейки, тя отправи поглед към следващата. Беше весела снимка. Сватбена снимка, направена десет седмици по-късно във фермата.

Младоженецът беше един от лекарите съквартиранти на Марла. Носеше смокинг. На снимката от Бъдни вечер беше с дънки, очевидно нямаше дежурство, но изглеждаше недоспал. Младоженката беше блондинката, която така съсредоточено говореше на Марла пет дни

след изнасилването. В началото на януари изглеждаше здрава, но през май на сватбата си имаше нездрав вид... и беше много влюбена.

Марла отново беше същата Марла. Рижата ѝ коса, пораснала с десет седмици, блестеше като ореол край усмихнатото лице.

Тя сияеше, всъщност цъфтеше, може би от бременността.

Или не.

— Не е възможно да е била бременна в пети месец тук.

— Не изглежда да е — съгласи се Рейф. — Но се случва. Всички, в това число и Хариет, разбраха, че Лорейн е бременна едва, когато тя беше в шестия месец. Нали знаем, че ти си се родила четири месеца след като е направена тази снимка? Съвсем определено?

Несъмнено. Снимките на новороденото, обозначени с дати, бяха наредени в албумите на Елиз. А Брук имаше копие на свидетелството си за раждане.

— Да. Знаем.

Следващата, всъщност последна, снимка беше още едно фактологично доказателство. Беше направена две седмици преди да се роди Брук. На нея Марла в напреднала бременност се радваше на някаква плетена люлка в бледоморав и кремав цвят в апартамента си в „Убежището на лисиците“.

— Изглежда много щастлива, точно преди да те роди.

— Надявам се, че е била щастлива.

— Знам, че е била щастлива. — Рейф ѝ се усмихна и забеляза умората по лицето ѝ, въпреки, че през нощта беше спала добре.

— Може би е по-добре да си направим почивка с кифлички и горещ шоколад.

— Може би. Но бих искала да приключа. Не остана много.

Брук остави плика обратно в отделението, после отправи поглед към предметите върху писалището.

Писалката и кубчето с листи „да не забравя“ бяха обичайните канцеларски консумативи в „Къщата на люляците“. Но правеше впечатление колко небрежно бяха оставени: писалката нямаше капаче, кубчето с листи беше изкривено, сякаш Марла беше драснала нещо набързо, после излязла.

На листите нямаше нищо написано. Но докато разглеждаше най-горния лист, опитните пръсти на Брук откриха вдлъбнатини. За да ѝ стане съвсем ясно каква проблемна ситуация в „Къщата на люляците“

е занимавала за последно деловата жена, Брук можеше да направи тест с гума.

Археоложката в нея би извършила теста веднага на място. Но дъщерята имаше нещо по-належащо. Искаше да разгледа последната вещ, кутията за бижута, и да приключи с това занимание.

Брук се страхуваше да отвори кутията. Не ѝ беше приятно, че Марла ценеше повече бижутата, отколкото медицинските досиета на Лили. Всички скъпоценни камъни, които Марла някога беше носила, се намираха в апартамента ѝ в западното крило.

Може би в кутията имаше момичешки принадлежности, евтини бижута, слагани, докато компанията мие някоя кола или се забавлява край басейна. Или може би майката, забележителна в толкова много отношения, е била вдъхновена за изкуството, също както Брук. Може би и тя като Брук се е вълнувала от илюзията за собственото си творчество, при условие, че внимателно следва инструкциите в комплекта за изработване на бижута.

Брук се надяваше да намери ръчно изработени гривни.

Но откри много повече.

Куп таблетки. Те бяха прилежно наредени в кадифените си отделения по цвят и форма, подобно на най-любимите скъпоценни камъни на Марла.

— Таблетките на Лили. Допълнителните за Фей. Лекарите винаги предписваха няколко в повече, и Фей ги скриваше в шейковете.

В кутията за бижута имаше само таблетки. Накрая в най-долното чекмедже Брук откри шишенце с капки за очи, купено под щанда.

— Странно — рече тя, — Лили никога не е имала проблеми с очите. Вероятно в един момент са се появили. Беше заплашена от синдрома на Съогрен. Предполагам мама ги е взела, за да са под ръка, ако се наложи.

Изглежда приемливо Марла да ги е запазила за всеки случай. Но може би имаше друга причина.

Може би жената, която беше влюбена в скъпоценните камъни, ценеше таблетките на Лили, защото бяха заменили съкровищата в кадифените отделения.

На кого му трябват диаманти, щом можеш да спасиш Светла Звездичка?

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Коя е Брук? — попита Робърт.

— Дъщерята на Марла.

— Нямах представа, че Марла има дъщеря.

— Няма причина да знаете. — И много сериозна причина, помисли си Лили, да не знае. Подобно на Каролин и Джон, Робърт би се притеснил, ако знаеше за изнасилването в новогодишната нощ. — Брук не ме посещаваше в болницата. А тъй като тя беше здрава, Марла не говореше за нея, при положение, че аз бях болна.

— Тя във фермата ли живее?

— Не. Всъщност, от стрелбата насам тя се връща за първи път. И си проговаряме за първи път оттогава.

— Значи, този уикенд си възстановявате отношенията?

— Да.

— Трудно ли ще ти бъде?

— Не. Всичко ще е наред — Благодарение на Рейф.

— Може би двете имате да си разказвате куп неща този уикенд.

— Възможно е. Но Брук ще се радва да се запознае с вас.

— И на мен ще ми е приятно да се запозная с нея. Ако не при това посещение, може би при следващото. Нека ти оставя номера на пейджъра си. — Робърт гледеше през очилата си, докато го записваше.

— Това е най-добрият начин да се свържеш с мен и през деня, и през нощта.

— Добре. — Лили мушна номера в дамската си чантичка. — Е, трябва да тръгвам.

— Много се радвам, че се отби, Лили.

— И аз също. Да си призная маршрутът ми беше доста заобиколен. Уредих си среща с един друг доктор Харт. Онзи от педиатрията.

— Питър.

Гласът на Робърт омекна, докато произнасяше името му. А на Питър беше станал твърд, когато изричаше името на Робърт.

Лили си помисли, че в чувствата им имаше нещо общо, нещо тревожно и дълбоко.

— Каква е историята на Лили Рутледж?

— Питър. — Рейчъл Дейвис разпозна гласа, преди да вдигне поглед от бележката, която пишеше в момента.

Тя минаваше на обедна визитация в отделение, където детският хирург нямаше причина да бъде. Но той беше открил следите ѝ, както правеше Питър Харт, винаги когато искаше нещо. Сега затвори врата на лекарската стая, за да не бъдат обезпокоявани.

— Фран ли ти каза името ѝ?

— Не. Не се тревожи. Не съм нарушил тайната на пациента. Лили сама ми го даде, чрез Едит, когато ѝ назначи среща с мен за днес.

— Среща ли? Предполагам, да се извини за това, че единствено тя забеляза бурята под гладката повърхност.

— Тя наистина се извини, но не това беше главната причина за срещата.

— Вече си я видял?

— Да. Получи се странно. Мислела, че има среща с Робърт. Била негова пациентка, така обясни.

— И?

— Означава, че е имала, или има злокачествена дисеминирана вътресъдова коагулопатия.

— Както знаеш, нямам право да ти казвам каквото и да е за историята на заболяването на Лили, Също така съм сигурна, че няма да ме помолиш да погледнеш медицинското ѝ досие.

— Точно така. Няма. Не ме интересуват подробностите, Рейчъл. Само искам да знам тя добре ли е.

— Защо?

— Донесе мозайки, които сама изработила. С необикновени идеи, за Седмо северно. Преди да обсъдя проекта с нея, исках само да съм сигурен, че тя е...

— О, Питър.

— Тя е болна.

— Не. Не е това.

— Какво тогава, Рейчъл? Моля те, кажи ми.

— Добре. Ето какво. Ако се налага да вземеш мозайките ѝ, Питър, ако трябва да излагаш нейното изкуство в твоето отделение, по-добре някой друг да наблюдава проекта, вместо теб.

— По-добре за Лили?

— По-добре за Лили.

— Защо?

— Заради това, което мога да ти разкажа за Лили. Фактите са в публичното пространство. Не са свързани с медицината, но имат отношение. Майка ѝ умряла, когато Лили била на осем. Седем години по-късно баща ѝ бил застрелян, убит в дома им. Лили видяла тялото му минути след смъртта. Като се има пред вид тази история, и в отговор на твоя въпрос, тя е в забележително здравословно състояние.

— Значи отговора на защо, е, че за Лили е по-добре да не се подлага на изпитание като моя милост след всичко, което е преживяла.

— Съвършено правилно. „Изпитание“ не е точната дума, Питър. Просто не съм сигурна, че на Лили ѝ е необходимо смущаващото ти присъствие.

— Смущаващо?

Рейчъл въздъхна.

— Искаш да ти обясня ли?

— Моля те. Ще го понеса.

— Знам. Добре. Спомняш ли си, че по време на специализацията си по вътрешни болести една студентка по медицина, трета година, те преследваше като сянка в продължение на шест седмици?

— Знаеш, че си спомням.

— Но това, което не знаеш, е, че и аз си мислех, че ще станем приятели в процеса на работата, докато научавам толкова много неща от теб.

— Ние станахме приятели. Да не би да си искала...?

— Повече? Да. Не говоря за секс. Въпреки, че няма да отричам, че не съм си мислела и затова. Смятам, че и на теб ти е минавало през ума.

— Често. Но ти се движеше с един от състудентите си. Скот.

— Спомняш си името му. Направо поразително.

— Не съвсем. Или си помислила, че не слушам?

— Не. Знаех, че слушаш и че искаш да разбереш какво ще кажа. Това правиш, Питър. Един от многото подаръци от теб. Забъркваш се

изцяло с всеки, който е на радарния екран. Освен с пациентите си, обаче. Далече от очите, далече от сърцето. Не беше ми хрумвало, че „приятелството“ ни ще приключи в момента, в който изтече договорът ми за работа. Бях свикнала да поддържам приятелства със служителите в къщата, с които съм прекарала далеч по-безсмислени часове, отколкото с теб. С теб беше качествено.

— И аз така мислех. Но никога не продължих връзката, нали?

— Не. Никога. И ето сега, десет години по-късно, и двамата сме в ШМЦ.

— Беше се дистанцирала.

Рейчъл се усмихна.

— Още първия път разбрах посланието. За мен приятелството е сериозно нещо, за разлика от теб.

— Не го приемай лично.

— Много интересно. Не го приемам лично. Трябваша ми само пет минути, за да разбера, че не бях единствената, озадачена от внезапния край на отношенията ни. Тук включвам жените, които са ти били любовници. Такъв си ти. Такъв си избрал да бъдеш.

— Съжалявам, Рейчъл.

— Знаем! Знаех си, че ще съжаляваш. Точно поради тази причина не съм ти го споменавала по-рано. При мен всичко е наред, Питър. Разбирам правилата. — Рейчъл млъкна. Вдигна рамене. — Може би за Лили ще е чудесно да работите върху проект, от който и двамата сте увлечени, но завърши ли проектът не бива да те вижда повече. Но притеснявам се, че няма да стане.

— Толкова съм горда с нея.

Брук затвори подвижния плот на писалището и понечи да стане, за да се обърне с лице към него. В този миг заговори за майка си, чисто най-скъпо съкровище бяха скъпоценните камъни на съвременната медицина, спасили живота на Лили.

— Тя щеше да се гордее с теб.

— Тя се гордееше, Рейф. Дори ми каза нещо такова в деня, когато умря. Колко съм пораснала в сравнение с мъжкараната, която бях.

— Изобщо не си била мъжкарана.

— Мисля, че момчетата на моята възраст категорично биха възразили.

— Те губят.

— Какво има, Рейф? Нещо не е наред ли?

— Не. Просто исках да се уверя, че нашата априлска Коледа оправдава надеждите ти.

— Да, до този момент.

Рейф се усмихна, и докосна лицето ѝ.

— Сега какво ще правим?

— Не спомена ли нещо за...?

— Кифлички? Да, май споменах.

— Нямаше ли и още нещо?

— Да — тихо рече Рейф. — Искам да те любя, Брук. Трябва да те любя.

— И аз го искам. И аз трябва да те любя.

— Но освен това трябва и да поговорим, нали? Да си кажем всичко, което е истина.

— Да — прошепна тя. — Ще можем ли да се справим и с двете?

Ще говорят. Ще се любят. Ще се любят. Ще говорят.

Страст и доверие.

Любов и истина.

Пукотът на огъня, приспивната песен на дъжда, звънът на телефона.

Звукът не приличаше на клетъчен телефон в джоба на якето, а на стационарен телефон върху близката масичка.

— Не знаех, че е свързан — обясни Брук.

— И аз също.

Следователно Лили се беше погрижила да осигури на гостенката си удобството на телефона. Може би Лили дори се беше надявала на този момент, когато ще се обади в къщата, защото вече могат да си говорят с Брук спокойно. Лесно, и то благодарение на Рейф...

— Лили!

— Брук? Лорейн съм.

— О, Лорейн, здравей.

— Здравей. Търся Рейф. Не отговаря на нито един от останалите телефони, дори на клетъчния, а наистина трябва...

— Да не се е случило нещо с Лили?

— Не, Брук, нищо подобно. Става въпрос за кобилката на дъщеря ми. Падна в една шахта. Можем да я измъкнем само ако я вдигнем. Ще докарат кран, но това ще отнеме известно време. Тя е шокирана, стресната. Но ще изпадне в паника. Рейф я познава доста добре. Надявах се да няма нищо против да я успокои.

— Сигурна съм, че няма да има нищо против, Лорейн. Той е тук.

Разговорът на Рейф с Лорейн беше кратък. Той зададе два въпроса „Как е Сара?“ и „Къде е Том“? Брук заключи, че Сара е дъщерята на Лорейн, а Том е нейният съпруг, летец-пилот, който отсъстваше от дома.

— Тръгвам, Лорейн. — Рейф остави слушалката и я погледна.

— Трябва да направя това.

— Разбира се! Тревожиш се за Сара, нали?

— Тя ми напомня за едно момиче, което познавах. — Рейф се усмихна на момичето. — Тя е по-малка, само на единайсет години, и без съмнение обвинява себе си, че Дафни е излязла, и че тя не е била достатъчно бдителна, нали знаеш как става?

— Да, знам. За щастие, Дафни ще се оправя, благодарение на теб. Ще се преоблека за една минута.

— Искам да останеш тук, Брук. Погрижи се за нашите коне. Говори им. Успокой ги. Припомни им, че гръмотевиците и светкавиците не са толкова страшни.

— Не можеш да стоиш във водата, ако има светкавици! — Но точно там отиваше той. В шахтата при изпадналата в паника кобилка, за да й шепти, докато дъждът се стича в краката им. — Рейф?

— Ще се оправя, Брук. Обещавам.

— Но...

— Обещавам.

Рейф докосна обезпокоеното ѝ лице и се усмихна.

— Ще се върна, Брук.

— За кифличките.

— За теб.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Рейф ѝ каза да говори на конете, да ги успокои.

— Хей, момчета — поздрави ги Брук, след като отвори вратата на обора. — Знаете ли какво? Все още вали силно и не можем да излезем, а и перспективата да попаднете в шахта не е от най-оптимистичните. Но какво ще кажете, ако се разтърпем за малко тук вътре? Да протегнем нозе, да хапнем.

Благосклонните коне се съгласиха с предложението. Те не се притесняваха нито от поройния дъжд над главите си, нито от рева на гръмотевиците в далечината.

— Исках да отида с него. Но както знаете, той нямаше да ми позволи да остана с него в шахтата. Нито на дъжда. Искане да съм на топло и в безопасност. И вие също. Доста добре се грижи за нас, нали? — Брук попита животните, отглеждани с любов. — И ние го обичаме, нали? — Тя се обърна към Рапсоди. — Ти какво мислиш по този въпрос?

Черният жребец не беше нито разтревожен, нито учуден. Всъщност, той изглежда одобряваше. Тя докосна силната му муцуна, но той не се отдръпна от прегръдката, нито физически, нито вътрешно, никак.

— Време е за лягане — най-накрая съобщи Брук. — В този дъждовен и уютен ден, спете повече и сънувайте повече.

И тя щеше да подремне и да сънува. Докато чака Рейф да се върне.

Брук видя златистия рейндж ровър, още щом излезе от конюшната. Приличаше на слънце, слязло на земята в този мрачен от бурята ден. Имението светеше. Усмехнатата жена, която се приближи в поройния дъжд също сияеше.

Лили беше висока, колкото Брук... не, по-висока. Освободени от робството на антители, клетките ѝ буйно се бяха развили.

Великолепно.

Облак от лъскави къдрици ограждаше нежните черти. Елегантните ѝ нозе бяха стройни и силни.

Дъщерята на пролетта беше разцъфнала на слънчевата светлина, докато дъщерята на есента беше повехнала и посърнала в мрачните гробници.

И Брук, и Лили вярваха, че първата среща след толкова много години щеше да мине лесно, и то благодарение на Рейф, който помогна и на двете по отделно да разкрият съмненията си.

И действително мина лесно, без намесата на неприсъщи емоции, така че чистите им чувства преливаха.

— Изглеждаш...

— ... и ти, също.

— Чудесно е, че...

— ... знам.

Нямаше нужда да довършват изреченията. И двете знаеха липсващите думи. Най-накрая по-малката, по-високата и по-здравата сестра предложи набързо да изтичат в проливния дъжд.

— До къщата?

— До къщата.

— Кифлички? Горещ шоколад? Чай? — попита Брук, след като окачиха мокрите си якета на закачалката до вратата. — Или нещо друго от вкусотиите, които си оставила за мен.

— Горещ шоколад, ако обичаш. — Лили избра питието на ацтекска принцеса, после се замисли за ацтекския принц. — Не видях камиона на Рейф.

На път към кухнята, Брук ѝ обясни. Лили изрази тревога и загриженост за всички. И добави една пикантна новина за Дафни.

Лорейн и Рейф се споразумели, че когато дойде време Дафни да ражда, Шадоу ще бъде жребецът за разплод. След като взели това решение, го споделили със Сара, която много се развълнувала.

— Предполагам, че ранното ми завръщане не променя нещата — каза Лили, след като се върнаха във всекидневната с препълнени чаши в ръце.

— Всичко се нарежда чудесно, Лили! С изключение на това, че си шофирала след безсънна нощ, в буря, в пиковите следобедни часове в петък.

— Звучиш като Рейф. Или би трябвало да кажа, че през последните дванадесет години той е звучал като теб. Чувствам се, чудесно, Брук. Шофирах много предпазливо. Освен това, съм съвсем бодра, изпълнена с енергия.

Лили елегантно се настани на дивана, който Каролин беше избрала навремето. Брук седна до нея. Стори ѝ се, че Каролин ги прегръщаше, и двете.

— Харесаха ли мозайките ти?

— „Те“ бяха само един човек, „той“. И подозирам, че ако и когато той забележи, че спартанският му кабинет е задръстен от мозайките ми, реакцията му няма да бъде израз на харесване. Вчера се срещнахме случайно, знаеш ли, инцидент, при който го набедих за потенциален убиец, и то само с един бърз поглед.

— А той разбра ли?

— О, да.

— Е, смятам, че е било твърде дръзко от твоя страна да си назначаваш среща с него.

— Щеше да е дръзко, ако знаех, че е той. Беше грешка. Търсех доктор Робърт Харт, не Питър Харт. Бях решила, че е педиатър, тъй като той беше хематологът, който ме лекуваше.

— Онзи, който направи всичките биопсии на костен мозък?

— Наистина вярвам, че за него е било по-болезнено, отколкото за мен. Робърт Харт е много свестен човек. Видях се и с него, след фиаското с Питър Харт. — Лили хвърли бърз поглед към горещия си шоколад. — Свестният доктор Харт бил един от съквартирантите на майка ти в Джорджтаун. Всъщност, благодарение на майка ти, той се оженил в нашата градина.

— Младоженката болна ли е била?

— Да. Откъде знаеш?

— Намерих една снимка в писалището.

— Страдала от лимфома на Хочкин и провела терапия, която се оказала много успешна. Тя, Джоана, умряла преди една година. Без нея се чувства самотен. Разбира се, и тъжен. Освен това, е и кабинетен археолог. Сам предложи да разрови медицинското ми досие, ако някога се намерят четирите липсващи тома.

Брук мълчаливо прекоси стаята до писалището, взе папките и ги връчи на Лили.

— Намериха се.

— Брук — прошепна Лили, докато ги слагаше в скута си. — Това е чудесно. Мисля, че никой не е вярвал, че четирите тома ще се намерят, още по-малко да се комплектуват. И сега виждам майка ти как си бърби с чиновниците от сектор „Медицински досиета“, как изразява пълното си доверие в тях, и как те се съгласиха да потърсят още веднъж погрешно картотекираните данни и да ги намерят. Вероятно е възнамерявала да направи копия, преди да върне оригиналите.

— Наистина не я мразиш.

— Не, Брук. Мислех... Рейф не ти ли каза?

— Да, каза ми, но...

— Мразиш ли баща ми?

— Никога, нито за миг.

Миговете следваха един след друг. И така минаваше един живот.

Накрая Лили отгърна корицата на първата папка.

Първите няколко страници съдържаха административна информация. Лични данни на Лили, изпълнител на застраховката, законни роднини. Имаше и формуляр за дадено съгласие, подписан от Джон. Адвокатът даваше съгласието си да лекуват дъщеря му, без да се съобразяват с клаузата за безвредно лечение. Не се интересуваше от правото си да възбужда съдебно дело. Единствено се интересуваше от живота на дъщеря си.

Най-после Лили стигна до анамнезата при последното и постъпване в болница преди смъртта на баща ѝ и Марла, десетдневна хоспитализация, по време на която и дадоха направление за клиниката в Женева.

— История на настоящата болест — прочете Лили. — Слаба, с тремор, очевидно хронично болна, бяла жена, на възраст 15 години, в състояние на остра депресия. Т36.9. ВР 64 сетивност. НК 170 с честа ектопия. ИЛ 28. Облечена в бална рокля със следи от повръщане.

Бална рокля. Рокля за танци. Всяка година, по традиция, горните класове на женската академия „Форест Ридж“ и на мъжкото училище „Ашкрофт“ организираха официална танцова забава. Беше първата „Пролетна забава“ както за Брук, така и за Лили. Брук отиде само заради Лили.

По време на часа за опознаване, преди вечерята, момчетата от „Ашкрофт“ се тълпяха край Лили. Тя беше обещала, че ще танцува с

всички, въпреки виенето на свят, което усещаше през последните няколко седмици.

Лили не беше споменала за това на никого. Нито за слабостта си. Нито за спазмите в мускулите. От януари беше пропуснала само осем дни в училище, и не желаше да пропуска повече, освен ако нямаше друг избор.

Освен това, беше донесла на танците един от шейковете на Фей. Той щеше да успокои стомаха ѝ, тя щеше да се нахрани и така подсилена от храната, щеше да може да танцува.

Наистина се почувства по-добре, след като изпи шейка. Много по-добре, докато не повърна. Стана без предупреждение, както при диарията — „скоротечна и експлозивна“ беше записано в медицинското ѝ досие.

— Брук, ти ме хвана, когато повърнах. И двете се изцапахме целите с повръщано. Невероятно, че го направи.

— Няма нищо невероятно. И ти щеше да направиш същото за мен, ако бях на твое място.

— Бих искала да мисля, че е така.

— Аз не тая никакви съмнения за това.

— Е, ти не беше на мое място, но ако не беше там...

— Линейката щеше да пристигне също толкова бързо.

— Да, Брук. Но не съм сигурна, че щях да оживея.

— Разбира се, че щеше да оживееш.

— Не. Бушоните ми наистина изгоряха. Заплашително. За известно време не исках да приема, че получавам такива симптоми. Докато ти ме държеше, сърцето ми пърхаше като ранена птица. Брук, аз бях в опасност. Тогава смътно го разбихах, но по-късно го осъзнах съвсем ясно. Ако ти не ми беше казала да се боря, не ме накара да се боря, мисля, че нямаше да...

— Лили...

— Наистина. Спомняш ли си какво ми говореше непрекъснато? „Ти ще се оправиш, Лили. Ще оздравееш. Това никога вече няма да се повтори.“

— Не вярвам, че съм казала тези неща.

— Но ми ги каза, много пъти. И знаеш ли, ти беше права. Разгледа ли вече тези бумажки?

— Не. Първо исках да получа позволение от теб.

- Имаш го, Брук. Разбира се!
- По-важният експерт е доктор Харт.
- Който може би ще дойде този уикенд. Всъщност, много би искал. От друга страна, бих могла да му дам документите следващата седмица.
- Този уикенд става. Може би така трябва. Като един...
- Завършек?
- Да.
- Завършек на миналото — замисли си Лили, — и едно ново начало на бъдещето.
- Да го направим, Лили.
- Добре. Ще го поканя... скоро.
- Да не би да ти спада адреналина...?
- Започва да спада. Но има още нещо, един друг човек, за когото искам да поговорим първо. Рейф.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Природата беше изкопала дълбок гроб, чиито стени се свличаха, ако някой стъпеше близо до ръба.

Разтревожените спасители обаче, се приближаваха от време на време, за да погледнат как се справяха конят и човекът, колко дълбока беше станала водата и студено ли му беше на Рейф.

Чакаха втория кран да пристигне. Забавиха се, докато решат, че са необходими два. Единственият начин да спасят Дафин беше да я изтеглят направо нагоре. От самото начало това им беше ясно. Но тъй като тежките машини не можеха да се доближат до дупката, както предполагаха, двата крана трябваше да тръгнат от различни подстъпи и да работят съгласувано.

Дори и при това положение успешният изход на операцията беше под въпрос.

Рейф можеше да бъде спасен. Няколко човека на ръба може би щяха да успеят да го изтеглят. Само в случай, че стените не се срутят напълно.

Той отказа да го спасят. Дафне беше неспокойна, и ако я напуснеште положението за нея щеше да стане катастрофално. Рейф категорично отказа да го измъкнат. Заплаши ги, че ще отприщи яда си, ако се опитат. Така че спасителите чакаха и гледаха как се покачва нивото на водата. Тревожеха се за младия мъж, който оставаше все така непоколебим и чиято температура заплашително спадеше.

Рейф знаеше, че беше спаднала. Мислите му се разпиляха, но той можеше да ги събере като по команда. Ако поискаше. Но за сега не проявяваше такова желание. За да контролира мислите си, му беше необходимо усилие, ценно усилие, което сега трябваше да пести.

Така че остави мислите си да се реят. Може би емоционално това му беше необходимо, защото те се насочиха към една планина от кал.

Калта, погълнала семейството му, беше топла. Тропическа. Благоуханна смърт в затоплен гроб.

Но в този ден, там в северна Вирджиния калта беше леденостудена, може би по-тежка от тропическата и подобно на тоновете цимент, които затрупаха една цяла цивилизация, беше само писъци.

В смразяващо студения дъжд Рейф чу тези писъци. Заслуша се в тях. Тогава плачът накара душата му да потрепери.

Рейф насочи мислите си в друга посока, събра ги, както пастирът подкарва стадото. След като спасят Дафне той щеше да иде в затоплената от камината къща, при Брук.

Ясно си представи картината. Но въпреки това, потрепери.

Защо?

Заради нещо, което знаеше, и не знаеше — едно смътно подозрение, което се появи преди студът да обладае мислите му и те да се разпилеят.

Беше изкопано тази Коледа през април. Частично изкопано. Ексхумацията не беше приключила и трупът, от дълго време заровен там, не беше изцяло разровен. Но предстоеше.

Рейф трябваше да види разложените останки.

Неясното му лошо предчувствие беше свързано с Брук. Ако някога узнаеше за това разкритие, сърцето ѝ нямаше да спре да плаче.

Но тя нямаше да разбере. Той пръв щеше да го види, да го изследва, и после да го зарови под тонове... любов.

— Рейф? — повтори Брук.

— Какво мислиш за него?

Обичам го.

— Какво мисля ли, Лили?

— Преди дванадесет години си го опознала в продължение на около седмица, а и през последните два дни очевидно сте говорили доста. Признавам, че не е кой знае колко много време, но харесваш ли го?

— Да. Разбира се. Защо да не го харесвам?

Брук видя как Лили засия и усети пронизващата истина.

— Ти си влюбена в него.

— Бях лудо влюбена, но за малко. Той беше моят чаровен принц, приказният герой, който яздеше своя черен като нощта боен кон и ме

спасяваше от моята скръб, след като се будех от сън. Дълго време след смъртта на баща ми и майка ти аз спях почти денонощно. Спях и растях. Всеки път, когато си отворех очите, Фей ме хранеше, а Рейф ми говореше. Успокояваше ме. Едва, когато наистина се събудих, осъзнах, че съм влюбена.

— Рейф разбра ли?

— Да! Не беше сложно. Аз не го криех. И на всичко отгоре, си признах всичко.

— Той какво каза?

— Беше страхотен. Каза, че бил малко старичък за мен. Макар че тогава бях на седемнадесет. После на осемнадесет, деветнадесет. Той настояваше, че е тийнейджърско увлечение, и че съм избрала него поради липса на други мъже. Освен Къртис, Рейф беше единственият мъж, когото виждах.

— Ти какво отговори?

— Много смели неща. Спомняш ли си онази Лили, която вярваше, че няма невъзможни неща и упорито ги преследваше? Ами, тя изведнъж се материализира отново, след като злите антители разхлабиха хватката си. Вярвах, че съм влюбена в него. Бях влюбена. И все още вярвам. Беше чудесно, болезнено и напълно несподделено. Рейф спокойно можеше да напусне фермата. Всички във Форсайт вече го познаваха. Уважаваха го и го харесваха. Всеки би го приел с радост. Но той остана. Заедно усмирихме бурята на сляпото ми увлечение и станахме близки приятели. Най-добри приятели.

— Ти все още го обичаш.

— Не съм спирала. Но някак, знам ли, по-нормално. Слава Богу, лудостта я няма.

— И той те обича — успя да изрече Брук.

— По същия начин, както аз го обичам. „Обичам“. Не „влюбена съм“. Въпреки, че е имало моменти, когато според мен, Рейф е бил мъничко влюбен в мен.

— Как би могъл да не е влюбен?

— Много лесно. — Лили вдигна рамене. — Понякога си мисля колко много щяха да го харесат родителите ми. Да го обикнат. Колко благодарни щяха да са, че е с мен.

Джон и Каролин наистина щяха да обикнат Рейф. За разлика от Марла. Брук искаше да отпрати тази мисъл, но тя се появи внезапно и

смразяващо, както преди дванадесет години. Марла срещна момчето пастир едва в смъртта си, когато Рейф търсеше в обляното с кръв тяло и най-малкия признак на живот, и най-слабия удар на сърцето.

Ами ако беше съживил Марла Блеър? Дори тогава, тя пак нямаше да го одобри.

— Рейф иска да е тук — прошепна най-накрая Брук. Не беше внезапно прозрение, а повторение на думите на Рейф. Правя това, което ми е по сърце.

— Да. Така е. Сега знам. Преди няколко години го попитах направо. Трябвало е да го попитам много преди това. Но се страхувах. Чувствах се в безопасност, когато той беше край мен.

Доста егоистично, нали?

— Доста разбираемо. Не мислиш ли, че той щеше да ти каже, ако искаше да си тръгне?

— Щеше, но не пожела да си тръгне. И ето ни, дванадесет години по-късно. Можеш ли да повярваш, че през всичкото това време не сме се разделяли, освен през последните два дни, да не говорим за по-дълго... Наистина се радвам, че го харесваш, Брук.

— Харесвам го. — Брук се усмихна. Усмихна се, както Марла можеше да се усмихва, независимо от болката, тревогата и страха. Когато няма какво да криеш, не крий нищо. Ами ако имаш какво да криеш? Дъщерята на Марла знаеше отговора. Скрий го добре.

Лили също се усмихна и се прозя.

— Наистина адреналинът ми спада. Най-добре да се обадя на доктор Харт и да си лягам. Беше ли вече в имението?

— Още не.

— Искаш ли?

— Да. Мисля, че трябва да видя спалнята й.

Лили кимна със сериозно изражение.

— Ако искаш, и моето ателие.

— Определено бих искала да го видя.

— Страхотно. Тогава да си направим закуска в девет.

— Чудесно.

Заедно отидоха до вратата на къщата. Лили облече якето си, прегърна Брук и посегна към дръжката на вратата. После отново се обърна с лице към Брук.

— Вчера бях при гинеколог. Не, не съм бременна. Но искам да забременея. Надявам се.

— Лили...

— Знам. Съществува риск. Именно поради тази причина се видях с доктор Дейвис. Нейната специалност е рискови бременности. Засега единственият риск е ектопията.

— Мислех, че не се предава по наследство.

— Не. Застрашена съм, заради собствените ми заболявания. Заради последствията от инфекцията и операциите. Но рискът от ектопия може изцяло да се елиминира чрез оплождане ин витро, което, всъщност, ще направя, така или иначе. Нямам... връзка е мъж. — Лили се облегна на солидната врата, както Брук се беше облегнала на топлата стена, която Фльор ѝ предложи. — Има и един друг, непредвидим риск.

— Болестта ти.

— Да. Доктор Дейвис провежда серия изследвания, много от които вече имат резултат, и то благоприятен. А след като доктор Харт прегледа досиетата тази седмица, скоро ще узнаем, всичко, което може да се узнае. Добрата новина е, че оглеждайки информацията ретроспективно, те ще могат да разберат от какво, всъщност, съм страдала.

— И ще ти съобщят, че вече си здрава.

— Би било... чудесно. В противен случай, ще остане притеснението, че заболяването е латентно и може да се прояви по време на бременността. — Лили здраво стисна дръжката на вратата. — Искам да поема този риск.

— Но не е необходимо. Можеш да си имаш дете, без да поемаш каквито и да било рискове.

— Имаш пред вид приемник. С доктор Дейвис обсъдихме тази възможност. Въпреки че отглеждането не е проблем, след като майчината ДНК ще е моя, не мога да си представя, че ще помоля някоя жена да роди моето дете, а не нейното.

— Няма да молиш никого, Лили. Всъщност, дори не се налага да молиш никого. Пред теб стои една жена, която с готовност ще направи това за теб.

— Брук! Това е толкова...

Завършек, ново начало, празник.

— Това е нещо, което много бих искала да направя.

— Но...

— Наистина.

— Благодаря.

— Е, значи да? Докато не сме абсолютно сигурни, че си оздравяла.

— Да. — Лили поклати глава. — Изобщо не бях и помислила да те моля да станеш моя приемница, Брук. Поне — тихо добави тя, — не преди да се роди детето. Надявах се, че ако нещо се случи с мен, ти с радост ще си до нея, или него.

— Нищо няма да ти се случи.

— Възможно е, Брук. Винаги може да се случи.

И двете го знаеха. Лили я молеше за нещо, което Марла направи, когато умря Каролин, да обича детето ѝ, като приятелка.

Като сестра.

Като майка.

— Разбира се, че ще съм с твоето дете, Лили. Разбира се.

— И с Рейф.

— Рейф ли?

— Той също ще има нужда от теб.

— Не разбирам. — Напротив, как разбираше.

— Ще го помоля да стане баща на детето.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Телефонът събуди Лили от дълбок сън.

— Рейф — отвърна тя в просъница.

— Аз съм Питър Харт, Лили.

— Доктор Харт.

— Питър.

— Питър.

— Съжалявам, че те събудих. И че не съм Рейф.

Часовникът на нощното шкафче показваше девет и петнадесет.

Вечерта.

— Рано е. Почти целият свят е буден по това време.

— Но той не се е занимавал с бонбонени мозайки предната нощ.

Чудесни са.

— Благодаря.

— Едит ми каза, че имаш желание да направиш няколко мозайки за Седмо северно.

Тя седна в леглото и включи лампата. Но адреналинът, необходим за това усилие, все още спеше като нея.

— Лили? Там ли си?

Успя да каже само:

— Да.

— Не съвсем. И може би нямаш вече желание?

— Едит каза, че ще пожелаете да се включите в проекта.

Да пожелаете? Да. Но...

— Не е необходимо, Лили. Мога да се заема само с изчисленията, за да съм сигурен, че имаш всичко, каквато ти трябва. Едит с голяма радост ще се заеме с подробностите. Изглежда точно това предпочиташ и ти.

— А вие? Искам да кажа, че заради мен, нашите две срещи бяха...

Лили няма нужда от смущаващото ти присъствие. Споменът за думите на Рейчъл не беше нужен. Самата Лили, макар и тихо и в

просъница, му предаваше това ясно послание.

— Смущаващи? — предположи той.

— О! Ами, аз... о, Боже!

— Време за лягане?

— Предполагам. Съжалявам.

— Това трябваше да го кажа аз.

— Съжалявам!

Питър чу усмивката ѝ.

— Няма защо. Нали няма да забравиш, че съм се обаждал.

Сега Лили чу неговата усмивка.

— Откъде да знам?

Рейф се прибра във фермата в десет и половина.

Когато си тръгна от Лорейн, беше изтощен до смърт. По-мокър, и по-настинал не можеше и да бъде, може би само не толкова кален.

Той отклони всичките ѝ предложения за горещ душ, сухи дрехи, храна, всичко.

Вторият кран беше пристигнал навреме. Измъкнаха Рейф и Дафни от шахтата здрави и читави, и ги сложиха върху земята, подгизнала, но солидна.

През целия път на връщане към фермата Рейф си повтаряше, че щастливият край е добро предзнаменование. Брук няма да е открила това, от което той се страхуваше.

Трупът беше почти изцяло изровен, освен неясните мисли в съзнанието му. Изглеждаше ужасяващо.

Но може би, той не спираше да си повтаря, това е зловещ плод на смразеното му въображението.

Докато тя спи, той щеше да разбере, щеше да направи финалните разкопки.

Късно... или рано.

Колата на Брук я нямаше.

А тази на Лили стоеше на паркинга.

Лили си беше у дома, и спеше, ако се съди по светлините в имението, които през последните дванадесет години светеха по едно и също време.

Къде ли беше Брук?

Във всекидневната в къщата нямаше никакви следи, само малко доказателства, които му вдъхнаха увереност. Изображенията, които той й беше нарисувал, бяха там. В спалнята също не откри нищо, само дето дрехите й бяха в стенния гардероб, куфарът й на пода, а паспортът й на тоалетната масичка.

Брук не беше си заминала. Просто беше излязла в дъждовната нощ. Защо? Къде?

На Рейф това не му харесваше.

Но той се опита да не се тревожи от отсъствието й като си внуши, че лошото му предчувствие е само един мираж, лош кошмар, илюзия от сънищата, която обаче, разкрива истинската си същност на неправдоподобна мешавица, в момента, в който се събудиш. Рейф беше готов да се събуди.

Той се върна във всекидневната и отвори писалището. Подвижният плот не беше пипан, откакто го видя за последен път. Кутията за бижута беше затворена. Пликът си стоеше в отделението. Кубчето с листи „да не забравя“ и писалката лежах на една страна.

Рейф прокара пръсти по повърхността на най-горния лист, усети вдлъбнатините, но не успя да ги разчете. После поднесе кубчето на светлината.

Осветените сенки го плашеха.

Имаше ли друго обяснение? Може би. На всяка цена щеше да го потърси. Ами ако кошмарът беше действителен?

Земята щеше да преобърне, но нямаше да допусне Брук да разбере. Той започна да къса лист след лист, докато най-последен не остана и най-малката следа от вдлъбнатина. След това насочи вниманието си към дясното чекмедже.

Беше празно. Медицинските досиета на Лили липсваха. Той се надяваше, така се надяваше, че са в имението... или у Брук, все някъде, в тази опасна нощ.

Нямаше смисъл да умува. Особено, когато в кухнята може би имаше бележка за него. Но не.

Или в къщата на конярите. Не.

Брук все още не беше се върнала от среднощния се ангажимент, когато Рейф излезе от душа. Не се прибра и докато той се обличаше,

нито докато говореше по телефона.

Мина още един час. Рейф беше неспокоен, нервен.

Когато най-после в полунощ Брук се появи, тя беше съвършено различна от младата жена, която той остави преди няколко часа. Вярно, че вятърът я беше разрошил, а дъждът измокрил до кости. Часове преди това нищо не можеше да я спре да отиде с него в шахтата при Дафни.

Но сега бурята ѝ служеше за прикритие и тя почти не го погледна, докато излизаше от колата. Втурна се към багажника и извади един кашон с етикет „Кинко — Шантили“. Не му позволи да го занесе в къщата.

Отвън останаха вятърът и дъждът.

Но вътре се втурна бурята.

— Брук?

Тя постави кашона на пода сама, въпреки че той беше до нея, готов да помогне, и съблече палтото си.

— Как е Дафни?

— В безопасност. — Рейф последва Брук, която отнесе кашона на килима. — Ти как си?

— Добре съм. — Брук коленичи до кутията, отвори я, извади медицинските досиета на Лили, копията, които беше извадила, и два пакета оризова хартия. — Лили се върна.

Рейф също коленичи.

— Забелязах.

— Говори ли с нея?

— Не. Брук?

Тънките ѝ пръсти разкъсаха целофана на единия пакет.

— Да?

— Какво има?

— Нищо.

— С изключение на това, че срещата ти с Лили не е минала, както очакваше.

Тя вдигна бърз поглед от купчините, които нареждаше в редички на пода.

— Напротив, всичко мина много добре. Благодарение на теб. Чудесно е, че се видях с Лили. Тя е чудесна, нали? Прекрасна, красива...

— Каж ми какво има?

— Нищо! Всичко е наред.

— Пипала ли си пак в писалището?

— Какво? Не.

— Но си направила копия на медицинските досиета на Лили.

— О, да. Ами, защото доктор Робърт Харт, хематологът, лекувал Лили и младоженецът на снимката от сватбата, ще е тук утре сутрин, за да ги прегледа.

— Утре сутрин? Защо?

— За това, което обсъждахме, да разбере дали може да даде окончателна и окуражителна диагноза.

— Защо е това бързане?

Брук вдигна поглед. Тъкмо бършеше купчините от папки.

— Не мога да повярвам, че ми задаваш този въпрос! Колкото по-скоро Лили разбере, от какво е страдала, и по-важното, че вече е оздравяла, толкова по-добре.

Но не и за теб.

— Денят беше дълъг, Брук. Да си лягаме.

Гласът му я отведе в леглото, обгърна я с обещание за сънища, които не можеха да се сбъднат.

Гласът на Брук се зарея в пустинята, където тя трябваше да отиде. В попарената страна на древните фараони тя се справяше чудесно.

— Не мога — отвърна изтъкнатата египтоложка. — Трябва да подготвя досиетата на Лили за доктор Харт. Оказва се, че освен на листчета майка ми е писала бележки и коментари върху самите страници, също както в годишника от гимназията, преценки на предположенията на лекуващите лекари на Лили за диагнозата. Интересувам се от коментарите на майка ми, но тъй като те са лично мнение, не факти, имам намерение да ги изтрия от оригиналите. От научна гледна точка е справедливо да го направя. Не съсипвам доказателства от досиета, това е само нейният анализ на нещата. Имаш вид на човек, който не е съгласен.

О, но аз съм съгласна.

— Съгласен съм... с това. Но ме тревожи твърдението ти, че всичко с наред. Че си добре. Какво криеш?

— Нищо.

— Брук? Спомняш ли си как щяхме да прекараме остатъка от деня? Щяхме да говорим, да се любим и да си споделим всички истини.

— Да, разбира се. Има чудесна новина. Но се отнася до Лили. И нейното бебе. Бебето на Лили... и на теб. Но всичко се промени.

— Какво имаш пред вид под „всичко“?

— Домът на Лили.

— И?

— И това, че нашето време свърши. Настъпи нашият завършек. На нас нищо не ни предстои, нито ново начало, нито празник.

— Това ли е всичко, което искаш?

— Да.

— И ти щеше да ми кажеш същото нещо, независимо дали Лили се върна у дома един ден по-рано или не?

— Да.

— Не ти вярвам. — Гласът му беше нежен. Той се усмихна. — Но стига за сега. Ще ти помогна да изтриеш коментарите на майка си.

— Не, благодаря. Бих искала да ги прочета преди това.

— Нали направи копия?

— Да, но те са черно-бели. Забележките й имат цветен код. Ако е възможно, бих искала да открия кода, преди да го изтрия.

— Искаш да те оставя сама. — Усмивката му я нямаше вече.

— Да, моля те.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Питър не пазеше съзнателни спомени от ранното си детство, когато масивната ръка на баща му сподавяше виковете му от глад.

Нито си спомняше как му крещяха и как го псуваха и едва не се задушаваше до смърт. Или пепелта от цигари, която ръсеха върху му, дори когато го хранеха. Или дима, който го задушаваше.

Питър нямаше понятие, че той вече може да ходи, докато другите бебета на неговата възраст едва пълзяха. Всъщност, при него нямаше ясно изразен етап на прохождение. Подобно на децата по време на война и глад, тънките му крачета бяха водени не от чудото на откритието, а от инстинкта за оцеляване.

Питър изобщо не си спомняше как майка му го сритваше, загдето е изял храната на кучето, а баща му го мятал към зиданата камина с такава сила, че ребрата му пукаха.

Само сърцето му запомни пукота на кокалите. Само душата му познаваше болката. И само в съзнанието му живееше споменът, че нямаше смелост да заплаче.

В последствие детският хирург Питър Харт прочете собствените си досиета в държавния архив. Безспорно, детството му беше оказало влияние върху сегашния му облик. Но Питър знаеше, че това е само част от отговора. И досиетата също потвърждаваха това. На фона на издевателствата над деца, отношението към него, макар и ужасяващо, не стигаше до крайности. Родителите му не го пренебрегваха системно, а само по волята на капризите си. Те не можеха да се занимават с методичен тормоз, нямаха желание да си развалят спокойствието.

Синът им беше като трън в очите. Пренебрегваха го максимално, а когато раздражението им прелееше, го пердашеха.

С всеки изминат ден те губеха интерес към Питър. На четири годишна възраст, когато родителите му го изоставиха, той можеше да се храни сам, да се мие, да се облича. Но той все още беше дете. Детето, което родителите дори не погледнаха, когато го напуснаха. Те

се измъкнаха една нощ, няколко месеца след като просрочили изплащането на наема. Взели кучетата си убийци, а момчето си оставили.

След седмица го откриха, измит и облечен, но умиращ от глад. Нямаше храна. След още една седмица той постъпи в училище. В рая. Влюби се в училището, беше отличник и на деветгодишна възраст момчето от държавното сиропиталище получи учебна стипендия да учи в частно училище.

Питър си намери приятел в това училище за синчетата и внуците на бостънския елит. Беше първият му и последен приятел.

Самюел Ланкастър Тримейн беше обожаван внук, пътувал доста по света. Дядо му беше заемал поста на посланик в доста страни в продължение на почти три десетилетия, независимо от това коя партия властваше в Белия Дом.

Сам беше прекарал детството си в чужбина, Париж, Виена, Прага, в компанията на възрастни хора. И неговата цигулка.

Сам и Питър бяха невероятна двойка. Малкият лорд Фаунтлерой и Хък Фин. Но ги свързваше един съществен факт, и двамата не бяха изпитали сладостта на истинското детство.

Усмехнати, но с известна предпазливост, бабата и дядото на Сам му позволиха да покани приятеля си да прекара Коледните празници в дома им. Предпазливостта на семейство Тримейн беше оправдана. Те бяха чели досието на Питър, където се споменаваха за постоянната му затвореност. Момчето имаше остър ум, но беше необщително, не умееше да създава контакти в домовете за сираци, където беше живял... и където безвъзвратно се беше върнал.

Никога нищо лошо не беше се случвало, но в подтекста се подразбираше, че някакъв основоположен недостатък беше причина за неспособността му да се адаптира. Въпросът беше: колко опасен и жесток беше този недостатък?

Сам не откриваше никакви несъвършенства в приятеля си. Но тъй като забеляза, че баба му и дядо му бяха доста резервирани, той не сподели с тях, а с Питър намерението си да помоли приятеля си да остане да живее с тях, ако посещението за празниците мине добре.

Питър знаеше, че това никога нямаше да се случи. Не и на момчето, което в собствения си дом беше отхвърлено.

За първи път в живота си Питър усети любов в дома на Сам. Любовта на Сам към баба му и дядо му, и тяхната любов към детето. Щедра любов като топлото отношение, което те проявиха към приятеля на Сам, който никога не беше получавал любов.

Семейство Тримейн бяха благодарни за това, че Питър, техният внук цигулар, играеше карти за развлечение, бридж, табла и шах, слушаше музика и четеше книги.

Но Сам Тримейн никога не беше ритал футболна топка. Питър също. Момчето, което проходи, без да пълзи, никога нищо не беше играло. Той, обаче, по природа беше физически здрав, защото животът го беше научил да се справя с болката.

Когато порасна, премина през болката, кълбо от напрежение, което нямаше нищо общо с играта. Както будният му ум жадуваше за знание, така и неспокойните му мускули жадуваха за физически катарзис.

Сам, не Питър, предложи да играят футбол. По природа физически здрав, с неспокойни мускули, Сам се влюби в спорта, който наскоро откри.

Не спираловидният пас, погрешно подаден от Питър в деня преди Коледа можеше да убие Самюел Ланкастър Тримейн. В изблик на ентузиазъм момчето само ритна топката и тя се завъртя, но падна зад него. Той се спусна след нея.

Шофьорът на колата беше тяхна съседка, която се връщаше от коледен пазар. Беше от внимателните шофьори. И тя имаше деца. Знаеше как измежду паркираните коли изневиделица може да изхвърчат топки, следвани от пъргавите крачета на малчуганите. Но нямаше опит с топки, които спираловидно падат от небето.

В безсъзнание и целият в кръв, закараха по спешност Сам в Масачузетс Джeneral Хоспитъл. След линейката тръгна колона от коли. Питър за малко да остане, ако не беше махнал на един съсед да го вземе.

Момчето остана изолирано от вниманието и любовта, с което обградиха дядото и бабата на Сам в чакалнята на спешното отделение. Беше се втренил в двойната врата, зад което лекарите се опитваха да спасят живота на Сам.

Най-после се появиха двама лекари, облечени в бели престилки. Те отидоха при насъбралото се множество. Питър също се

приблужи, но толкова, колкото да може да чува.

Нараняването на Сам на главата не беше толкова опасно, колкото изглеждаше на местопроизшествието. Само леко сътресение. Бил буден и в съзнание. Порезните рани и ожулванията вече не кървели, а счупената му ръка, която наместили, скоро щяла да оздравее. Основното им съмнение било за разкъсан далак. Вместо да чакат, по-разумно било да проверят, затова с разрешението на баба му и дядо му искали да направят диагностична операция.

След това лекарите и семейство Тримейн се отправиха към двойната врата. В последния момент един от лекарите се обърна, хвърли поглед към чакалнята и се приближи до Питър.

Клекна, представи се и попита момчето:

— Ти ли си Питър?

— Да.

— Сам каза да ти предам, че е добре.

— Добре ли е наистина? — Във въпроса на Питър прозираха девет години недоверие.

— Да, добре е. Не е в идеално състояние, но определено е добре. Ще мине малко време, докато отново се върне към нормалния начин на живот. Но и това ще стане.

— Наистина ли?

Лекарят и момчето се гледаха в очите.

— Наистина, Питър. Обещавам.

Питър повече не го видя. Лекарят в бяла престилка не излъга. Сам нямаше разкъсване на далака, а счупената му ръка щеше да оздравее без никакви последици за упражненията му по цигулка и играта на футбол.

Според обещанието Сам щеше да се възстанови напълно. Юношеските си години щеше да прекара в околосветско пътешествие, след което щеше да се върне да живее в Париж с баба си и дядо си.

За разлика от родителите на Питър, семейство Тримейн не изчезнаха през нощта. Не забравиха да се сбогуват. Дори се опитаха да убедят Питър, че инцидентът със Сам не е по негова вина. Те знаеха кой ритнал топката. Дори признаха на момчето, и на всички присъстващи, че са изменили на родителските си задължения. Трябвало е да обяснят на внука си опасността от топките и колите.

В кварталите, където пространствата бяха заградени и имаха врати, и където Питър прекара първите девет години от живота си, нямаше такава опасност. И въпреки, че случилото се не беше по вина на Питър, фактът си е факт: ако Питър не беше приятел на Сам, същия този ден преди Коледа момчето щеше да си стои у дома и да свири на цигулка.

Подобни мисли обсебиха съзнанието на Питър. Той нито веднъж не отговори на картичките на Сам, получавани в сиропиталището, и накрая едностранната кореспонденция престана.

В неспокойните часове след училище Питър тичаше бързо, полагайки сетни усилия. Все по-бързо и по-задъхано към болницата, където един лекар го погледна в очите и му каза истината.

Един ден Питър влезе вътре. Болницата се превърна в свещено убежище за момчето, нещо като катедрала и дом едновременно. Той чувстваше, че мястото му е там, където беше отворено денонощно и кипеше от напрежение, същото онова напрежение, което го караше да тича посред нощ. Мястото, където ранените деца ги спасяваха.

Момчето, което си остана неосиновено, завърши медицинското училище в Харвард сред първите трима зрелостници на име Харт. Но той беше единственият Харт сред лекарите стажанти детски хирурзи, настанени в „Мас Дженерал“. В другите общежития имаше още няколко на име Харт, също и в Далас, където Питър беше специализант стипендиант в областта на травмите в продължение на две години и в Сиатъл, където заемаше пост във факултета до момента, в който го назначиха шеф на детската хирургия в Шведския медицински център.

В центъра беше единственият педиатър на име Харт. Но шест месеца след неговото пристигане, лекарите с тази фамилия станаха четирима. Вторият, интернист-хематолог, беше вече на щат. Третият и четвъртият бяха семейство и щяха да се присъединят към персонала след края на стажа им по рехабилитация.

Питър беше започнал работа едва три дни по-рано, когато се отзова на едно дежурство на доктор Харт, липсваше първо име. Беше десет вечерта. Питър не беше дежурен. Чувстваше се неспокоен и кръстосваше коридорите.

Знаеше, че не него търсят в стая АТ14-222. „Аскуит Тауър“ беше медицинското крило, но безцелната му разходка го доведе в тази част, в близост до единадесетия етаж.

Онкологията на четиринадесетия етаж се намираше само на четири стълбищни площадки, които той с лекота изкачи. Питър и асансьорът пристигнаха едновременно.

— Какъв е проблемът? — тихо и спокойно попита Питър, докато преглеждаше пациента в стая 222. Крехката жена се задъхваше, задушаваше. Имаше присадена трахея. Устните ѝ бяха станали сини. Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите.

— Сега сте с остра левкемия, от години страдате от болестта на Хочкин, имате и плеврална втвърдена тъкан, която може би е хлорома.

— Не направиха ли биопсия?

— Да, днес следобед.

— Дайте ми най-голямата игла. — Питър нежно се усмихна на задушаваната се жена и я погледна направо в очите, които изразяваха недоумение. — Вие ще се оправите, обещавам ви.

Той не спираше да говори и да я уверява, докато пое с протегнатата ръка иглата шестнадесети размер и опитните му пръсти опипаха кожата под ключицата. — Имате напрегнат пневмоторакс и след около две секунди...

— Джоана.

Питър не се обърна към гласа, който идваше зад гърба му. Но видя реакцията на пациентката. Облекчение, въпреки обзелата я паника.

Питър можеше да се обзаложи, че тя вече не може да говори.

Но успя да прошепне с лека усмивка:

— Робърт.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Докато правеше копия на досиетата в „Кинко“, Брук внимателно разпределяше листите. Необходимо беше да се концентрира. Хиляди страници трябваше да бъдат копирани една по една, включително и листчетата със забележките.

Това беше пипкава, но не неприятна работа за младата жена.

Тя успя да се въздържи да не отваря отделенията, преди да се види с Рейф.

Думите „Ще го помоля да стане баща на детето ми“ отприщиха емоциите.

Брук не разбра откъде се взе този ураган. Хвана се като удавник за сламка за признанието на Лили, че сестра ѝ „няма пряко отношение“. Но това не беше никакво извинение, защото Лили достатъчно ясно ѝ загатна. Брук знаеше коя е истинската причина да не предвиди новината, просто не пожела да си го помисли.

Но то си беше факт.

След като направи признанието, Лили даде обяснение за решението си.

— Рейф е чудесен с децата. Трябва да го видиш с внуците на Фей и Сара, дъщерята на Лорейн. Той иска да стане баща и мисля, че с най-голямо удоволствие ще бъде баща. Ако можех да го даря с това щастие... От много време го обмислям, Брук. Но едва, когато Къртис ми каза, че искаш да дойдеш във фермата, си уредих час при доктор Дейвис. Твоята смелост ми даде кураж... Разбира се, не знам дали Рейф ще се съгласи. Но смятам, че няма да откаже. Какъвто и да е отговорът му, той ще е честен.

— Ще се съгласи — Брук чу шепота си.

Ще се съгласи, да ще се съгласи, да ще се съгласи.

Тези три думи бяха затворени, но когато вратата с трясък се отвори, те се понесоха из къщата, стопиха топлината и повлякоха след себе си други истини.

Той ще пожелае тя да се омъжи за него. И тя ще се съгласи.

От години Рейф и Лили бяха родители на люляците и понитата. Заедно бяха правили планове за бъдещето, а Рейф вече се беше посветил на тези планове.

Тази есен светът щеше да се наслади на красотата на „Ема“ и „Чарлс“. Щяха да измислят име за златния люляк. Цели редици от нови дъщерни люляци щяха да разцъфнат.

Във фермата щяха да израснат децата на Дафни и Шадоу.

От дванадесет години Рейф и Лили живееха заедно, бяха избрали да са заедно, и си разменяха обещания за всичките години, които им предстояха.

А Рейф и Брук? Дванадесет дни на разговори, две нощи на докосване и обещанието за... Още. В онази бурна нощ Брук осъзна, че Рейф желаше още дни и нощи с нея.

Колко още? Не знаеше и никога нямаше да узнае. Преди Лили да сподели с нея откровението си, тя знаеше, че беше готова да се съгласи с всяко негово предложение. Със случайните рандевута на страст, разговори и сънища? Да. Или повече време, много повече време, за да разбере дали през годините могат заедно да притежават онова, което Рейф и Лили вече имаха. О, да.

Но, Брук знаеше, че нейното „да“ щеше да се окаже по-слабо от положителния отговор на Рейф пред Лили. „Моят живот е при Лили“, щеше да й каже Рейф. Лили има смелостта да се обвърже и аз ще отвърна със същото. Желая го.

Рейф няма да признае, че винаги е бил малко влюбен в Лили. Но, разбира се, това е истината. Няма да спомене, нито дори да намекне, че с младоженката ще бъдат съпруг и съпруга в истинския смисъл на думата. Любов... и страст.

Вместо това, нежно ще благодари на Брук, че е предложила да износи бебето на Лили. Ще признае, че рискът от ектопия не го тревожи. Ако изследванията покажат и най-малко стесняване на фалопиевите тръби, с Лили ще изберат ин витро оплождането.

А що се отнася до имунологичния риск за Лили, ако има все още такъв, той ще настоява Брук да износи бебето вместо нея.

Но тя нямаше да го направи. В никакъв случай. Не и когато бебето беше от Рейф.

Малко преди девет Брук се запъти към имението.

Слънцето грееше и небето синееше. Но на Брук ѝ се струваше, че се влачи през непроходими преспи. Тя погледна към нозете си, които едва-едва пристъпваха, и притисна към гърдите си медицинските досиета на Лили.

Блестящата дъщеря на своята блестяща майка беше до тук. Да не говорим за вълшебника, който разчита древни йероглифи. Папките бяха пълни с непознати медицински съкращения и акроними. Марла беше ги усвоила и освен това, беше създавала свои собствени означения.

След време и максимално концентрирана, Брук сигурно щеше да дешифрира научната стенография и личните означения на майка си.

Но разполагаше само с осем часа. А и трудно се концентрираше, мислите ѝ безпощадно попадаха под гилотината, сякаш си имаше свои бог Вятърът на ножовете.

Жените от Форсайт винаги се омъжваха по любов. Съпрузите им винаги ги боготворяха.

Лили нямаше да бъде изключение.

На сватбата Лили щеше да пожелае Брук да застане до мъжа, когото обича, точно както Каролин пожелае най-добрата ѝ приятелка да стане свидетел на брака ѝ с Джон, когото Марла обичала.

Затова ли го уби Марла? Защото Джон променил решението да се жени за нея... защото все още обичал Каролин?

Острите като бръснач мисли се връзваха още по-дълбоко. Така ли се чувства човек, който има дисеминирана вътресъдова коагулопатия? Да кърви от всяка пора?

И освен това, колко патетично е да се сравняват нейните чувства с изпитанието на Лили, особено когато сестра ѝ беше надраснала реалността.

Неустрашимата дъщеря от Форсайт отказа да умре. Очевидно епохата на силните жени на Форсайт щеше да продължи. Какъв живописен хибрид щяха да представляват дъщерите на Лили от свързването на слънчевата светлина и среднощната тъмнина, на дамата и Перестия Дракон, на художничката и завоевателя.

Брук не беше открила диагнозата, която щеше да даде възможност на Лили да износи собствените си деца. Но доктор Робърт Харт щеше да я открие. Дори Марла знаеше, че той ще я открие.

Всъщност, успя да дешифрира многобройните звезди, които майка ѝ беше нарисувала край името на лекаря, подобно на

многозвездни галактики, които обгръщаха името му, навсякъде, където се появяваше. Ако имаше човек, който да обясни загадката, то това беше нейният съквартирант от Джорджтаун.

— Нека ги занеса вместо теб.

Рейф. Той стоеше на пътя ѝ. Въпреки списъка със задълженията за деня, които изтощеният ѝ мозък беше съставил. Дай досиетата на Лили на доктор Харт. Прекарай известно време с нея. Избягвай Рейф.

— Не, Рейф. Благодаря. Сама ще ги пренеса.

— Свърши ли всичко, каквото си беше наумила?

— Не съвсем. Майка ми очевидно е открила нещо. Сигурна съм.

— Но не можеш да разбереш какво?

— Не. Надявам се доктор Харт да успее. — Брук измести поглед от изпълнените с нежност сини очи към имението. — Това неговата кола ли е?

— Да. Току-що пристигна. Не си местила листчетата с бележките, нали?

— Не, дори не... О, ето я Лили.

И приятният хематолог, чието име Марла беше оградила със звездички.

— Брук, изглеждаш много уморена.

— Добре съм, Лили. Наистина. — Почувства се още по-добре, когато се вгледа в мъжа, който бил приятел на Марла... и който беше единствената ѝ надежда в безнадеждната нощ, която предстоеше, да открие щастливо разрешение за всички. В този миг тя знаеше, че ще го стори. — Аз съм Брук.

— Здравей, Брук. Аз съм Робърт.

Брук го остави да вземе папките от ръцете ѝ, нещо, което не позволи на Рейф.

— Бележките са на майка ми. Правила е препратки на симптомите, лабораторните изследвания и видовете лечение при всяко приемане в болница. Също е писала върху самите страници. Имах намерение да изтрия тези коментари, но тъкмо обяснявах на Рейф, че вероятно е открила нещо и затова ги оставих. Без редакция.

— Сбити и директни.

— На няколко места е написала „невярно“. Всъщност, на доста. Между останалите неща. Следват обичайните намръщени лица. Но

вашето име е оградено със звездички. Поне на страниците, които успях да прегледам.

Робърт се усмихна.

— Със или без звездички, радвам се, че имам помощта на Марла. Тя беше добър приятел. Да живееш с петима медици означаваше непрестанни разговори, свързани с медицината, случай след случай, дилема след дилема. Тя нито веднъж не се оплака. Всъщност, много скоро тя с лекота се включваше в споровете. Така че, каквито и прозрения да е имала Марла, положителни или отрицателни, те са добре дошли.

— Добре, радвам се.

— А аз се радвам да се запозная с вас.

— Интересно — замисли се Лили. — Едно такси идва право към нас.

Интересно, но не и тревожно. Таксито спря на чакълестата алея, а клиентката му беше добре дошла.

— Фей! Каква чудесна изненада!

Лили и Фей се прегърнаха. После новодошлата потупа Рейф по ръката за поздрав и в знак на благодарност, че грабна куфара ѝ да го носи.

После се усмихна на Брук.

— О-о!

— Здравен, Фей. — И Фей като Робърт изглеждаше на петдесет и няколко. Млада. — О-о!

Лили изчака Фей и Брук да се прегърнат. Но те не се прегърнаха, никога не бяха го правили. Точно преди да се получи неудобна ситуация, Лили си припомни този факт.

— Фей, това е доктор Робърт Харт. Той се грижеше за мен в медицинския център, а с Марла се познават от Джорджтаун.

— Освен това — добави Робърт, — преди тридесет години със съпругата ми сключихме брак тук. Така и не се запознахме с талантливата майсторка, която сътвори сватбената ни торта. Тя самата се венчаваше тогава и в този ден беше брачната церемония. Но струва ми се, че името ѝ беше Фей.

— Каква памет!

— Беше забележителна торта. И забележителен ден.

Носталгичната мисъл на Робърт остана произнесена, но се понесе из въздуха на месец април. Всички замълчаха почтително и ако Лили не беше се намесила отново, тишината заплашваше да стане смущаваща.

— Като заговорихме за сватби, Фей, този уикенд не си ли заета да правиш сватбени торти?

— Много даже. Цял куп пролетни сватби. Но Джен владее положението. Още повече че, след загадъчното позвъняване на Рейф, бях длъжна да дойда.

— Загадъчно позвъняване ли? — попита Брук.

Настана смущаващо мълчание. Само за секунда-две, докато Фей погледна Рейф, намръщи се и пак се усмихна.

— По-правилно е да кажа, че ми даде знак да дойда. На който не можех да устоя. Обясни ми, че ще има празненство, на което и аз съм поканена. И ето ме тук. Готова да празнувам... и да готвя. Да, Лили. Много ми се иска.

Някога във фермата устройваха екстравагантни домашни празненства, по време на които гостите имаха на разположение цялото имение, както им харесва. Разхождаха се из градината, бъбреха си в салоните или яздеха конете на „Убежището на лисиците“ до следващата богата трапеза, след което подновяваха разходките, разговорите и ездата.

Обсъдиха плановете за това домашно празненство по време на закуската с шоколадови кроасани. Брук и Лили щяха да прегледат ателието на Лили, а после може би щяха да се поразходят из имението. Фей щеше да „се заиграва“ в кухнята, а Рейф щеше да нагледа конете.

Робърт щеше да прегледа досиетата на Лили. И той като едновременните гости на къщата можеше да се настани, където си пожелае. В кабинета на Джон. На верандата. В апартамента за гости, който му предоставиха.

— Всъщност, ако Фей няма нищо против, тук в кухнята ще ми е добре.

— Изобщо нямам нищо против. Но имам навик да говоря на себе си, докато меся.

— И аз имам усещането, че правя същото.

Ателието на Лили беше досущ като все още съществуващата остъклена стая. Слънчевата светлина проникваше през стъклени стени,

а чекмеджетата от пода до тавана бяха вградени в друг вид стена, направена от стъкло и още нещо.

Лили обясни, че в един идеален свят всяка плочка, която не се използва, ще бъде складирана в собствено чекмедже. А кошницата със снимки на разнообразните ѝ мозайки щяха да бъдат събрани и аранжирани в портфолио. Дори щеше да открие система за съхраняване на файловете с бъдещите си идеи, вместо да ги мятат в една голяма керамична купа.

Но в света на художничката цареше безпорядък подобно на хаоса в половината част от игралната зала, която беше на Лили навремето. Мозайка в стил Лили Форсайт Рутледж.

Двата най-скъпи спомена от игралната зала имаха специално място в ателието на Лили. Писалищата с подвижен плот стояха едно до друго и бяха отворени. На плота на Лили имаше ваза с цветя, спасени след снощната буря рано сутринта. А на писалището на Брук лежеше съвместното им творение, изпълнено с комплекта за рисуване и предназначено за Каролин, и забравено след смъртта ѝ.

— Освежих боята — обясни Лили. — Достатъчен беше само един тънък пласт. Докато си тук, можеш да порисуваш малко, ако желаеш, или да вземеш комплекта със себе си... а може би не.

Брук докосна четката и си спомни с каква сила я беше сграбчила, за да не ѝ се изплъзне, и колко съсредоточено изпълняваше всеки рисунък.

Навремето нямаше какво да я разсейва. Нито остри като нож мисли, нито гледка към люляковата градина, където се бяха венчали Шарлот и Джеймс, Ема и Чарлс, Каролин и Джон, Робърт и Джоана... и където скоро щеше да се състои още една сватба.

— Спомена ли на Рейф за бебето?

— Не. Не и докато не се видях с доктор Дейвис още един път.

— Но ако Робърт открие нещо този уикенд...

— Обзалагам се, че е внимателен, колкото теб. Не смяташ ли, че той ще поиска да се направят изследвания, за да се потвърди диагнозата му? И освен това, Брук, не съм сигурна, че някога ще помоля Рейф за бебето.

— Какво? Снощи беше толкова сигурна.

— Знам.

— А и каза, че от дълго време мислиш за това.

— Така е. Но мисля и за теб. И за Рейф.

— О!

— Значи има нещо.

— Имаше, Лили. Ти не беше единственото седемнайсетгодишно момиче, което беше лудо влюбено в него. Предполагам, че не сме само ние. Беше сляпо увлечение преди дванайсет години, продължило девет дни.

— А сега?

— Сега ли? Ти сама каза. Той е наистина страхотен. И ми беше много приятно да го видя отново. Но... той ще се съгласи, ще се съгласи, ще се съгласи... това е всичко. Помоли го, Лили. Той ще иска да стане баща на детето ти. Много ще се развълнува.

— Говорех ли на себе си? — попита Робърт, когато вдигайки поглед от листовете, разпръснати на кухненската маса, срещна погледа на Фей.

— Не. Само се тревожихте мълчаливо. Поне не на глас.

Робърт се усмихна.

— Фей, познавахте ли добре Марла?

— Не съвсем. Запознахме се на сватбата на Джон и Каролин. Следващият път, когато я видях, беше за да обсъдим с нея и Каролин вашата сватбена торта. После я видях десет години по-късно, когато се разпадна бракът ми. Джон и Каролин ме поканиха да живея във фермата. Пет седмици след моето пристигане умря Каролин.

— И вие останахте след смъртта ѝ.

— Да. С Марла живяхме под един покрив в продължение на седем години. Но дали я познавах? Не съвсем.

— А бащата на Брук?

— Нямам ни най-малка представа кой е той. Предполагам, че е бил извън играта, много преди да се роди Брук. От време на време си въобразявах, че откривам у Брук общи черти с много мъже от Форсайт, в това число и бившия ми съпруг.

— Възможно ли е да се е случило?

— Дали бившият ми съпруг е имал случайна връзка с Марла? Защо не? Всъщност, той се забъркваше с всяка втора красива жена, която срещнеше. — Фей тръсна глава. — Някога не намирах това за забавно.

— Навярно някога не е било забавно.

— Не, изобщо. Като гледам Брук сега, осъзнавам, че единственият човек, на когото винаги е приличала, е Марла. Когато беше по-малка, приликата не беше така поразителна.

— Не мога да си спомня Марла някога да е била така обсебена като Брук сега.

— Знаете ли какво я преследва, Робърт?

— Не мисля.

— Но то и вас преследва. Може би ще ви е от помощ, ако ви кажа какво ме попита Рейф снощи, когато ми се обади по телефона.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Разказът на Фей за въпросите на Рейф помогнаха на Робърт да се реши да направи това, което от известно време мислеше да направи. Да говори с Рейф.

Фей наблюдаваше разговора на пасището от прозореца на кухнята. Отначало двамата мъже имаха сериозно изражение, но от време на време се усещаше облекчение, сякаш тревогата не беше толкова голяма в края на краищата. Накрая изглежда изясниха всичко.

Фей реши, че е време да разбере каква е тази тревога.

Тя почти беше приближила двамата мъже, които понечиха да я поздравят, когато чу някой тихичко да я вика.

— Фей!

— Лили! Защо шептиш?

— Защото Брук спи.

— Не би ни чула дори да викаме. Къщата е достатъчно отдалечена.

Лили кимна.

— Фей, шептя за доброто на Брук. Искам тя да поспи.

— Брук спи ли? — попита Рейф, когато двамата с Робърт се приближиха.

— Надявам се — отвърна Лили.

— Добре ли е?

— Каза, че е много уморена. Изтощена. Бяхме разгледали кошницата със снимки наполовина, когато се отказа да се бори с нея и отиде да спи. Рейф, да не смяташ, че освен умората има и друга причина?

— Тя спомена ли за такава?

— Не. Но недоумявам. Имам усещането, че нещо става и аз съм единствената, която не знае за това. Притеснявам се, че има нещо общо с моята диагноза. Знам, че звучи налудничаво, но досиетата се намериха, Фей получи загадъчно позвъняване, а и вие двамата се гледате някак особено. Не е добре, нали?

— Не, Лили — успокой я Робърт. — Всъщност, новината е чудесна.

— Чудесна?

— Да.

— Искате да кажете...?

— Знам от каква болест страдаше и знам, че си здрава вече.

Лили си пое дъх, а заедно е него и радост.

— Благодаря ви много.

— О, Лили, не благодари на мен. Бих предпочел да изчакам, докато всички лабораторни изследвания приключат. Ще поговоря с Рейчъл, преди да ти разкрия подробностите.

— Всичко е наред. Подробностите нямат значение. Толкова отдавна чакам този миг, но съвсем подцених факта... колко жизнена ще се почувствам. Колко свободна. Съжалявам, че проявих параноя.

— Не е било параноя, Лили. Ти беше права. Нещо ставаше. Всеки от нас е притежавал парченца от пъзъла. Току-що с Рейф ги наредихме.

— Значи Брук не знае?

— Не, и Фей не знае.

— Бележките на Марла помогнаха ли ви?

— Изключително.

— Добре. Брук много ще се зарадва. Нали, Фльор? — С протегнати ръце Лили поздрави кафявата кобилка, която се присъедини към групата. — Можем да се разходим, докато Брук спи. Земята може би е малко влажна, но...

— Кой го е грижа? — попита Фей. — Денят е великолепен.

— Така е. — Лили потупа кончето за сбогом и погледна към скъпия си приятел, към най-добрия си приятел, който изглеждаше толкова далечен. — Можем да се завъртим към парника, да им покажеш златния люляк. Каза ли името му на Брук?

— Не още. — *Чакам тя да ми каже.*

— Какво има, Рейф?

— Нищо, Лили. Разбира се, че можем да идем да видим снимките.

— Струва ми се — рече Фей, щом усети, че настъпва внезапна тишина, — че Фльор си намери приятел.

Робърт се усмихна.

— Аз си намерих приятелка.
Фльор щастливо кимна в знак на съгласие.

Брук ги наблюдаваше, докато се връщаха от разходката си, от прозореца на спалнята на Марла.

Време беше. Тя беше готова.

Тя изчака да вкарат конете, след което четиримата тръгнаха по чакълестата алея към имението.

Отправиха се към кухнята, но свърнаха, щом Брук отвори външната врата.

Беше облечена в тъмносиния си костюм, без следа от козината на кафявата кобилка, а токовете на обувките бяха излъскани до блясък.

Имаше също и грим на лицето, дискретна украса, както препоръчваха специалистите. Тъмният оттенък на полупрозрачната ѝ кожа беше творение на самата природа, но под очите си имаше тъмночервени кръгове.

Брук очевидно не беше спала. Лили се отказа да я пита дали е добре и зададе по-уместен въпрос:

— Нещо не е наред ли?

— Не, Лили. Всъщност, всичко е страхотно. Всичко свърши.

— Знам, Брук. Робърт ми каза. Бележките на майка ти свършиха чудесна работа.

— Сигурна съм, че е така. — Брук погледна лекаря, който беше забивал игли в костите на Лили. Той ненавиждаше тази процедура, но нямаше алтернатива. — Казахте ли на Лили от какво е страдала?

— Не. Искам да изчакам и следващата седмица, когато ще пристигнат всички лабораторни изследвания.

— Но необходимо ли е това?

— Мисля, че да.

— Е, тъй като следващата седмица, дори утре... няма да съм тук.

— Какво означава това?

Въпросът прозвуча тихо и дрезгаво. Беше гласът на Рейф. Брук отговори, без да го поглежда.

— Означава, че тази вечер излитам с директния полет за Кайро в седем и петнадесет.

— Някой ще благоволи ли да ми обясни какво става?

— Аз ще ти обясня, Лили — каза Брук. — Сега вече заслужаваш да знаеш всичко. Вчера, когато Рейф откри диагнозата, е имал възможност да ти обясни, но изглежда е решил да не го прави.

— Тук съм, Брук. Можеш да говориш направо на мен.

Тя се обърна към него.

— Джон беше писал върху кубчето с листчета „да не забравя“, нали? Затова писалката и кубчето бяха на една страна. Дори, когато бързаше, майка ми не оставяше разхвърлено след себе си. Не съм правила разследване, но Джон е написал нещо от рода на MJ 503 или MSD?

— Нещо такова.

— Бележката от кабинета на Джон — каза Фей. — Никой не успя да разбере какво означават буквите и цифрите, нито ние, нито Къртис, нито полицията. Системата за картотекиране в правната кантора беше подобна, но... Решихме, че са или кодове за резервация за хотел, самолет или наемане на кола, необходими за предстоящо пътуване, или част от регистрационен номер на кола, който Джон е записал по време на пътуването от Далас същия следобед. Никой не вярваше, че имат нещо общо със смъртта на двамата. Но изглежда имат, нали?

— Да. Джон ги е дешифрирал същия следобед. Противопоставил се на майка ми, без да знае, че тя има пистолет. И тя го застреляла.

— Какво е дешифрирал, Брук? Плашиш ме.

— Ела горе, Лили, и ще ти обясня. Ще ти покажа. Мое право е да го направя. В края на краищата, тя е моя майка. Моят демон.

Върху рафта в нишата на всекидневната в апартамента на Марла все още стояха книгите, които тя старателно беше означила за Джон, Брук и Фей. При разследването на истината за археоложката беше особено полезен методът на директното разследване.

Доктор Брук Блеър беше висока ценена за уменията ѝ да говори пред много хора. А сред близки тя прекрасно разказваше истории.

Историята, която разказа днес, беше ужасно лична, но в нея се преплитаха научни елементи.

Брук започна с едно колкото лично, толкова и професионално признание.

— Наруших основен принцип в археологията. Изобщо в науката. Пристъпих към медицинските досиета на Лили, най-вече към бележките на майка ми, с предубедена, положителна нагласа за това, което вярвах, че ще открия: че анализът на Марла ще ни насочи към правилната диагноза. Така и стана. Но поради емоционалното ми пристрастие, не можах да го разбера в началото.

— Ти си нейна дъщеря, Брук — нежно ѝ напомни Робърт.

Фей също се присъедини.

— Колкото и да си умна, колкото и прецизно да си преглеждала медицинските текстове, ти не си лекар.

— Всеки друг обективен наблюдател би забелязал това, което аз не успях да видя. Просто трябваше да се вгледам по-внимателно в бележките ѝ, в съдържанието им. — Брук погледна Робърт. — Щяхте ли да сложите диагнозата без тяхна помощ?

— Не, не бих могъл. В продължение на седем години не успях да определя диагнозата. Дори не се замислих, въпреки че е била очевидна.

— Тя умееше да скрива нещата като ги излага на видно място. Както, например, винаги оставяше връзката с ключовете си на бюрото във фойето. Всичките ѝ ключове бяха там — за колата, за къщата, за бюрото ѝ. За да ги видят всички и да ги вземат, както направи Джон в онзи следобед.

Брук посегна към снимката, която беше поставила с лика надолу върху кутията за бижута на Марла. Образът, съчетание на панделки и арки, беше познат на всички, на Фей, на Рейф и Лили. Брук го обясни на Робърт.

— Това е първата мозайка, която Лили направи след смъртта на двамата. Както виждате, използвала е мозаечни плочки и още нещо, хапчета. Хапчетата, които ѝ предписваха по време на седемгодишното ѝ страдание. Фей беше запазила всички излишни хапчета до преди три години, когато доброто здраве на Лили се възстанови и тя реши да ги изхвърли. Но Лили, която не измени на себе си, ги прибра и сътвори това красиво нещо в чест на всички сватби и, разбира се, на Фей, чиито шейкове помогнаха на Лили да приема тези животоспасяващи хапчета, независимо колко зле се чувстваше. Мозайката е в дома на Фей в Чикаго. А снимката беше в една кошница в ателието на Лили...

Мисля, че Рейф не знаеше за това.

Брук покани слушателите си да седнат. Рейф отказа. Той се облегна на близката стена, отправил поглед към нея, разтревожен за нея, вбесен на себе си, че не успя да я защита.

Тя говореше за него. Рейф изчака, докато тя го погледне.

— Не — рече, — не знаех.

— Лорейн направи снимката — обясни Лили, все още неразбираща значимостта на думите си. — Преди много години. Наскоро я намери и ми я даде. — Погледна към Брук. — Тази сутрин като видя снимката и ме попита за нея, ти внезапно си тръгна. Защо, Брук? Какво има?

— Ще стигна и до този момент, Лили, и съжалявам, ако изглежда така, сякаш играя игрички. Предполагам, че след като снощи бях непростимо непродуктивна, днес проявявам прекалена методичност. Тази мозайка е причината, поради която Рейф се обади на Фей. За да потвърди впечатлението си, че тя представлява визуален архив на всички лекарства, които лекарите са ти предписвали. Тя помогна и на мен да разсея заблудението си. Но ти си права. Не е толкова важно колцина от нас разкриха диагнозата.

Брук остави настрана снимката и докосна кутията за бижута.

— Но това тук е от значение. Беше в къщата, заключено в бюрото ѝ. — Младата жена отвори капака и извади бяло хапче на сини точки. — Това е MJ 503. Буквите и цифрите са издълбани в хапчето. „MJ“ означава името на фармацевтичната компания, а „503“ — на съответното лекарство. С помощта на лекарствения регистър е много лесно човек да разбере всичко за MJ 503, от това как изглежда до това как действа. Научното му название е циклофозамид, и представлява панацея за лечението на някои видове рак. Предполагам, че страничните му ефекти се понасят добре... и в случай на гадене и повръщане, се лекуват едновременно с други лекарства. Циклофозамидът предизвиква косопад, обикновено само временно, и понеже действието му се изразява в атакуване на бързорастящите ракови клетки, то паралелно нанася поражения на бързо развиващите се нормални клетки, в най-голяма степен на червените и белите кръвни телца, и тромбоцитите.

Брук върна хапчето на сини точки в отделението му, и извади лилаво от съседно отделение.

— Това е варфарин. Освен че се употребява в медицината, то е активна съставка на отровата за плъхове. На пазара варфаринът се предлага във всички цветове на дъгата, като всеки от тях съдържа различно количество от лекарството. Лилавото хапче съдържа 2 милиграма. Във фармацията, варфаринът е антикоагулант. Дава се на пациенти с изкуствени сърдечни клапи, за да не прерастват малките кръвни съсиреци в церебрални емболии. Освен това, се дава на пациенти с тежки венозни тромбози. Отново целта е да се предотврати съсирване на кръвта и емболии, в този случай в белите дробове. Доколкото разбирам от лекарствения регистър, определянето на дозата е деликатно нещо. Необходимо е да се постигне определено ниво на антикоагулация, достатъчно да предотврати нежелано съсирване, но не дотам, че да се стигне до кървене.

Следващото нагледно средство на доктора на философските науки беше овално на форма и бяло.

— Това е прокаинамид. Използва се при лечение на сърдечна аритмия, особено при рисковата вентрикуларна аритмия, и често пъти, когато пациентът има гърч от остър инфаркт на миокарда. Но прокаинамидът също може да предизвиква анормален пулс, включително и асистолия, което и липса на сърцебиене, и подобно на циклофозамида, може да намали стойностите на кръвните показатели. По-интересното е, че може да предизвиква появата на мнимо положително антиядрено антитяло, което е показател за наличието на автоимунни болести като кожна туберкулоза.

Последното хапче, което Брук показа и обясни, имаше формата на петоъгълник с кремав цвят като спалнята на Марла.

— Това е дексаметазон, изключително силен кортикостероид. Използва се при доста болести, от автоимунни смущения, ракови колити и серумна болест, до церебрална едема и туберкулоза. Има различни степени на токсичност, но включва смущения в електролитите, слабост в мускулите, вертиго, а при големи дози дисориентация.

Брук прибра дексаметазона, затвори капака и отвори първото чекмедже в кутията за бижута.

— Както виждате има още хапчета. Някои от тях сигурно са диуретици, и какво ли още не. Но тези, които ви описах, ви дават общата идея. Те са силни лекарства със съществено странично

действие. Всички, с изключение на това. — Брук показва капките за очи. — Надписът гласи, че активната съставка е тетрахидрозолин. Нямах възможност да разбера какви са последиците при гълтане на лекарството.

— Внезапно стомашно-чревно смущение — обади се Робърт.

— Скоротечна и експлозивна диария?

— Да.

— Майка ми знаела ли е?

— Тя самата ни обясни, на нас нейните съквартиранти, какъв е ефектът от няколко капки само. Ставаше въпрос за някакъв изпитан номер, за който чула в колежа и който сервитьорките използвали, за да се отърват бързо-бързо от сприхавите клиенти. Освен това, според нея, действало и при нежелани срещи. Марла ни разказа за тетрахидрозолина. Страхувам се, че вероятно останалата информация е научила от нас, дори и да не е била тясно специализирана, тя ѝ е послужила за ориентир.

— Но как се е сдобила с хапчетата?

— Много лесно. Спомням си, че много се учуди, когато разбра, че поръчка за рецептите се прави не от лекаря, а от някой в кабинета. Разбира се, дава се и името на лекаря, а ако става въпрос за наркотичен медикамент, се добавя и номера му от лекарствения списък, одобрен от здравната администрация. Но повечето рецепти не са за наркотици, не са потенциално опасни... в традиционния смисъл на думата. Лекарствата, които тя е използвала, влизат в тази категория. Лекарства, които човек не би започнал да пие, ако не се налага.

— Или ако няма избор. Не е възможно да е научила за самия синдром, докато е живяла в къщата в Джорджтаун... нали? Преди тридесет години едва ли е бил описан?

— Не, не е бил. Съвсем сигурен сам.

— А преди деветнадесет години? Не се споменава в нито един учебник тук.

— Предполагам, че оттогава са започнали да се появяват описания на клинични случаи в педиатричната литература. Необходимо е известно време, докато всеки новоописан синдром влезе в стандартните текстове.

— Значи тя е стигнала до тези изводи съвсем сама.

— До какви изводи, Брук?

— До нея, Лили. Твоята... диагноза. От какво си страдала. Всъщност, ти въобще не си била болна, с изключение на разкъсания апендикс и септичният шок. Шокът и последиците от него са станали отправна точка за нея. Оцветила е симптомите ти при първото ти влизане в болница, така че ако подобни симптоми се появят отново, логически погледнато, това ще означава, че са предизвикани от основното ти заболяване. Ако не беше разкъсания апендикс, вероятно тя никога нямаше да разбере колко е забавно да си смъртно болна и колко е чудесно да я смятат за идеалната майка, като Каролин, и блестяща бизнес дама. И може би никога нямаше да открие, че обожава усещането, че Джон има нужда от нея.

— Брук, моля те. Какво говориш?

— Не знаеш ли, Лили? Не си ли се досетила?

— Не искам да се досещам.

— Искаш да кажеш, че не искаш да знаеш. Но — тихо рече Брук, — е вярно. След като оцеля след септичният шок, е трябвало да се възстановиш, както след смъртта на майка ми. Тя те е разболявала, Лили. Тя те е тровила с лекарства. С тези, които липсват от мозайката, която направи за Фей. Няма никакво съмнение. Тя те е разболявала както си поиска и когато си поиска. Време е за биопсия на костен мозък? По-добре да впръска малко циклофозамид в шейка на Лили, за да спаднат кръвните ѝ показатели. Или да променим ритъма, какво ще кажете за гръбначна пункция? Шепа хапчета дексамстазолин ще свърши работа. А когато Лили толкова искаше да отиде на първия си бал, предварително беше решено, че желанието ѝ нямаше да е по волята на майка ми, въпреки виенето на свят, предизвикано от другите лекарства. Няколко капки тетрахидрозолин щяха да предизвикат желаното от нея съгласие на Лили. Рейф разказвал ли ти е някога за Тлалок, ацтекски Бог на дъждовете, който пожелал сълзите на децата. Мисля, ще се съ согласиш, че майка ми го удря в земята.

— Тя никога не би...

— Напротив, би го направила. Но само, когато ѝ е било удобно. Била си болна за нейно удоволствие. Да си спомняш някога да е отлагала нещо, което иска да направи, само заради болестта ти? Аз не си спомням. Болестта ти, обаче, вършеше добра работа, когато тя имаше настроение за вниманието на Джон или да ѝ се възхищават за подчертаната жертва, която прави за болното момиче, което дори не

беше нейно, или когато беше в настроение да си разменя умни приказки с лекарите. И разбира се, появи се пътуването до Женева. През есента решиха, че следващия път, когато електролитите ти са извън строя, ще те изпратят в клиниката. Майка ми избра пролетта. Идеалният сезон за романтични истории. Еделвайсите цъфтят по това време, в края на краищата и...

— Престани, Брук! Звучиш толкова...

— Налудничаво ли, Лили?

— Да.

— Като майка си?

— Не!

— Нарича се синдром на Мюнхаузен, описан от Прокси. Чувала си за него, нали? Във вестниците, в предаването „Пийпъл“, по телевизията?

— Да, но... Да, чувала съм.

— Онзи следобед видях Джон в кабинета му. Сигурно тъкмо се беше върнал от къщата. Никога няма да узнаем защо е ходил там, какво го е накарало да претърсва и дали е имал представа какво ще открие. Когато го видях, той стоеше неподвижен, обсебен от откритието, което току-що направил, предполагам, и размишляващ какво да прави. Знаем, че се е опитал да се свърже с Къртис, вероятно за съдействие. Може би да обсъдят кога да се обади на полицията. Накрая Джон решил сам да се изправи лице в лице с нея. И защо не? Няма никаква представа, че тя има пистолет. Разбира се, дори тя беше забравила... докато не й напомних.

— Брук, тя щеше да се сети за пистолета. — Гласът на Рейф беше тих, но ожесточен. — Знаеш, че щеше да се сети, в момента, в който се сблъска с обвиненията на Джон.

— Въпреки замайването от часовата разлика? Дори да не бяхме си припомняли изнасилването? Не знам. Никога няма да узнаем. Знаем само, че в предсмъртния си час Джон е бил при Лили в мислите си и с любовта си.

Брук погледна Лили, така обичана, така предадена.

— Той я уби, за да защити теб, Лили, да те спаси. Толкова съжалявам за поведението й.

Лили не можеше да говори. Не преставаше и да трепери. Но успя да кимне леко с глава в отговор. „Знам“.

— Ще оставя кутията за бижута тук. — Брук докосна съкровищницата, приютила толкова зло, и се обърна към Робърт и Фей:

— Моля ви, изхвърлете я, когато научите всичко, което може да се узнае. Хапчетата също. Не позволявайте на спасителката да изработи нещо красиво от нея. Ами, предполагам това е всичко. Време е да тръгвам.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сърцето на Брук лудо биеше, както преди четири дни. Само преди четири дни. Тогава се намираше в безизходица, и за да продължи напред, трябваше да се изправи лице в лице с миналото си.

Направи го. А жената, която слизаше по стълбите на имението в този априлски следобед?

Тя все още беше в безизходица. Отчаяние и още нещо. Много лошо.

— Няма ли да се сбогуваш с Фльор?

Не беше чула стъпките зад гърба си. Те се изгубиха сред хаотичните удари на сърцето.

Не го погледна, не можеше, но отправи поглед към пасището и Фльор. Тя цвилеше, искаше още прегръдки, насърчаваше Брук отново да изцапа чистичкия си син костюм с кафява козина.

Беше ѝ отнело известно време, докато отстрани всички косми от дрехата си, а най-сантименталният момент беше, че Брук ги сложи в плик... като човек, безнадеждно изпаднал в безизходица, който се надава да намери сигурно убежище за пожеланието си.

— Фльор никога не е била моя. Тук нищо никога не е било мое. А като се има пред вид, че се радва на толкова много внимание, тя скоро ще забрави, че изобщо съм била тук.

Фльор нямаше намерение да я забрави все още. А изглежда наистина се радваше на страшно много внимание.

Брук се извърна и продължи към къщата.

Зад нея със сигурни стъпки вървеше воинът.

— Значи просто бягаш?

— Трябва да хвана самолета.

— След няколко часа.

— Нямах ли да е по-добре, ако майка ми бе проявила порив да избяга, не да убие? Най-хубавото, когато си тръгваш, е, че не убиваш никого.

— Нима, Брук?

Тя не отвърна и не проговори, чак докато стигнаха до колата. Беше я оставила на пътя, където трябваше да бъде, багажът беше натоварен, а ключовете в стартера, всичко беше готово за тръгване.

Рейф протегна ръка към дръжката на вратата преди нея. Не я преместваше. Измамно случаен жест, който блокираше бягството ѝ.

— Какво искаш, Рейф?

— Отговор.

— Какво стана с „истината“?

— Надявах се на отговор, който е самата истина.

— Не мога да повярвам. Знаел си какво е направила тя, знаел си истината и си я скрил от мен. Кога разбра? Преди или след като ти признах, че се гордея с нея.

— След това.

— В този момент си решил да унищожис доказателството върху кубчето с листи „да не забравя“.

— Точно така.

— А ако знаеше за снимката на мозайката на Фей, сигурно щеше да унищожис и нея, а?

— Щях да я скрия, така или иначе.

Брук се загледа в пръстите, които я държаха заложник, без да я докосват. Мислите ѝ се насочиха към спомена за докосването му, но тя насила промени посоката им към майка си... и Лили.

И двете майки бяха водили дневници. Каролин с надежда беше записвала всичко за дъщерните люляци, които един може би щеше да създаде. А на Марла? Дневникът ѝ, бележките в медицинските досиета, представляваха хроника на мъчението на дъщерята и поредица от рецепти за постепенно отравяне: кои точно хапчета причиняват желанието ефект, в какви дози трябва да се дават и за колко време.

— Така или иначе, щях да разбера какво означават бележките ѝ.

— Може би. — Гласът зад нея се съгласи. — А може би не.

— Помолил си Робърт да запази диагнозата в тайна до моето заминаване.

— Изобщо не ми се наложи да го моля.

— Лили щеше ли да разбере някога истината?

— Да.

— Ами когато аз случайно попитах Лили какво е открил Робърт?

— Възнамеряваше да говори с педиатър имунолог, за да измислят някаква рядка, но действителна детска болест, която възпрепятства растежа на детето. Действително съществува детски вариант на кожна туберкулоза, който щеше да свърши работа.

— Значи убеждавате Лили да лъже, всички знаят истината, освен мен. Кое ти дава право да вземаш решения за моя живот?

— Това, което ми дава право, Брук, е, че те обичам.

— Не. Не можеш. Твърде късно е.

— Мисля, че е тъкмо на време. И, Брук, мога да те обичам, та аз те обичам. Толкова ли е лошо?

Не. Просто е чудесно. Дори невъзможно.

— Да.

— Защо? Само не ми казвай, че е заради майка ти. Не бива да вярваме, че греховете на прадедите ни имат нещо общо с нас. Или че трябва да ги изкупваме.

Но това, което ще кажеш на Лили, предстои. И няма да го подминеш, щом разбереш. Тя иска да има дете от теб.

— Греховете на прадедите, да — потвърди тя, — но тук не става въпрос за древна история. Да речем, че си на път да създадеш дъщерен люляк и си във фазата, когато подбиращ родители. Сериозно се съмнявам, че ще решиш да кръстосаш „убийца“ с „изнасилвач“.

— Бих го направил, ако знаех, че ще получа теб.

Брук отместа поглед от вратата на колата към прозореца и видя любовта.

Вълшебна.

Невъзможна.

— Светла Звездичка — измърмори тя, — ето как трябва да кръстиш златния си люляк.

— Звучи добре, що се отнася до пролетния цъфтеж. Но не дава никаква информация за есенните цветове.

— Трябва да бъдат забравени. Ярка Звездичка трябва да бъде забравена.

— Ще трябва отново да попълня формуляра на дружеството на люляците.

— Смятах, че Лили все още мисли върху името.

— Да, за известно време формулярът беше попълнен, но Лили измисли името в четвъртък вечер.

— Мисля, че ще промени намерението си, когато се сблъска с факта, че майка ми едва ли не уби и двамата ѝ родители.

— Каролин умря от извънматочно разкъсване.

— Така твърдеше и моята майка психопатка.

— Лекарите казаха същото, Брук. И Фей беше там. Тя чу диагнозата заедно с Джон и Марла.

— Питал си я за това снощи, нали? Чудил си се дали майка ми не е убила и Каролин. Знаеше, че е способна на такова нещо, и сигурно щеше да го направи... Ако едно невинно неродено същество не беше попаднало като в капан във фалопиевата тръба.

— Чудя се, Брук, дали случилото се е следствие от изнасилването. Начинът, по който майка ти е действала, или бездействала.

— Изнасилването няма отношение. С удоволствие би убила приятеля си от училище за това, че са се разделили. Не понасяше да бъде отхвърляна. Никога. Сигурно е мразела Джон, загдето той не я обича, мразела Каролин, че е обичана, мразела Лили, че е тяхно дете. Баба ми притежава такава склонност, макар и не чак до там смъртоносна.

— Това обяснява защо същия следобед Джон написал името ти и това на Къртис върху листчето с кодовете на лекарствата. Но върху листите, които взех от писалището на майка ти, имаше само кодове. Джон очевидно е написал името ти, след като се върнал в кабинета си, когато вече е знаел какво е сторила майка ти. Искал е да стане твой законен опекун, за да не те изпратят да живееш при баба си Елиз, след като майка ти влезе в затвора.

— Нещо, което никога няма да разберем. — Но Брук знаеше. Сърцето ѝ се досещаше. Джон също щеше да я защити. — Знам със сигурност, че жените от фамилията Блеър никога не бива да имат деца, нито Елиз, нито Марла, нито Брук.

— Говориш глупости.

Ще ми повериш ли децата си, Рейф?

Брук не можеше да му зададе този въпрос. В този момент, преди Рейф да разбере, че и Лили щеше да му зададе същия въпрос, Брук си помисли, че отговорът му щеше да е положителен. Да... а после не.

— Трябва да тръгвам.

— Един от твоите археологически спешни случаи?

О, да. От онези, при които се налага да прекараш остатъка от живота си в гробница.

— Какво стана с намерението ти да тръгваш в понеделник сутрин?

— Не знаех колко време ще ми трябва, за да прегледам вещите на майка си. Понеделник сутрин беше максимално дългия срок, който си поставих, и при който щях да закъснея за разкопките. Добре е да съм там преди началото, когато обсъждаме подхода, как да действаме. Ако тръгна тази вечер, ще пристигна на време за разговорите и няма да се налага някой да ме въвежда в нещата.

— Честно, наистина. Може ли да дойда с теб?

— Лили има нужда от теб.

— Ти чу ли какво ти казах, че те обичам?

— Не мога, Рейф. Не разбираш ли?

— Не. Дай ми да разбера.

— Ние едва се познаваме.

— Не е вярно. А това, което не знаем, ще открием заедно. Ще бъдат дълги и интересни разкопки. Погледни ме, Брук, и ми кажи, че не ме обичаш.

Тя направи, каквото можа. Погледна го.

— Лили те обича, Рейф.

— И аз обичам Лили. Както и ти я обичаш. Не става въпрос за нея, Брук. За нас, става въпрос. За теб и мен.

— И за Лили. В четвъртък тя имаше час при гинеколог. Относно нещо, което от дълго време обмисля. Тя иска да има дете, Рейф. Много деца, предполагам, след като вече може. Нейни деца... и твои. Възнамеряваше да те попита след срещата си с лекаря следващата седмица, но няма причина да се чака вече.

Брук наблюдаваше реакцията му и осъзна, че той беше прав. Те се познаваха доста добре.

И тя беше права. Знаеше, че той ще даде положителен отговор на Лили.

Но на Рейф щеше да му е много по-трудно, отколкото тя си представяше. Тя видя копнежа му по онова, което можеше да се получи между тях, и тъгата по това, което никога нямаше да се случи.

Винаги е трудно да се сбогуваш.

— По-добре да тръгвам — каза тя. — Трябва да тръгвам.

Той махна ръка от дръжката на вратата, освобождавайки я от затворничеството на колата, после я прибра до тялото си и я стисна в юмрук. Колата беше свободна. Тя беше свободна.

Той я пускаше да тръгне.

— Ще те закарам.

— Не, благодаря.

— Изтощена си.

— Добре съм. Все още е светло и няма движение. — Брук хвана дръжката на вратата, ръката му не я докосна, не я спря, но тя усещаше топлината му по хромовата боя. — Трябва да шофирам.

— Добре. Но искам да знам къде ще отседнеш. — Той леко се усмихна. — Не ми казвай, че е в някакъв отдалечен лагер. Знаем, че платото Гиза е на три минути път от хотел „Кайро-Хилтън“.

— „Нил-Хилтън“. Но...

— Да не се появявам ли? Няма. Обещавам. Ако и ти ми дадеш обещание.

— Какво обещание, Рейф?

— Че ще се видим след една седмица в понеделник. Ще дойда в Кайро или пък... била ли си някога в хотел „Уинд Чаймс“ в Лондон?

— Не.

— И аз също. Да се срещнем там, Брук. След една седмица в понеделник в четири.

Преди дванайсет години, преди дванайсет месеца април, Брук не спази уговорката им за срещата в понеделник. Беше се отплеснала в разговори за пистолети и изнасилвания.

— Защо?

— Защото те обичам. А и все още не съм те чул да казваш, че не ме обичаш.

— Трябва да поговориш с Лили.

— Ще поговоря.

— Рейф, ако не дойдеш, ще разбере.

— А ти ако не дойдеш, Брук, аз няма да разбере.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лили настояваше, че с наистина добре. Настроението ѝ не се промени до края на домашното парти в „Убежището на лисиците“. Рейф, Робърт и Фей бяха все край нея и я оставяха да води разговора в желаната от нея посока.

Тяхната домакиня бърбеше за люляци, коне, внуците на Фей и сватбени торти. От време на време се спираше по средата на изречението, внезапно припомняйки си за току-що направеното откритие за Марла. След секунди, дори минути, тя вдигаше рамене и се насочваше към други теми, тъй като не можеше да говори за това все още.

Фей и Робърт заминаха заедно в неделя следобед. И двамата предложиха да останат толкова, колкото на Лили ѝ се иска. Но тя имаше нужда да остане насаме с Рейф, в познатата от дванадесет години компания.

Фей и Робърт не се познаваха от толкова много години, но и двамата очакваха пътуването до летището с нетърпение.

— Като заговорихме за това — започна Фей, — първото нещо, което аз правех сутрин, бяха шейковете на Лили, за да са охладени, когато тя слезе... и междувременно готови, за да може Марла да ги поръси с отровата си. Била съм в кухнята, когато го е правила. Сигурно съм била. Но дали обръщах внимание, когато отиваше до хладилника да си вземе прясно мляко за чая? Не, никога. Предполагам, че е изпитвала удоволствие да рискува.

— Сигурен съм, че е така.

— Приготвях шейковете всеки ден, дори когато Лили се оправяше. Бяха се превърнали в навик, за нея, и за двете ни, действаха успокояващо на слабия ѝ стомах... и по този начин можех да ѝ помагам.

— Със или без шейкове, Марла щеше да дава хапчетата на Лили. Можела е просто да ги слага в ръката на Лили с обяснението, че лекарите ѝ се обадили, и да настоява да ги глътне. Вие поне сте била в

течение, Фей. Живяла сте в една и съща къща с нея в продължение на седем години, без да се сблизите. От друга страна, аз самият прекарах две години под един покрив с Марла и винаги съм я смятал за страхотна.

— Не съм била в течение, Робърт. Всички я смятаха за страхотна. Включително и аз. Несъмнено нейната „Къща на люляците“ имаше забележителен успех. Това прави поведението ѝ още по-необяснимо. — Фей замълча. — Справяше се добре, нали? Блестящо?

— Страхувам се, че е така. От това, което знам за синдрома, тя е избягвала всичките обичайни грешки.

— Например?

— Повечето страдащи от синдром на Мюнхаузен правят всичко възможно да оставят детето в болница. Те самите желаят да останат там. В резултат на това, често пъти състоянието на децата се влошава по време на престоя им в болница, особено когато предстои изписване. Но Марла винаги се опитваше да прибере Лили у дома. И проявяваше достатъчно настоятелност. — Робърт се замисли. — Това не е типично за страдащите от синдрома. Те са неадекватно спокойни за болестта на детето, не се тревожат от силата на симптомите и дори изпитват смътно задоволство, когато се налагат болезнени процедури.

— Марла не оставаше ли спокойна?

— Да. Но не по-спокойна от обичайното за нея състояние, или в този случай, отколкото беше Джон през повечето време.

— Джон правеше всичко, за да е добре Лили.

— Винаги.

— И благодарение на Марла, най-доброто и необходимо за Лили лечение я караше да страда, и беше мъчение за Джон. И... — тихо добави Фей — за вас.

— Вярвах, че с Марла сме приятели. Добри приятели. Бях заслепен за истината, защото ѝ дължах толкова много.

— Вие сте ѝ бил задължен?

— Тя е причината Джоана да се върне отново в живота ми. С Джоана се познавахме от гимназията, но не бяхме излизали заедно. Въпреки това, имаше нещо общо между нас. Всеки следваше собствения си път — медицинското училище, училището по право, окръг Колумбия, Денвър, когато на една Нова година Джоана се обади в къщата в Джорджтаун. Бях в болницата, и щях да остана там през

следващите тридесет и шест часа. Но двете с Марла си поговорили доста дълго. Тъкмо били поставили на Джоана диагнозата на болестта на Хочкин. Стадий 4Б. Прогнозите били мрачни. Не искала да умре, преди да сподели с мен някои неща. Марла я убедила да ми ги каже лично. След пет месеца с Джоана сключихме брак.

— И после, Робърт?

— Живяхме двадесет и девет години.

— Марла няма отношение към това — рече Фей. — Вие сте спасил живота на Джоана.

Бърза усмивка премина през лицето на Робърт, после той се намръщи.

— Няколко месеца преди да умре, на Джоана ѝ направиха плеврална биопсия, която няколко часа по-късно получи усложнения поради недостиг на въздух. Аз бях дежурен и пристигнах секунди след като един друг доктор Харт, детски хирург на име Питър, поставил диагнозата напрегнат пневмоторакс и полагаше необходимите усилия да я спаси. Той наистина я спаси. Без никакво колебание заби една голяма игла в гърдите ѝ. Това трябваше да направи всеки на негово място. Дори интернистите го знаят. Но когато я видях... успях единствено да си помисля „някой да я спаси, моля ви“.

— В този момент сте бил съпругът, не лекарят.

— Но това, което не знам и никога няма да узная, е какво щеше да се случи ако го нямаше Питър. Щях ли да успея да направя това, което направи той? Той ѝ спаси живота точно, когато трябваше, в единствения момент, когато можеше да бъде спасен. Ако беше блокирала... Питър ни даде шанс да се сбогуваме, а на Джоана възможност да ни сближи.

— Да ви сближи? — попита Фей.

— Мен и Питър. Когато на следната сутрин той дойде да я види, Джоана прояви по-голям интерес към другия Харт, отколкото към собственото си влошаващо се здраве. Питър бил изоставен на петгодишна възраст. Така че имал нужда от семейство, реши Джоана. От баща. А аз имам нужда от син. Лечението на болестта на Хочкин не ни позволи да имаме деца с Джоана. Тя много се тревожеше колко самотен ще съм след смъртта ѝ. Само две секунди ѝ бяха необходими, за да заключи, че и Питър бил самотен, и че двамата с него много сме си приличали.

— Така ли е?

— С Питър ли? Само Джоана виждаше приликата.

— Вие негов баща ли сте? Възможно ли е?

— Отрицателен отговор и на двата въпроса. Той е на трийсет и шест, значи аз трябва да съм бил на деветнайсет. Тогава учех в колежа, имах стипендия за научно-практическа работа и нямах връзка с никое момиче. Нито дори веднъж. А и Питър е също толкова сигурен, че аз не съм бащата, който го е изоставил. Той никога не се е интересувал от биология. Питър нямаше баща. Аз нямах син. Джоана вярваше, че сме предопределени да се сблизим. Тя вдигаше голям шум около този въпрос. Включително — тихо рече той, — и когато умираше.

Гласът на Фей също беше тих.

— Питър с нея ли беше тогава? С вас?

— Беше в съседната стая, както го помоли Джоана. Тя умря в нашия дом, в нашето легло. Аз предварително знаех къде трябва да се обадя, на следователя, на погребалната агенция...

— Питър ви помогна.

— Да, Фей. Той отново ми помогна.

— Изглежда е свестен човек.

— Много свестен.

И вие също.

— И ваш доведен син?

— Не. След смъртта на Джоана се отчуждихме. Той е особняк. С мен... и към мен се чувства някак особено. Сигурен съм, че Джоана е забелязала. Но не е пожелала да се задълбава. Не е искала да прави нещата още по-трудни, тъй като е била сигурна, че между нас може да се получи, трябва да се получи истинска връзка.

— Вие задълбахте ли се?

— В кое, в особените отношения с Питър ли? Не.

— Мъже — измърмори Фей.

— Мъже?

— Да, Робърт, мъже.

Шест часа след полета на Фей от Далас, Рейф поздрави Лили в ярко осветеното ѝ студио.

— Не успя да поспиш, нали?

— Опитвах се.

— И с какво се занимаваш сега?

— Малко пролетно почистване.

Рейф огледа безупречно подреденото ателие. Хаосът беше изчезнал. Всички плочки, цимент, лепило и гипс бяха прибрани в съответни чекмеджета, а творбите, които все още се работеха, бяха наредени върху един рафт под стативите. Кошницата с идеи и снимки беше преместена в един далечен ъгъл, а плотовете на писалищата бяха затворени.

— Съвсем не малко.

— Налагаше се, а и аз имах нужда да го свърша. Рейф?

— Лили.

— Притеснявам се за Брук. Знаеш ли къде ще отседне?

— В „Нил-Хилтън“. Знам също, че е пристигнала благополучно.

— Говорил си с нея?

— Не. Само с рецепцията. — Рейф замълча за секунда. — Ще говоря с нея, Лили. — Две секунди. — След една седмица ще се срещнем в Лондон.

— Добре.

— Сигурен съм, че Фей с радост ще се съгласи да остане тук, докато ме няма.

— Мисля, че е по-добре да съм сама. Бих искала. В най-лошия случай, ще продължа приключението с пролетното чистене.

— Мислех да помоля Сара да се грижи за конете. Ще имат пролетна ваканция в училище, така че ще е свободна. Знам, че и ти ще се справиш, но...

— Това е един вид вот на доверие към Сара, която все още се чувства отговорна, въпреки че не бива, за инцидента с Дафни.

— Да.

— Ти ще бъдеш такъв прекрасен баща. — Лили се усмихна на внезапната тревога в сините очи срещу нея. — Брук ти каза, нали? За бебето?

— Да. Каза ми. Лили...

— Не казвай нищо.

— Но има толкова много неща да си кажем.

— Няма смисъл. Знам какво чувстваш към мен, Рейф, и ти знаеш какво аз чувствам към теб.

— Не съм сигурен, че знаеш, Лили, какво ми струва този твой въпрос.

— Преди време щеше да кажеш „да“, нали?

— Да, щях.

— Е, добре... защото преди време щеше да ми е необходим положителният ти отговор. Но сега, имам нужда само да пренаредя тези работни стативи. Бих искала да изпробвам как стоят в периметъра на стаята.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Спешно отделение

Шведски медицински център

Вторник, 17 април

Петнадесет минути след полунощ

— О, доктор Харт, не знаех, че сте все още тук — портиерът рече изненадано.

— Някой търсил ли ме е? — попита Питър.

— Не. Само дето пристигнаха тези медицински досиета и си помислих, че е добре да ви уведомя, в случай, че ги очаквате.

Питър не чакаше никакви медицински досиета.

Но определено очакваше вести от изпращача им. Лили Рутледж. „Убежище на лисиците“. 12222 Кентърфийлд Роуд. Форсайт, Вирджиния. 20118.

— Как пристигнаха?

— С такси.

— Кога?

— Към единайсет. Съжалявам, че не ви уведомих веднага. Реших, че е важно да ги намерите в кабинета си утре сутринта.

— Правилно си постъпил. Благодаря.

Десет минути по-късно, настанен във владението си в „Уинд Чаймс Тауър“ Питър прочете корицата на болничните архиви.

Архивите на Лили.

Чистичко подредената информация приличаше повече на сметка, отколкото на писмо. Мястото беше Шведският медицински център. Периодът обхващаше седемте години от детството и юношеството на Лили, от осмата до петнайсетата ѝ година.

Имаше само едно действащо лице в драмата. Марла Блеър.

Изпълняваше ролята на втора майка на Лили, и като зловец разказвач навсякъде се появяваше нейният почерк, закодиран в цветовете.

Към корицата беше прикрепен един плик, съдържащ набор от хапчета, с надпис „Намерено в писалището на Марла“. Имаше и изрезка от вестник, кратко, но унищожително описание на случилото се във фермата „Убежището на лисиците“.

Това беше. Сцената беше готова.

А що се отнася до заглавието на пиесата от четири части?

Нямаше такава. Но в процеса на четене, Питър стигна до него.

Чудо. Подходящо заглавие за хоспитализацията на Лили, заради разкъсания апендикс. Но се наложи и подзаглавие: Смелостта на малкото момиче.

Докато четеше, заглавията се сменяха.

„Майка“. „Зло“. „Ярост“. „Ужас“.

Питър изчака до пет сутринта, за да ѝ се обади. Рано беше, но ако почакаше още малко, можеше да стане твърде късно. В шест имаше операция, и после през целия ден.

Очакваше да му отговори тих и сънлив глас. Някъде дълбоко в него нещо се обърна, когато си представи, че гласът отвръща „Рейф“.

Гласът, който чу в слушалката, беше тих... и буден.

— Ало?

— Питър е на телефона.

— Здравейте.

— Не спиш.

— Не. В интернет съм и търся информация за синдрома на Мюнхаузен, описан от Прокси. Сега, когато вече имам диагноза, реших, че е добре да прочета нещичко за нея.

— Ти току-що си научила диагнозата?

— В събота. Досиетата били заключени в писалището на Марла. Когато ги откриха, Робърт ги прегледа и... сигурно се чудите защо ги изпратих на него.

— Чудя се, но не възразявам.

— Благодаря. Възнамерявах, сутринта да се обадя на Едит, да ѝ дам по-подробни обяснения от тези в пакета, и да я помоля да помоли вас да ги прегледате, ако желаете и имате време.

— Имам време и желание. И вече го направих.

— Благада...

— На твоите услуги, Лили. Е?

— Е? Защо ги изпращам на вас ли? Не... знам. Минаха ми някои мисли през главата и най-логичната от тях ми подсказваше, че трябваше вчера сутринта да дойда при вас за мозайките на Седмо северно. Та това е начин да ви уведомя за причината, поради която не дойдох.

— Не се тревожи за мозайките.

— Не се тревожа много. Въпреки, че още преди да разбера за синдрома на Мюнхаузен, бях мислила и реших, че може би ще е по-добре децата сами да направят мозайките. Децата на всяка възраст биха могли да се справят. Всяко дете може да измисли свой собствен модел с необходимата помощ. Нали все още има такава програма за ръчен труд за лежащоболни в педиатрията?

— Да. Все още я има. — Изцяло подобрена програма в сравнение с онази от времето, когато Лили лежеше в болницата. Идеята ѝ да оставят децата сами да създадат мозайките беше страхотна, проект, който програмният директор, ентузиастката Мери-Ан, с удоволствие би пожелала да води. Но... — Няма нужда да бързаш с решението си, Лили.

— Все едно, ще съм готова с него този уикенд, в събота. Тогава планирам да повтора сантименталното си пътуване до „Педиатрията“, особено в Седмо северно, за да разбера дали дружелюбните духове от миналия четвъртък са се превърнали в зли призраци. В този промеждутък, освен че ще мина бърз курс по синдрома на Мюнхаузен, описан от Прокси, ще прекарам известно време с духовете, един, от които призрак, във фермата. Трябва да се сдобря с нея тук, в моя дом. Всичко друго, което ме очаква в ШМЦ, е в някаква степен заменимо.

— Но разполагаш само с една седмица?

— Толкова време даде Рейф на Брук, дъщерята на Марла, и нека погледнем истината в очите, проблемите, които тя трябва да разрешава, са много по-сложни от моите. Освен това, години наред прекарах в притеснения за болестта си и в страх, че отново ще се възобнови. Вече имам отговор и в основната си част, той е облекчение.

— Но не и необяснимо.

— Не.

— Едва ли е изненадващо.

— Знам. Но аз твърдо съм решила да вляза в битка с него и да го победя. Още тази седмица. Знам, че поведението на Марла има

отношение само към нея самата, не към мен. Сигурна съм. Но в момента го усещам твърде лично. След като науча някои неща за синдрома, надявам се да бъда по-обективна. Може би ако успея да проумея, че всички като Марла по света не могат да се променят, ще мога да се отдалеча от тази история.

— Смятам, че ще успееш, Лили. Защото си права, че не е лично. Да не би да изпращаш досиетата си на мен, защото искаш да научиш нещо повече за синдрома? Да не би да си мислила, че имам специални познания?

— Не. Това наистина не е причина. Дали е логично? Но... вие имате ли специални знания?

— Не. Въпреки, че съм виждал редица случаи. В детската хирургия, особено в травматологията, се сблъсквам с различни случаи на насилие над децата.

— Сам ли решавате да се сблъскате с тях? — попита Лили. — По ваш избор. Чудя се дали пък не съм го знаела? Определено то има връзка с една друга причина да ви изпратя досиетата.

— О?

— Изражението ви в кабинета на Рейчъл първия ден, поне това, което смятам, че видях, ми напомни за изражението на баща ми в онзи следобед, когато беше убит. Сега вече знам, че когато го видях, той току-що беше открил какво ми е причинявала Марла.

— В кабинета на Рейчъл — тихо рече Питър, — когато ти съвсем правилно постави диагноза на моя гняв. Тъкмо бях приел в интензивното едно съсипано дете. Беше бебе, което преди десет месеца Рейчъл изроди. Искях да се уверя, че тя ще свидетелства пред съда срещу родителите. Ти също беше права и относно потенциалната агресивност, която носех в себе си. В този момент си представях как безвъзвратно се справям, и то с удоволствие, с родителите на това бебе.

— Само си представяхте. Но нямаше да предприемете действия срещу тях. Колкото и голямо да е било желанието ви да защитите невинното дете.

— В онзи следобед баща ти е решил да действа. Дал живота си, за да те защити. Мислиш ли, че постъпката му е неправилна?

— Не. Но ми се иска, и винаги ще ми се иска, да ме беше защитил, както е възнамерявал първоначално. По законен начин, не... чрез смърт. Той не е знаел, че тя има пистолет. А когато разбрал, било

твърде късно и я застрелял. Умирайки. Когато си помисля какво е направил, какво е жертвал, фактът, че си позволявам дори за една седмица да се занимавам с патологичния случай на Марла, изглежда невероятно егоистично.

— Не е така, Лили. Не мислиш ли, че баща ти би се съгласил?

— О, да.

— Той беше чудесен човек.

— Да, беше.

Във Форсайт, навън от прозореца на ателието ѝ, птиците вече поздравяваха идването на зората. Лили ги чуваше в тишината.

В окръг Колумбия, няколко етажа по-надолу от владението на Питър, се разпищя сирена.

— Напомням ли ти за него по някакъв друг начин?

— Какво? О, за баща ми ли? Не. Не искам да кажа, че вие не сте чудесен човек, но... се чудя какъв отговор дава човек на такъв въпрос?

— Истината. Както направи ти. Отговорът ти не беше лош, Лили.

— Ами... има един доктор Харт, който ми напомня за баща ми.

— Робърт.

— Да. Много и по различни начини. Включително и покровителството му над мен, и вината, която чувства. Сигурна съм, че и баща ми е чувствал такава вина, за това, че през всичките тези години му е убягвала диагнозата.

— Нито единият, нито другият щяха да могат да я определят, без бележките на Марла и скритите от нея хапчета. От клинична гледна точка, тази на Робърт, най-важната подробност за синдрома е, че болестта на детето не съществува. Да, твоето заболяване няма име. Но чудесно се вмести в цяла палитра от автоимунни болести, чийто брой се увеличавал навремето и продължава да се увеличава днес. Робърт не бива да чувства ни най-малка вина.

— Имате ли нещо против да му го обясните? — Лили очакваше отговор, но такъв не последва. Изчака още малко. — Имате. Защо?

— Няма по-добър лекар от Робърт Харт.

— Значи, струва ви се непривично вие да му го кажете? Самонадеяно?

— Да, и двете.

— О!

Отново настъпи тишина. Смуцаваща тишина. Но имаше друго самонадеяно нещо, което Питър трябваше да свърши, и то скоро, преди да тръгне за операционната и преди Лили да научи всичко, което може, за синдрома на Мюнхаузен.

Той знаеше, че тя ще научи много неща, без да става от компютъра. Просто трябваше да влезе в официалния уебсайт, www.ashermeadow.com.

Часовникът отмерваше не само времето, през което Питър разговаря с нея сутринта, но и времето, което тя беше отредила на своите духове и призрака, както сама го определи.

Лили не знаеше, за разлика от Питър, че ѝ предстояха и други натрапчиви открития.

— Как се чувстваше през тези седем години?

— Как се чувствах ли, Питър? Безпомощна. Предадена от собственото си тяло.

— Харесваше ли ти да те обграждат с внимание?

— Не.

— А съчувствието?

— Изобщо. Мразех да съм причина за всичките тревоги на баща ми. На Брук. На Фей.

— А на Марла?

— Да, разбира се. Прекарвах много повече време в притеснения за другите... в мисли за майка ми, колко разтревожена би била.

— Много жертви на синдрома на Мюнхаузен, особено по-възрастните, си втълпяват, че доколко са обичани зависи от болестта им. Колкото по-зле са, толкова повече любов се излива върху тях. Може да се развие причинно-следствена зависимост, при която децата сами предизвикват болестта.

— Чудя се дали съм го правила. Несъзнателно и по съвършено различна причина. Толкова много исках да оздравея, че скривах симптомите.

— Както през седмицата преди танците? От показанията на електролитите ти, когато те доведоха в спешното, очевидно си имала симптомите от известно време.

— Да, така беше. Имах и ги криех.

— На което Марла отговорила като увеличила дозите на лекарствата, които ти давала. Същата тази вечер си можела да умреш.

— Марла не се опитваше да ме убие.

— Не. Въпреки, че с времето желанието за насилие се увеличава. Превръща се в пристрастеност за извършителя. А с това се засилват желанията. Постепенно всичко, което в началото е изкарвало от равновесие пристрастения, трябвало да получи възмездие. Затова колкото по-болно било детето, толкова по-високо се вдигала летвата. За да постигне тези височини, родителят поемал по-големи рискове, които за детето водят до още по-големи поражения.

— Марла едва не причини най-голямото зло с помощта на моята непредпазливост.

— „Непредпазлив“ е дума, която си струва да се запомни. Боледувала ли си много през последните дванадесет години?

— Само веднъж. От настинка. И Рейф се разболя, даже много повече от мен.

— Така че не ти е мъчно, когато не боледуваш, нали!

— Не. Защо ми задавате тези въпроси?

— Защото ще откриеш две потенциално тревожни особености на жертвите на синдрома на Мюнхаузен. Въпросите, а още повече твоите отговори, ми се сториха добър начин да ти напомня предварително, че и двете тревожни неща не се отнасят за теб.

— Знаел сте отговорите ми, преди да ме питате?

— Почти бях сигурен, че ги знам. Съмнявам се, че се възприемаш като жертва на насилие с деца.

— Не. Наистина не се възприемам така. Нищо никога не е имало формата на насилие. Родителите ми толкова ме обичаха. Брук също. И не е правилно да употребяваме думата „жертва“ що се отнася до мен. Нито като дете, нито днес, не съм имала усещането, че ме тормозят. Мисля, че „залог“ е по-точна дума, била съм залог в играта, която Марла играеше.

— Как оценяваш шансовете си да станеш пациент с диагноза синдром на Мюнхаузен?

— Пациент със синдром на Мюнхаузен? Искате да кажете, да започна да предизвиквам различни заболявания на самата себе си ли? Нулеви шансове.

— И аз така мисля. Но някои жертви, каквато ти не си по думите ти, продължават и като възрастни да си измислят заболявания. Според

теорията, липсва им вниманието, което са проявявали към тях в детството им.

— Не съм от тях. На мен ми липсваше доброто здраве, на което се радвах до осемгодишната си възраст. Кое е другото тревожно нещо?

— Една малка част от жертвите на синдрома стават извършители на синдрома.

— Нараняват собствените си деца? Не мога да си представя някога да нараня дете.

— Никога не съм мислел, че си способна на такова нещо.

— Благодаря. Също и за въпросите. Сигурно дълго щях да умувам над тези особености, ако бях попаднала на тях неподготвена.

— Четенето и без това ще бъде трудно. И обезпокоително.

— Защото има жертви и става въпрос за насилие спрямо деца.

— Точно така.

— Все пак, трябва да го прочета.

— И да поговориш по-късно с мен?

— Да, моля ви. Ако имате време.

— И имам, и нямам. След около три минути ще съм на разположение на капризите на пациентите. Може би чак довечера ще успея да ти се обадя отново. Може би късно вечерта.

— По всяко време. Аз пък предадох съня си на разположение на капризите на духовете и призраците. Късно си легнах, по обяд подремнах и на зазоряване сърфирах в интернет. Моля ви, Питър, обадете ми се. По всяко време. Ако пожелаете.

— Да, ще се обадя. Имам още един въпрос? Кой е Рейф?

— О! — Моят рицар в лъскави доспехи. Мъжът, който щеше да стане баща на децата ми. В главата ѝ кръжаха познати описания. Но сега принадлежаха на миналото, чудесното безоблачно минало. Кое описание на Рейф щеше да ги замени? Лили не разбра, че сама беше формулирала обяснение. Без да се замисля, с усмивка на уста, тя отговори: — Той е чудесен мой приятел, влюбен в Брук.

В следващите дни и нощи те говориха по всяко време на денонощието, в продължение на часове понякога, а друг път само за едно „ало“, което изричаше Питър, преди да го повикат спешно.

С мълчалива тъга за жертвите, които нямаха късмета на Лили, те обсъждаха това, което тя беше научила: че носителите на синдрома на Мюнхаузен не могат да бъдат рехабилитирани, че тормозът приключва

със смъртта на жертвата или когато заловят извършителя, или той намери по-малко дете, което да тормози.

Често пъти извършителите бяха добре образовани, произхождащи от висшата класа, и изключително жени. Повечето бяха биологичните майки на жертвата. Осемдесет процента имаха досег с медицинска среда или болница, като служители, пациенти или и двете. Също осемдесет процента имаха анамнеза за синдром на Мюнхаузен. Причинявали мними заболявания на себе си и тогава започвали да тормозят околните. Често пъти се прилагала психиатрична терапия, като при умишлените убийства, или в миналото, или когато се разкрие деянието им.

Сведенията сочат, че най-младата жертва е била в утробата на майка си. Извършителката се научила да предизвиква смущения в плода, като хипоксия, чрез промяна на положението си, така че тежестта на корема ѝ да спира притока на кръв към пъпната връв. Най-възрастната жертва била в старчески дом. Синдромът бил наблюдаван и във ветеринарната медицина.

Типичен начин за причиняване на болка било задушаването. В случаите, когато използвали медикаменти, обикновено това били лекарства, които лесно се намират: лаксативи и еметици, кофеин, лак за нокти, киселина. Ако нарушителите имали достъп до игли, веществата, които инжектирали били също толкова подходящи: пръст; въздух, киселина, телесни течности. Стигало се до хипогликемична кома, причинена от инсулин. В пресата се появил шокиращият случай, при който бащата бил обвинен, че инжектирал HIV.

Нямаше никакво съмнение за деянията на Марла Блеър. Но какво е правила не беше описвано досега.

— Би трябвало да се опише случаят, нали? — попита Лили в десет и четиридесет и пет в четвъртък вечерта. — В интерес на останалите лекари, те трябва да знаят.

Преди Питър да отговори, го извикаха от спешното, последва едно разсеяно „довиждане“. Четири часа по-късно, когато сънливият глас му отговори, той тихичко каза:

— Да.

— Да. — Като ехо прозвуча Лили. Усмихна се и се събуди. — О, доклада за случая.

— Искаш ли да се обадя по-късно?

— Да, моля ви. Малко по-късно. Ще напишете ли доклада?

— С удоволствие, но преди това трябва да поговоря с лекарите, които в началото са се грижили за теб.

— Аз съм техен случай, не ваш.

— Това е за протокола.

— Много лекари са ме преглеждали.

— Знам. Ще трябва да поговоря само с двама-трима от тях, с онези, които са те поемали при постъпването ти в болница.

— Няма нужда да се консултирате със специалистите?

— Освен ако евентуалната диагноза не спада в тяхната специалност.

— Започвам да се тревожа, че диагнозата ми ще се разчуе из Форсайт. Предпочитам никой да не знае.

— Все още ли не се интересуваш от вниманието на другите?

— Все още не. А и не желая отрицателно отношение особено към Брук. От докладите за другите случаи разбирам, че пациентите никога не се споменават поименно. Но дори инициалите могат да създадат проблем.

— Дали аз или някой друг ще го напише, не е от значение, но ще внимавам, инициалите да нямат нищо общо. Ако желаеш можеш сама да ги избереш.

— Доверявам се на вас да ги изберете.

— Така или иначе ще ти ги съобщя.

Лили се намръщи от внезапния безизразен тон на гласа му, сякаш не желаше тя да му се доверява. Или пък беше уморен, рече си тя. Или мислеше за някой пациент.

Въпреки това, нещо я накара да повдигне въпрос, за който не беше сигурна, че е разумно да говори.

Или трябва да говори.

Или искаше да говори.

— Рейчъл се обади днес. По-рано през седмицата отмених часа при нея, тъй като беше съвсем ясно, че резултатите от изследванията ще са нормални, но тогава за първи път говорих с нея направо.

— Каза ли й, че си ми дала досиетата?

— Да. — В този момент нейният глас, гласът на Рейчъл стана безизразен. — Тя подозира, че знаеш за синдрома на Мюнхаузен колкото всеки друг в ШМЦ.

— Тя предложи ли ти да поговориш с някого другиго?

— Не беше предложение. Просто се чудеше дали възнамерявам да говоря с друг.

— Защото тя вярва, че трябва да го направиш. Знае, че огорчавам хората.

— Наистина ли?

— Да.

— Но не пациентите си.

— Не. Само всички останали.

— Всички останали може би очакват твърде много.

— Не, не твърде много. Очакванията им са разумни. Те просто не разбират, че трябва да очакват от мен много малко, защото мога да им дам и имам желание да дам много малко.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Събота, 21 април

Ферма „Убежището на лисиците“

— Лили. — Гласът на Рейф беше мил, но твърд. — Тръгвай.

— Глупаво е да не те оставя на летището, при положение че на път за града минавам оттам.

— Само ако самолетът ми заминава съвсем скоро.

— Знам. Но мога да се обадя на Питър и да му кажа, че ще пристигна там довечера, както първоначално възнамерявахме.

— Би могла. Но може би довечера той няма да има възможност да се шляе из „Педиатрията“. В момента няма операции и е дежурен в спешното. Не ми ли каза току-що, че той точно това ти обяснил?

— Твърде много приказки.

— Така че тръгвай. Обичам да оставям колата си на летището.

— Ха. Добре. Тръгвам. Нали ще я доведеш у дома?

— Залагам главата си, че ще се опитам.

— Знам, не се съмнявам.

— Карай внимателно, Лили.

— И ти също.

Оставаха часове до полета на Юнайтед Еърлайнс в 18.28, с който Рейф щеше да пътува до Лондон. Той не устоя на нетърпението си и потегли към Дале, едно кратко, безопасно и лесно пътуване.

Априлският следобед беше превъзходен. Топъл и слънчев, ясен и лазурен. Подходящ ден, и подходящ сезон, в който една млада майка, шофьорка на голяма кола, пукна гума.

Доста подходящо място на пътя, безопасно, широко.

И моментът беше идеален. Рейф се намираше на четвърт миля зад нея.

Тя с благодарност прие предложението му да помогне. Той постави крика под шасито и то застопори. Внимаваше за

профучаващите край тях коли.

Но в главата му имаше и други мисли. Една, единствена мисъл.
За Брук.

За живота с Брук. За деца с Брук.

За любов с Брук.

Рейф не се тревожеше, че някоя минаваща кола може да връхлети
върху му или че колата може да се строполи.

Не се чу никакъв писък. Защо ли?

Той си беше едва ли не у дома.

На Лили не ѝ се наложи да омиротворява духовете на
„Убежището на лисиците“ отново. Нали бяха душите на най-обичните
й хора все пак. Самите души изглеждаха по миролюбиви, сякаш
успокоени, че истината беше разкрита.

А единственият призрак в „Убежището на лисиците“?

Късно една вечер Лили каза на Рейф, че случилото се с Марла е
забележително. Тя просто беше изчезнала. Всички спомени от
детството се превърнаха в снимки, от които образът на Марла беше
изрязан. На Лили не ѝ се наложи да прави скучни редакторски
упражнения. Образите изчезнаха, сякаш компютърен вълшебник беше
задал командите „Търси“, „Намери“ и „Изтрий“.

Също така, там, където беше Марла, не останаха празни места,
защото снимките бяха съединени с невидим конец. Виждаха се само
обичните й хора, истински обичните.

Не ставаше въпрос за подбор на спомените. Те бяха там. Тя
просто избра коя част от спомените да запази.

Беше избор, а не отказ, реши Лили, и Питър се съгласи.

А що се отнася до духовете и единственият призрак в ШМЦ...

— Как си? — попита Питър, докато двамата с Лили вървяха из
„Педиатрията“ в този съботен следобед.

— Добре. Страхотно. И Марла я няма, и другите духове са
дружелюбни като преди.

Но имаше едно ново присъствие, на сивите му очи. През
последните няколко дни той представляваше само един глас, като
пещера, в която тя влизаше без страх... и за награда получаваше
убежище.

Сега това убежище вървеше до нея. Но физическото присъствие беше много по-силно от гласа, в който се потапяше, както често се сгушваше в леглото си, по-властен от спомените, които беше избрала да си спомни, докато изтриваше образа на Марла.

Отказ. Ясен, и въпреки това не съвсем прост. Беше ѝ доста трудно да говори с него, докато той я наблюдаваше. И ѝ се усмихваше.

И когато се учудваше с търсец поглед къде се е дянало красноречието ѝ и защо не бърби на дълго и на широко, както правеше в отшелническия си дом.

Питър ѝ беше казал, или по-скоро предупредил, че не бива да се очаква от него много. Т.е. каквото и да е. Е, Лили имаше какво да му каже по отношение на очакванията. Очакваш твърде много от мен, Питър. Нещо, което мога да направя, е да повярвам в това.

Може би следващия път, когато той се обади, тя ще му го каже.

Ако имаше следващ път.

Вече му заяви, че няма да изработи бонбонените мозайки за Седмо северно, независимо от това колко дружелюбни бяха фантомите от ШМЦ. Неговите пациенти, децата, сами трябваше да ги направят. Колкото повече мислеше за това, толкова по-силна се чувстваше.

Гласът по телефона се съгласи с решението. Той дори беше говорил с Мери-Ан, творческия директор.

От днес Лили нямаше да има повод да се връща в Шведския медицински център. Нито Питър щеше да има причина да ѝ се обажда по всяко време, във всеки час, изобщо да ѝ се обажда. Той знаеше за срока, който тя си беше поставила да приключи със синдрома на Мюнхаузен и да го преодолее. Освен това знаеше, че тя беше решена да го спазва.

Лили го спазва. И това си е. Днес беше краят на седмицата. Съвсем скоро. Те приближаваха Седмо северно, последна спирка на пътуването им по коридорите, които вече не бяха населени с призраци.

Не бяха говорили какво ще правят след това. Лили направи резервация в „Уинд Чаймс“, в случай че Питър я покани на вечеря. В случай? Не. Всъщност, тя очакваше от него именно това.

Не беше велико очакване. Всъщност, оправдано очакване. Дори си беше представяла, сгушена в безопасното си уединение, че сама може да направи предложението.

Техните очаквания са оправдани, Лили. Просто не осъзнават, че трябва да очакват от мен много малко, защото аз мога и имам желание да дам много малко.

— Няма картини — отбеляза тя лаконично очевидния факт. Бяха стигнали до Седмо северно.

— Наредих да ги свалят в деня, когато ти дойде в кабинета ми. Около час след като си тръгна.

— Защото си бил сигурен, че ще направя мозайките?

— Не. Заради това, което си казала на Едит, че според теб не са за деца.

— Тя каза, че и ти мислиш същото.

— Така е, дори убедих администрацията на центъра, че имаме нужда от ново изкуство. Но те се съгласиха само защото аз настоявах. Според тях картините си бяха наред. Всички така смятаха, Лили, освен теб.

— И вас. Вашите пациенти харесваха ли ги?

— Не мисля, въпреки че никога не съм ги питал. Нямах да е честно да ги затруднявам да стигнат до отговора, който аз исках да чуя.

— А те щяха да направят точно това. Дори децата, които определено са предпочитали друг сюжет.

— Тук те са безпомощни.

Да, безпомощни са.

— Наблюдавал съм реакциите им към картините — продължи той. — Онези от тях, които никога не бяха ги виждали, хвърляха бърз поглед, а онези, които ги бяха виждали веднъж, никога повече не ги поглеждаха. Можеш ли да ми кажеш защо картините не бяха на ред, Лили?

Питър я гледаше. Сякаш имаше нужда от нещо... което само тя можеше да му даде.

— В тях нямаше никаква надежда — започна Лили, — никакво обещание, че всички сънища са възможни и всички желания могат да се сбъднат. Да отнемеш надеждата, онова чудо, от болните и изплашени деца, това ли не одобрявахте в картините? Или имаше нещо друго, което...? — Лили замълча, когато пейджърът иззвъня. Той погледна осветения монитор и тогава тя отново проговори:

— Трябва да тръгваш?

— Не съм сигурен. Номерът е на травматологичния център за възрастни, не в педиатрията. Може би са набрали номера ми по грешка.

Нямаше никаква грешка. Трийсет минути по-късно в кабинета на Питър Лили провеждаше презокеански телефонен разговор.

Питър ѝ беше предложил той да се обади вместо нея. Но Лили реши, че ще се справи, трябваше да се справи.

Но не успя.

— Брук, аз...

— Лили? Какво има? Какво се е случило?

— Тук е Питър Харт, Брук. Рейф е претърпял катастрофа. — Питър не направи пауза. Напрежението беше жестоко. Той ѝ предаде първо добрите новини, ако изобщо имаше такива. — Жив е, в съзнание. Няма наранявания на главата, нито парализа. Там ли си?

— Да.

— Добре. Първичните наранявания са счупени кости в краката и таза. Скоро влиза в операционната. Ортопедичните хирурзи трябва да стабилизират фрактурите.

— Трябва... — *... да го докосна, да го обичам.*

— Всичко е предвидено, Брук. Самолетът ти излита от Кайро след два часа и половина. Знам, че можеш да се добереш до летището по-рано, след няколко минути само, но с този полет ще стигнеш до Далас най-бързо. По-бързо дори ако наемем частен самолет.

Питър даде на Брук данните на полета и предаде слушалката в ръцете, които отново я поискаха.

— Аз съм, Брук. Сега съм по-добре. Не знам защо така се развълнувах. Рейф ще се оправи. Наистина, нараняванията му са сериозни и ще мине известно време, докато оздравее, но... можеше да бъде и много по-лошо.

— Лили, видя ли го?

— Не. Най-важното нещо беше да се свържа с теб. Но Робърт го е видял и е говорил с него. Все още е при него, иначе щеше да е тук в кабинета на Питър да говори с теб.

— Робърт го е гледал? Това означава, че... Рейф кърви, нали? Той има имунологична недостатъчност.

— Не, Брук. Рейф не кърви. Той сам помоли да се обадят на Робърт. Да намерят и мен. — Повече обяснения не бяха нужни. Но сега

Лили трябваше да задържи Брук на телефона, и то колкото се може спокойно, докато чака да излети към дома. Едно безкрайно чакане за Брук. Лили продължи да говори:

— Рейф знаеше, че съм при Питър, но тъй като не го познава, а познава Робърт, сигурна съм, че му е било по-удобно да помоли Робърт да ни намери. И се получи. Рейф иска да знае дали сме се свързали с теб и дали си тръгнала насам. Затова Робърт все още е при него, за да го уведоми. Тъкмо в момента Питър му се обажда, за да знае, преди да влезе в операционната.

Лили разказа на Брук каквото знаеше за катастрофата.

Лили не знаеше и нямаше причина да знае за младата майка, на която Рейф помогна на път за летището. Любезният жест минал благополучно. Нито крикът се счупил, нито профучаваща кола връхлетяла отгоре му. Но проявената доброта, по стечение на обстоятелствата, се оказала решаваща причина за катастрофата. Минутите, секундите, докато Рейф поправял колата на пътя, съзаклятнически го забавили във времето и той попаднал точно на местопроизшествието.

Лили знаеше, че почти бил стигнал до летището. Не бързал, имал много време. Движел се на безопасна дистанция след един камион, натоварен с бетонни стълбове.

Стълбовете били обезопасени със здрави въжета, но едно от тях се скъсало и един стълб се изтърколил.

Свидетелите твърдят, че тежкия стълб се преметнал и паднал точно върху Рейф. Случило се много бързо. Въпреки това, някои свидетели мислят, че Рейф е можел да свърне настрани.

Ако бил свърнал, пикапът му щял да се блъсне в много по-малка кола. В нея пътувало петчленно семейство, което обаче, нямало да оцелее след удара.

Щяха да посрещнат Брук в Далас. Няколко пъти Лили ѝ го повтори. Брук не биваше да се тревожи за това. Или за каквото и да било друго нещо.

Рейф щеше да се оправи.

Посрещачът беше Робърт.

И той като Питър побърза да ѝ предаде първо добрите новини.

— Той се събуди след операцията, Брук.

— Добре ли е?

В отговор Робърт се усмихна и в тази нежна и малко изкривена усмивка Брук с изненада откри нещо познато. Нещо болезнено. Толкова приличаше на усмивката на мъжа, който беше готов да я осинови, дори след като разбра какво е причинявала майка ѝ на Лили.

— От медицинска гледна точка е добре, а и като се имат пред вид болките.

— Не могат ли да му дадат нещо обезболяващо?

— Могат и щяха да го направят, ако той им беше позволил. Твърди, че ще го направи само след като говори с теб. Дотогава му дават минималната доза, която ортопедистите предписват. Ако сам трябваше да решава, дори тези дози нямаше да взима. Преливат му наркотични вещества, морфин на системи, заради кръвното му налягане. Когато достигне дадена горна граница, автоматично му се прелива една доза.

— Кръвното му налягане прекалено високо ли е?

— Не, съвсем не. Но е като барометър за болките в краката и таза — с увеличаване на болките, се покачва и налягането. Ортопедите стабилизират фрактурите. Прекалено силните контракции на мускулите, които при него са очевидно много мощни, заплашват целостта на връзките, които те възстановиха. От гледна точка на Рейф, проблемът е, че дори една минимална доза морфин променя съзнанието му. Не желае никакви смущения, преди да говори с теб.

— Но...

— Знам. Не искаш да го боли. Разбира се, че не искаш. Съвсем скоро можеш да му го обясниш.

Съвсем скоро. Съвсем скоро.

Защо ли и се струваше, че не беше достатъчно скоро?

Защо ли не можеше да чуе уверенията и да им повярва?

Може би ако ги чуеше още веднъж, и то направо от човека, който ѝ напомняше за Джон.

— Той ще се оправи, нали?

— Да, Брук. Ще се оправи. Обещавам ти.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Неделя, 22 април

Шведски медицински център

Интензивно хирургическо отделение

Нейният войн беше блед, потъмнял от ожесточената битка с болката.

Но когато я видя, се усмихна.

— Брук.

— Здравей. Как си?

— По-добре.

— Боли, нали?

— Добре съм. Винаги съм знаел, че той ще се появи отново.

Робърт ѝ беше обяснил за действието на морфина. Лили също, докато набързо се прегърнаха и се поздравиха, преди да накара Брук да влезе при Рейф. Така. Мислите му се объркват, беше казала Лили. Притеснява се, когато го осъзнава. Така че, ако каже нещо безсмислено, продължавай сякаш всичко е наред.

— Кой ще се появи отново, Рейф?

— Тлалок.

Брук се усмихна. Всичко в мислите му си беше наред.

— Не успя да ме сломи в планината, затова се опита отново.

— И отново се провали. Според свидетелите, казва Робърт, при удара стълбът се разтрошил.

— Говорила си с Робърт?

— Той ме посрещна на летището.

Рейф се загледа в нея.

— Трябва да поговориш отново с него, Брук.

— Добре. Ще поговоря. След като ти кажа каквото имам да ти казвам и след като се съгласиш да ти дават повече медикаменти, за да облекчат болката.

— Какво имаш да ми казваш?

— Че те обичам, Рейф. Винаги съм те обичала. Трябваше да ти го кажа, преди да замина, но си помислих, че след като говориш с Лили ще си спомниш за преживяното от вас двамата и за това колко държите един на друг... Рейф, какво има?

Брук не изрече тревожния въпрос. Навреме осъзна, че нова доза морфин замъгли погледа му и накара ръцете му да мачкат болничния халат... сякаш търсеше нещо.

Нищо нямаше да намери във фината тъкан, нямаше джобове.

Само кръв.

Рейф. Тя не можа да се сдържи.

— Ти кървиш.

Тя се притесни за него.

— Брук, не кървя, само капя. Нещо ме прободя в стомашната стена. Нещо като парче метал. Или... — той се усмихна — парче обсидиан. Лекарите се притесниха, че може да проникне още по-дълбоко в самия стомах, затова разшириха раната малко, за да разгледат. Всичко е наред, Брук. Няма перфорация при нараняването. Оставиха раната отворена, и за да я предпазят от инфекция, и я покриха с тензух.

Обясненията на Рейф бяха ясни. Той беше наясно. Отново. Докато...

Имам нужда от Лили.

— Рейф?

— Доведи Лили.

Нужно беше само да я повика с пръст. Двамата с Робърт стояха от другата страна на стъклената стена.

Тя веднага дойде.

— Той има нужда от теб.

— Мислите му са объркани — рече Лили на Брук. После се обърна. — Какво има, Рейф?

— Не мога да го намеря. Къде го сложи?

Изад лявото му рамо Лили извади някакъв малък предмет.

— Ето го, Рейф. — Тя го сложи в ръцете му, усмихна се и каза: — Тръгвам.

Рейф се вгледа в малкия, блестящ предмет, диамантен пръстен, и се намръщи. Брук виждаше как той се опитва да разсее мъглата от наркотика. В гласа му усети тази битка.

— Това имаше значение, когато го купих за теб. Опитвам се да си спомня повода. Не съм забравил, че се отвращавах от всякакви скъпоценни камъни, с изключение на божествените, но някак си реших, че и това става. Въпросът е защо.

— Няма значение, Рейф. Красив е.

— Красив, като теб. Сега започвам да си спомням. Мислех си, че можеш да си представиш, че този диамант е парченце от звезда... Както виждаш, имам си собствена звезда, моята Ярка Звездичка. А ти какво имаш?

— Мъжът, когото обичам. И този красив пръстен. Много ми харесва, Рейф. Обичам те.

— Ще се омъжиш ли за мен, Брук?

— О, да.

Тя видя колко е щастлив. Очите му никога преди не бяха придобивали този вълшебен син цвят.

После изведнъж посивяха.

— Щеше ли да се омъжиш за мен, Брук?

Той използваше подчинителното наклонение в третия език, който владееше така добре. Питаше я какво щеше да се случи, какво можеше да се случи, ако...

Очите му потъмняха. Кожата му пребледня.

Но мислите му не бяха объркани.

— Точно в този момент аз се омъжвам за теб, Рейф. Просто трябва да завържем моята блуза с твоя... напоен с кръв халат.

Малкото петънце кръв се беше превърнало в пълноводно езеро. Когато Брук извика за помощ, мониторът показваше заплашително ниски стойности на кръвното му налягане.

Незнайното острие беше проникнало още по-дълбоко, причинявайки перфорация на аортата му.

Налягането щеше да продължи да спада, достигайки смъртоносно ниски граници, ако разкъсаният кръвоносен съд не се клампираше над кървящото място.

Мястото, което се обезкървяваше.

Нямаше да отнеме много време силното, умиращо сърце на Рейф да изпомпи последните алени сълзи. Смъртта приближаваше. Беше съвсем близо.

Не ставаше въпрос да го местят в операционната. Нямаше никакво време. Но в този неделен следобед нямаше и никакви хирурзи.

Бяха се обадили на „Код Блу“ и продължаваха да звънят. Само ако беше понеделник следобед...

Но имаше там един интернист. Един съпруг, който не знаеше и никога нямаше да узнае какво можеше да се случи с Джоана, ако един хирург на име Харт не беше се притекъл на помощ.

В онзи момент той беше съпруг, не лекар.

Сега Робърт беше лекар... и много повече.

Не се поколеба. Мушна ръка в кипящото езеро от кръв, проникна по-навътре в раната на стомашната стена. И още по-дълбоко, усещайки пулсиращия поток, срещу течението му, докато намери извора. И все по-дълбоко, упражнявайки натиск, той защита разкъсания кръвоносен съд за гръбначния стълб на Рейф и кръвотечението спря.

Това беше временна мярка. Но достатъчна. Първите двама хирурзи, които дотичаха до леглото на Рейф, поставиха хирургична скоба там, където бяха пръстите на Робърт. В това време съдовите хирурзи уреждаха да го транспортират до операционната, където щяха да извършат окончателните спасяващи процедури.

Всички, които се втурнаха в стаята, предполагаха, че Рейф е в безсъзнание и през цялото време е бил в това състояние. Не чувстваше нищо, отворените му, но неподвижни сиви очи не виждаха нищо, не чуваха дори прошепнатите любовни думи от жената, която стискаше в ръка подаръка от него, една светеща отломка от звезда.

Всички бяха толкова убедени, че отказаха да повярват, че дрезгавият шепот идва от устните му.

Но той шепнеше.

Наподобяваше заповед.

— Кажи й, Робърт. Кажи.

Но Робърт не й каза. Целият беше в кръвта на Рейф, а Лили прегръщаше Брук, успокояваше я, и я уверяваше в добрия изход.

Доктор Робърт Харт беше нужен в операционната. Рейф не показва признаци на дисеминирана вътресъдова коагулопатия, т.нар. дик-синдром, въпреки нараняванията при удара. Но параметрите на коагулация, тромбин време и протромбин време, бяха удължени.

Преди това продължителното кървене не беше от значение от клинична гледна точка. Раздробените кости на Рейф не кървяха

прекалено.

Но сега аортата му беше разкъсана.

Робърт изчака пред осма операционна зала, докато съдовите хирурзи я зашият.

След около тридесет минути към него се присъедини Питър.

— Чух какво си направил — рече той.

— Надявам се да помогне. — Робърт тежко си пое дъх. — Обещах на Брук, че Рейф ще се оправи.

— Значи ще се оправи.

— Ще ми се да имах твоята увереност.

Питър усета желанието и тревогата и не се поколеба.

— Не е увереност, Робърт. А преживяно. Когато човек дава обещание, трябва да го спазва. От двадесет и пет години знам това. Някога ти даде обещание на едно деветгодишно момче. То не се доверяваше лесно. Беше разгневено момче. Случи се на Бъдни вечер. Момчето и приятелят му играли футбол. Приятелят бил блъснат от кола. Момчето си помислило, че си детски хирург. Но сега вече знае, че сигурно си правил изследване в областта на травмите, свързани с дик-синдрома. Не съм сигурен дали ти си единствената причина то да стане детски хирург. Мисля, че е бил предопределен за тази професия. Но ти си причината той да стане лекар. Според мен, няма да преувелича, ако кажа, че ти спаси живота му.

— А той спаси моя, Питър. Спасявайки Джоана. Спомням си за теб. Наистина. Ти ме погледна право в очите и беше готов да посрещнеш всичко, което щях да ти кажа. Джоана знаеше ли за онази Бъдни вечер?

— Не. Мислех да ѝ кажа. Но това означаваше, че трябва да ѝ разкажа всичко. — А той вярваше, че това би било много странно. И самонадеяно. Но сега, като виждаше, че Робърт таи надежда, струваше му се, че спасява него самия, че двамата взаимно се спасяват, отново.

— Всичко, Питър? Ти мой син ли си? По някакъв начин?

— Не, Робърт. Не съм твой син. Но преди да те срещна фамилното ми име не беше Харт.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Робърт съобщи на Брук и Лили, че Рейф беше в реанимация и щеше да остане там за известно време, но всичко беше наред. Брук му благодари. И двете му благодариха.

После с известен страх тя попита:

— Нещо друго ли има? Някакъв проблем?

— С Рейф ли? Не, Брук.

— Но той настояваше вие да ми разкажете нещо.

— Да.

— Може би е по-добре да ви оставя насаме? — предложи Лили.

— Не.

Робърт и Брук заговориха едновременно и се усмихнаха.

И двамата искаха Лили да остане, макар по различни причини.

— Рейф ми разказа за изнасилването — започна Робърт. — Аз го помолих. Ти спомена, че с майка си сте говорили за това в деня, когато умря.

— Да.

— Не беше изнасилване, Брук, и ти беше зачената не на Нова година, а на Бъдни вечер. Марла беше сама на онази Нова година и разговаряше с Джоана, убеждаваше я, че все още не е твърде късно за нас двамата, за мен и Джоана. Не знам защо Марла реши да ни сближи, проверка някаква или игра беше. Не знам също — обърна се той към Лили, — дали разболявайки теб, наказваше Джон, или пък мен. Предполагам и двама ни.

— Наказваше ви?

— Затова, че не бяхме влюбени в нея, въпреки че, предполагам, това се отнася и за двамата, тя винаги ни даваше да разберем, че не би се впуснала в нищо повече от един случаен флирт. Може би наистина не се интересуваше от нас, докато не намерихме един друг човек. Според мен, Марла е казала, че била изнасилена на Нова година, защото същата вечер се зароди любовта ми към Джоана. В навечерието на Нова година бях в болницата, дори не се видях с Марла. С майка ти

не бяхме се виждали от Бъдни вечер. Нямах никаква представа, че е бременна, Брук. Дори на сватбата ни с Джоана, когато Марла трябва да е била в петия месец, не си личеше. Такава вероятност изобщо не ми мина през главата. А когато Лили ми разказа за теб, осъзнах, че си била зачената, след като Марла се премести във Форсайт. Никога нямаше да те изоставя, ако знаех.

— Да не искате да кажете...

— Че съм твой баща? Да — тихо рече Робърт. — Поне се опитвам да ти го кажа. Можем да направим кръвни тестове, но сигурен съм, че ще открием това, което Фльор вече знае. Между другото — призна той, — иска ми се да е истина.

„Но тя не иска“, помисли си той, когато единствено мълчанието посрещна признанието му, желанието му.

— Съжалявам, Брук. Ужасно съжалявам, че не съм знаел. И че е твърде късно. Щях да те защитя, да те обичам. Наистина.

— Аз имах баща, който ме обичаше и ме защитаваше. Двете с Лили имахме баща.

— Знам и се радвам за това. Джон беше чудесен човек.

— Да, беше. И...

Робърт се подготви за следващия си въпрос, но го изрече тихо:

— И какво, Брук?

— Лили с готовност споделяше баща си с мен. Чудя се... дали не е редно да споделя теб с нея?

Чувствата преливаха в неговите и нейните очи. След секунда те едновременно се усмигнаха и усмивките им поразително си приличаха. Когато беше сериозна и мълчалива, изражението ѝ подсказваше предпазливост и загриженост, толкова характерни и за него.

Това беше началото на един щастлив рефрен за Брук и Робърт. Какъвто бащата... такава и дъщерята.

Когато в десет сутринта Лили вдигна слушалката, не очакваше, че това е обаждането, за което си беше мечтала нощ след нощ.

— Здравей, Лили.

— Питър.

— Как си?

— Добре.

— А Брук и Рейф?

— Щастливи. Толкова щастливи. Рейф започна да качва по малко теглото си.

— Само след три седмици?

— Да. — Само три седмици, откакто изписаха Рейф от болницата, когато видях Питър за последен път.

Минути преди съобщението по пейджъра за катастрофата на Рейф, Лили си припомни, че седмицата с Питър беше към свой край. Но имаше отсрочка. Още десет дни, през които тя остана в болницата заради Рейф, а Питър често се отбиваше и те разговаряха. Тя започна да се чувства по-удобно в негово присъствие, когато той я наблюдаваше, докато тя говори. Имаше толкова много неща, за които можеха да си говорят, освен синдрома на Мюнхаузен. Или поне така изглеждаше.

Лили отново започна да храни надежди, че може да получи нещо от Питър.

Надяваше се, че всичко няма да свърши, само защото Рейф трябваше да напусне болницата.

Но се случи точно това.

— Удобно ли е да говорим?

— Разбира се.

— Искам да отговоря на въпроса, който ми зададе онзи ден в отделението.

— За причината, поради която смяташ, че картините не са подходящи?

— Да. Не защото знаех какво им липсва. Всъщност, не знаех. Но онова, което виждах, ми напомняше за собственото ми детство. То беше лишено от чудесата и надеждата, за които ти разказваше.

— Съжалявам.

— Не съжалявай. Все още не. Може пък краят да е щастлив. Веднъж като дете зърнах надеждата. Тя не принадлежеше на мен, а на мой приятел. Тогава ми хрумна, че ако си открадна име и си намеря баща, мога да открадна и спомените, и да ги присвоя.

— И да изличиш другите спомени? — *На призраците.*

— Казвали са ми, че се случват такива неща.

— Да, случват се. Ще стигнеш до своя щастлив край, Питър. Заслужаваш го.

— Лили?

— Да?

— Надявах се, ето пак тази дума, че може би ще искаш да станеш част от новите спомени, които ще си създам.

— Имам настроение за разходка — сподели Брук.

— Посред нощ, и то с мъж, който не може да върви? — повдигна вежди Рейф.

— Не — призна Брук. — Щастлива съм да сме тук. Засега.

— Но?

— Но може би някой път ще изкачим една планина.

— Брук.

— Само ако искаш, Рейф. Стига да не ти е тежко да го направиш. Но на твоята планина е толкова красиво, та аз дори си помислих, че можем да засеем нещо.

— Да засеем?

— Да — тихо отвърна тя на вълшебника на цветя, когото обичаше. — Да засеем.

Те щяха да отидат там, където един баща изхранвал семейството си с царевица... и подхранвал душата на сина си със своята бащинска любов. Там на склона ги очакваха още чудеса. Два пъти в годината, през есента и пролетта, цялата планина щеше да цъфти в злато, а уханието на люляците щеше да се носи из въздуха като повеи от снежната планина. Всички щяха да повярват, по волята на прелестната разказвачка, че цветята са дар от Куетцалкоатъл за любимите сестри, които потънали в калта и се издигнали в небесата.

Това беше една съвременна легенда на народа нахуатъл. С продължение за всички, които вярват в нея. Сестрите се носели над планината. Хората ги виждали дори посред бял ден. Точно там, сред блясъка на дъгата.

Сестрите, които светели в лазурното небе, носели имената на другите сестри, спасени от синеокия мъж.

Същите имена, които носят всички сестрите, излекувани с любов.

Светла Звездичка... и Ярка Звездичка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.